

SOSYALİZM YOLUNDA

ISSN 1300-3585

KIZIL Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2003/30 (120) ● 2 Ağustos 2003 ● 500 000 TL

*Onlar emperyalist
işgalcilerin,*

*bizse Irak ve
tüm Ortadoğu
halklarının yanında
ve safındayız!..*

**Emperyalizme ve uşaklarına karşı
işçilerin birliği, halkların kardeşliği!**

İÇİNDEKİLER

İşbirlikçi sermaye iktidarı ABD'nin kirli savaş jandarmalığına soyunuyor.	3
İzin vermeyelim, engel olalım!	4
Sermaye devleti suç ortaklığına hazırlanıyor!	5
Baskı, işkence ve infazlar sürüyor!	6
İstanbul Emniyeti gözünü retinalarımıza dikti	7
Özelleştirilmesi planlanan KİT'ler en kârlı ve verimli sanayi kuruluşları	8
TEKEL işçileri özelleştirme saldırısına karşı mücadele ediyor.	9
Colins patronu işçilerle alay ediyor	10
Depremden korunmanın yolu kapitalizm felaketinden kurtulmaktır!	11
Toplu görüşme değil toplu sözleşme!	12
İşçi ve emekçi eylemlerinden...	13
Çözüm işçi sınıfının devrimci mücadelesi ve enternasyonal dayanışmasında! (Orta sayfa).	14-16
Birleşik Metal-İş genel kurulları ve metal işçilerinin görevleri/2	17
Yeni bir soygun fonu: İşsizlik sigortası	18
Irak direnişi emperyalist işgalcileri cephe gerisinde zorluyor.	19
"Yol haritası" aldatmacasıyla Filistin halkı teslim alınamayacak!.	20
Almanya'nın Kongo çıkartması	21
Latin Amerika: Amerikan emperyalizmi için büyüyen sorunlar.	22
Kastro AB emperyalizminin ikiyüzlülüğünü mahkum etti	23
Sağlık-İş Genel Başkanı'nın incileri ve sendika ağalarının gerçeği	24
Genç komünistlerin bölge faaliyetlerinden...	25
İşbirlikçi olmak istemedim	26
Mücadele Postası	27

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2003/30 (120) ● 2 Ağustos 2003
Fiyatı: 500 000 TL
Sahibi ve Y. İşl. Md.: Vural UZAL
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaseref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel-Fax: 0 (212) 534 32 39
e-mail: kb1@tnn.net

Kitap istemek için e-mail adresi:
eksenyayincilik@superonline
Web: http://www.kizilbayrak.de
http://www.kizilbayrak.org
http://www.kizilbayrak.com

Baskı: SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:
YAYSAT

Kızıl Bayrak'tan

Merhaba,
Bu hafta gündemimiz yine ülke ve dünya gündemiyle dolu.

Irak'ta savaş yeni başlıyor. Çünkü işgale karşı direniş yeni yeni örgütleniyor. Amerikan gemileri bundan böyle Guantanamo'ya esir değil, kendi limanlarına, şehirlerine tabut taşıyacaklar. Bugün birer-ikişer yükleniyor tabutlar, yarın güvertelerde sıraya dizilecekler.

Buna zorunlu olmadığını düşünüyor uyanık kovboy. Onun yerine ölmeye-öldürmeye hazır pek çok uşağı olduğunu biliyor. Irak bataklığına da bunları sürmeye çalışıyor. 50 yıllık stratejik uşağı Türk devleti için "ikna" süreci tamamlanmış, karar verilmiş durumda. "Amerika çok memnun" diye yazıyor gazeteler. Sebebini yazmıyorlar ama. Yazamıyorlar. Çünkü bu kararın uygulanmaya başlanmasıyla birlikte Irak bataklıklarında günü birlik avlanma nöbeti Yanki'den Mehmetçiğe geçecek. Bu kanlı savaşta Amerikan emperyalizminin jandarmalığını yürütenin gerekliliği üzerine ahkam kesemezler. Cenazeler (fakat ille de genç cenazeleri) her türlü sözün bittiği, yüreklerin eyleme kıskırtıldığı acılar kervanı gibidir.

Tabloya ilişkin çeşitli gelişmeler, değerlendirmeler, eleştirilere sayfalarımızda yeterince yer verdiğimiz için burada daha fazla uzatmak gerekmiyor. Doğrudan kendi payımıza düşene el atabiliriz.

Felaketle sonuçlanacak böyle bir gidişi engelleyecek tek gücün işçi sınıfı ve emekçilerin kitlesel eylem gücü olduğu açıktır. Sınıf ve kitle hareketinin şu anki görüntüsü, ne yazık ki, gidişatı

engelleyebilme yönünde bir işaret vermemektedir. Ama bunun devrimciler üzerindeki tek kalıcı etkisi, böylesi bir durumun yüklediği görev ve sorumluluklar olmalıdır. Hareketin durgunluğu üzerinden umutsuzluk asla olamaz.

Sınıfı ve kitleleri harekete geçirmek ve yüzyılım kanlı paylaşım savaşında figüranlık rolünü reddetmelerine yol göstermek için, devrimci eylemliliği yükseltelim...

ABD'nin hizaya çekme operasyonu sonuç verdi...**İşbirlikçi sermaye iktidarı ABD'nin kirli savaş jandarmalığına soyunuyor**

ABD'nin dört aydır süren Türkiye'yi hizaya çekme operasyonu fazlasıyla başarı sağlamış durumda. Türkiyeli işbirlikçiler her türlü ilke, onur vb. bir yana bırakıp Irak batağına yol alıyorlar. ABD uşaklığına öylesine hevesliler ki, tutabilene aşk olsun. Haydutların azarlama kampanyası büyük bir olgunlukla karşılandı. Türkiye'nin kırmızı çizgileri revizyondan geçirilip, ABD'nin Ortadoğu egemenliğiyle uyumlu hale getirildi. "Rejimin yaşamsal sorunları" olarak nitelenen K. Irak ve Kürt sorunu, İran ve Suriye başta olmak üzere Ortadoğu'daki komşu devletlerle ilişkiler, Ermenistan ve Yunanistan politikaları vb. konularda ABD'nin istediği değişikliklere gidildi.

Türkiye'deki sermaye iktidarının hiçbir bileşeninden ABD'li haydutların aşağılamalarına elle tutulur bir tepki gösterilmedi. Tersine, medyadaki satılık kalemler ve bazı TÜSİAD kodamanları başta olmak üzere birçokları, ABD'nin haklılığından dem vuracak kadar düşünleştiler. AKP üzerinden çeşitli ülkelerle yapılan temaslarda ya da uluslararası toplantılarda ABD'nin sözcülüğü yapıldı.

Bu hizaya çekme operasyonu sürüyorken, Uğur Ziyal aracılığıyla ABD'li haydutlara "bu kadarı yeter, biz akıllandık, size her türlü hizmeti koşulsuz vermeye hazırız" mesajı gönderildi. ABD temkinli davranıp Süleymaniye'de bir deneme daha yaptı. Kraldan daha kralcı ordu yalakaları dışında, sermaye çevrelerinden bu olaya hakettiği tepki gösterilmedi. Olay "stratejik ortaklar arasında olur böyle vakalar", "bir süper gücün bizden özyür dilemesini bekleyemeyiz", "bu müzik mi ki her olaya nota verelim" gibi yaltaklanmalarla geçiştirildi. Görüldü ki ordu da dahil Türkiyeli uşak takımı gerçekten kıvama gelmiş bulunuyor. Ve daha çuval olayının külleri soğumadan ABD'li generaller, "gayri resmi" olarak Türkiye'nin "askerimizi hizmetinize verelim" talebini kabul ettiklerini bildirdiler. Ardından Dışişleri Bakanı Abdullah Gül, ABD'den son talimatları almaya yollandı.

Irak'ta batağa saplananların jandarma ihtiyaçları

Nihayetinde Başbakan Erdoğan, büyük bir sevinç içinde "ABD bizden asker istedi" müjdesini duyurdu Türkiye'ye. Evet, ABD emperyalizmi Vietnam hatıralarının gerçeğe dönüşmeye doğru gittiği Irak işgali için jandarmalara ihtiyaç duyuyor. Başta böyle bir ihtiyacın ortaya çıkacağı hesap edilmemişti. O yüzden Bush ve çetesi, savaş öncesinde kendilerine sorun çıkaran emperyalist ülkeler başta olmak üzere kimseye Irak pastasından zırnık koklatmayacaklarını ilan etmişlerdi. Hatta "stratejik ortak" İngiltere'yi bile çileden çıkaran bir kesinlikle konuşuyorlardı.

1 Mayıs'tan (savaşın bittiği yalanından) bugüne çok şey değişti. ABD artık tabut sayıyor. Irak'ta işgali güvenceleyecek açılımlar, örneğin değişik yönetim şekli denemeleri vb. hepsi boşa çıktı. Şimdi artık kırıntılar karşılığında hizmetine girecek jandarmalar arıyor. Oysa bu haydutlar devleti, ayakları önüne serilmiş sofrayı hızla silip süpürmeyi, kirlilerini de irili ufaklı bir dizi uşağa karşılıksız yikatmayı hesap etmişti. Ne var ki henüz sofradakileri tatmaya fırsat bulamadı. Habire ensesine şaplak yiyor. Korkak rakiplere ve gönüllü uşaklara hiçbir şey koklatmamanın yerini, kırıntılar vermeye razı olmak aldı. Ama biraz geç kalmadılar mı? Herkes görüyor ki,

Irak giden için dönüşü olmayan bir bataklığa dönüşüyor. Başta rakip emperyalistler olmak üzere birçokları, kırıntı karşılığı bile olsa Irak'a gitmemekte kararlı. Bu tavır, ABD'nin Irak'tan yenilgiyle çıkması işlerine geleceği için de, gerçekten isabetli bir tavır sayılmalı.

Amerikan emperyalizmi bütün bunlara rağmen öyle kolay pes edecek bir güç değil elbette. Dünyanın dört bir yanına yayılmış onlarca uşağı var. Çoğu tıpkı fino Blair gibi, Amerikan imparatorluğunun kaçınılmazlığına inanan, bunun önüne geçilemeyeceğini, en akıllıca tutumun ABD'nin etekleri altına sığınıp kırıntılar kapmak olduğunu düşünen uşaklar. ABD halen bunlardan 30'unu fazla çabalamadan, Irak'ta hizmetçilik yapmaya ikna etmiş durumda. Ama bu 30 uşak devletin hiçbirini de kendini tümüyle ateşin içine atmak istemiyor. İşgale gönderilecek asker sayısı hem sembolik rakamlardan ibaret, hem de riskli olmayan bölgelerde konuşlanmak şartı koşuyor.

4 aylık Türkiye operasyonunun hedefleri ve sonuçları

İşte tam burada Irak'ta pis işleri yapacak bir gücü ve hevesi olan bir uşak hazırlandı; Türkiye'nin işbirlikçi sermaye devleti. Böylece 1 Mart'tan sonraki hizaya çekme operasyonunun boşuna olmadığını görmüş olduk. ABD'li haydutlar için pis işleri görececek güç, tastamam ABD'nin bir birliği gibi hareket etmeli. Öyle naza çekme, ikide bir kendi çıkarlarını ön plana çıkarma tutumu takınmamalı. ABD'yi yarı yolda bırakmaması için gerekli önlemlerin tümü alınmalı. Kendisini çevreleyen Ortadoğu, Balkanlar, Kafkasya bölgelerine yerleşmiş emperyalist bir ABD karşısında hiçbir jepolitik değer taşımadığını, değersizlik duygusu yaşatılarak iyice kavramalı. Durumu idrak edip etmediği somut manevralarla, mesela askerinin başına çuval geçirilerek test edilmeli. Nitekim bir ay boyunca bu politikanın icrasına tanık olduk. Sonuçta ABD, Türkiye'yi arzuladığı hale getirdiğine karar verdi ve göreve çağırdı. Gene de ne olur ne olmaz diyerek temkinli açıklamalar yapmaktan kendini alamıyor. Ne de olsa "sütten ağzı yanan, yoğurdu üfleyerek yer".

Türkiye Başbakanı, işte bütün bu hazırlama operasyonunun üzerine oturtulmuş bir hizmete koşulmaya sevinmektedir. Sevinen sadece AKP yönetimi de değildir. Türk generalleri, Cumhurbaşkanı, CHP'si de alttan alta bu sevince ortaklırlar. İşbirlikçi sermaye sınıfının ne durumda olduğunu belirtmeye ise gerek dahi yok. Zira onların savaş öncesinde nasıl ellerini ovuşturduklarını, tezkerenin çıkmamasının ardından nasıl derin üzüntüler yaşadıklarını, nasıl hayıflandıklarını bu ülkedeki herkes gördü. ABD'nin Irak'taki durumundan kendilerine "görev" çıkaran uşakların bu denli sevinmesi, gerçekten şaşılacak şey. Ama bu işbirlikçi tavrıdır, egemen sermaye sınıfının böylesi düşkünlükleri doğal karşılanmalı.

Kaldı ki ABD uşaklığında gösterilen bu kararlılığının gerisinde, ABD'nin dünyayı kendi çıkar ve ihtiyaçlarına göre yeniden şekillendirmek bağlamındaki istek ve kudretinin idrak edilmiş olması olgusu var. Türk egemenler kendi durumlarını da anladılar gerçekten. Şimdi tam da ABD'nin eteği altında ona hizmet etmeyi bir zaruret olarak

görüyorlar. ABD'nin inayetine kalsa da hizmetin karşılığını kırıntılar biçiminde alacaklarını düşünüyorlar. Üstelik kırıntılardan nasiplenme güdüsü, sermaye iktidarını uzun vadeli hesaplar yapmaya sevk ediyor. Yani "Amerikan Yüzyılı" çerçevesinde atılacak her adımda, İran, Suriye vb. yanı sıra Türkiyeli uşakların payına da bir şeyler düşecektir. Ne de olsa Türkiye'nin "değerli bir ihraç malzemesi (mehmetçik kanı)" var. Bunların yanı sıra, ezeli korkularının kaynağını Kürt sorunu oluşturuyor. KADEK'i tasfiye ederek bu sorundan kurtulabileceklerini, ABD ile sınırdaş "komşu" olduğu bugünlerde bunun imkanlarının çok daha fazla olduğunu hesap ediyorlar. Kendi paylarına düşen hazırlığı, "pişmanlık yasası" nı meclisten geçirerek yaptılar. Artık Türkiye'nin tam teslimiyeti karşılığında ABD'nin vadettiği sözü tutmasını bekleyecekler.

Hiçbir "şemsiye" meşruluğu sağlayamaz!

Bu sözün gerçekleşmesi elbette Türk egemenlerinin kendini ispatlamasına bağlı. O yüzden Türkiye'deki sermaye çevreleri ve iktidar aygıtları şimdi toplumu hazırlamak için uğraşıyorlar. Birbirleriyle çelişik gibi duran açıklamalara aldanmamak gerek. Bunlar sadece ortalığı bulandırmak, işçi ve emekçilerin rejimin yapısı konusunda yanılgılar yaşamaları için sahnelenen mizansenler. Hiçbiri Irak'a asker gönderilmesine karşı değildir. Ne Cumhurbaşkanı, ne Genelkurmay, ne CHP, ne de diğerleri. Türkiye halklarının ve dünya kamuoyunun gazabından korunmak için sadece şemsiye istiyorlar. Abdullah Gül, içindekilerin bile inanmayıp "kukla" olmakla suçlayarak istifa ettikleri Irak geçici yönetim konseyinin çağrısının meşruiyet doğuracağını söylüyor. Deniz Baykal, NATO ya da Birleşmiş Milletler olsun diyor. Cumhurbaşkanı NATO bile yetmez, Birleşmiş Milletler kararı olsun diyor. Orgeneral Hilmi Özkök daha açık ve gerçekçi konuşuyor; halk ABD'nin jandarması olmadığını anlasın diye TBMM'den tezkere çıkarılmalı diyor.

İşgal altında ölüm ve sefalet yaşayan ve direnişi yükselten bir halkın kirli savaş tecrübeleriyle, uygulamalarıyla zapt-u rapt altına alınmasının meşruluğunu kim sağlayabilir ki? Tarihi boyunca hiçbir meşruluğu olmayan, gelinen yerde ABD tarafından ıskartaya çıkarılmış NATO mu? Yoksa emperyalist çıkar çatışmalarının kıskacında bir tiyatro kulübüne çevrilmiş iradesiz Birleşmiş Milletler mi?

ABD emperyalizmi, "imparatorluk" hareketini başlattığı andan itibaren bunları paçavraya çevirmekle kalmadı, artık bir kıymetleri kalmadığını da bas bas bağırarak ilan etti. Dolayısıyla en gerçekçi yaklaşım Genelkurmay'inkidir. Sarfettiği sözlerle Özkök, asıl meselenin Türkiye toplumunu kazanmak olduğunu, gerisinin bir değer taşımadığını itiraf etmiş oldu.

Peki "domuzlar ahırından" böyle bir tezkere çıktığında halk ikna mı edilmiş oluyor? Bunun yanıtını, 8 aydan fazladır AKP'nin icraatları altında inim inim inleyen, TBMM'den çıkan yasalarla tüm hakları gaspedilen işçi ve emekçiler vereceklerdir. Ama biz bu cevabın ne olduğunu savaştan önce de biliyorduk zaten:

Emperyalist savaşa hayır!**Her türden ABD jandarmalığına son!****Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!**

İşbirlikçiler gençlerimizin kanını pazarlıyor!

İzin vermeyelim, engel olalım!

Henüz resmen ilan edilmemesine ve ayrıntıları halka açıklanmamasına rağmen, Irak'a asker gönderme kararının çoktan verildiği herkesçe kabul ediliyor, tartışmalar bu kabul üzerinden yürütülüyor.

ABD jandarmalığına "meşruiyet" kılıfı aranıyor

Hatırlanacağı gibi karar süreci ABD'li generallerin Ankara'da meslektaşlarıyla yaptıkları görüşmelerle başlamış, Dışişleri Bakanı Gül'ün ABD'ye gönderilerek kararın siyasallaştırılmasıyla sonuçlandırılmıştı. Ancak, ordu ve hükümet cephesinden ortaya konan bu kararlılık gösterisine rağmen, hem Türk sermaye devleti ve hem de efendisi ABD, kararın uygulamasına ilişkin kaygılarını gizleyemiyorlar. Ya yine bir tezkere krizi yaşanırsa ikirciğiyle, TBMM'yi devre dışı bırakabilecek formüller üzerinde çalışıyorlar. Tek "yasal" gerekçeyi BM kararı oluşturacak, ancak buradan doğru bir umut ışığı görünmediği için, şimdilik NATO şemsiyesiyle idare edip-edemeyeceklerini hesaplıyorlar.

Emperyalizme uşaklığı artık katıksız kölelik derekesine inmiş bulunan işbirlikçi Türk sermaye devletinin tüm bu "ince" hesapları, doğal olarak, efendisi ABD'nin kâr hanesini kabartmaktan başka bir amaç, bir işlev taşımıyor. ABD, Vietnam'dan ve girdiği diğer bataklıklardan aldığı derslerle, giderek derinleşen Irak bataklığından boğulmadan çıkmanın yolunu arıyor. Bunun için de kendisine tarihsel uşaklık bağlarıyla bağlı güçleri öne sürmek istiyor. Güzellikle olmazsa zorla, itekleyerek, dipçikleyerek, gerektiğinde başına çuval geçirerek Irak bataklığına göndermeye çalışıyor.

Amerikan uşaklarının aldığı karar, işgalci yankileri av sahasından ve günübürlük avlanmaktan kurtaracak. Bu da, Beyaz Saray'daki katillere, yaklaşan seçimlerde avantaj sağlayacak propaganda malzemesi işlevi görecek. Ama aynı karar, yankinin yerine mehmetchiğin günübürlük avlanmasına yolaçacağı için, iktidardaki işbirlikçiler payına da dört dörtlük bir ihanet belgesi olacak.

Halkımıza, ülkemize ve kardeş bölge halklarına ihanet onların bütün bir tarihidir

Fakat onlar, zaten "vesikalı" hainler oldukları için, ihanetlerinin hesabını sormak için yeni belgeler beklemek gerekmiyor. Hiç zaman geçirmeden karşılıklarına dikilmek, yeni ihanetlerini ve işlemeye hazırlandıkları yeni suçları (ki onları bize karşı işleyecekler) engellemek gerekiyor. Bu çok açık.

Bir bu kadar açığa çıkması/çıkarılması gereken bir öteki nokta da, ABD'ye hizmet/halka ihanet suçlarının çocuklarımızı ölüme sürmekle sınırlı kalmadığı ve kalmayacağıdır. ABD emperyalizminde bu aç gözlülük, Ankara'daki uşaklarında da böylesine rezilce kölelik hali sürerken, ne efendinin istekleri sona erer, ne uşağın hizmetine sınır çizilir. Ülkenin iktisaden sömürgeleştirilme süreci zaten çoktan bitme aşamasına getirilmiş durumdaydı. Ve bir ülke ekonomisinin denetimini ele geçirmenin o ülkeyi sömürgeleştirmede ilk ve zorunlu adım olduğu çok iyi bilinir.

İşte bu çok iyi bilinen gerçeğin, son günlerde yaşanan kimi gelişmeler üzerinden ve Türkiye için bir

kez daha altı çizilmiş bulunmaktadır. Abdullah Gül Türk devleti adına Irak'a asker gönderme sözü vermez, daha ayağının tozunu silmeden, Türkiye'nin kredi notu yükseltildi haberleri yayınlandı.

Borç köleliğine dayalı dayatma mekanizmaları

Bu yöntem kuşkusuz emperyalizm için hiç de yeni değil. Emperyalist devletlerin doğrudan tehdit ve müdahalelerinin yanı sıra İMF, Dünya Bankası gibi emperyalist kuruluşlar üzerinden yönelttikleri tehdit ve şantajlar, üç kuruş borca muhtaç işbirlikçi burjuva sınıf iktidarlarını dünyanın dört bir yanında emperyalizme kul köle hale getirmiştir. Emperyalist devletler ve kuruluşlar ile emperyalizme bağımlı ülkeler arasındaki bu ilişki, Türkiye Masası şefliğini yürüttüğü 1978 Kasım'ında, Woodward'ın, dönemin İşletmeler Bakanı Kenan Bulutoğlu'na söylediği şu sözlerde tüm açıklığıyla ortaya konmuştur:

"...Hiçbir hükümet kalkıp size belli bir politikayı doğrudan önermez. Ama, bu önerileri gelip bize söylüyorlar, gidip şunları söyleyin, diyerek. Bize empoze edilen politikaları da, biz size ve anlaşmaya oturduğumuz ülkelere empoze etmek, aktarmak zorundayız."

İMF'nin Türkiye Masası şefinin andığı "hükümet"ler, açık ki, emperyalist dünyanın -bu arada İMF ve DB türünden kuruluşların da- çetebası konumundaki hükümetlerdir. Bu da, '78'lerdeki liderlik konumunu bugün de sürdüren (sürdürme uğruna dünyayı kana bulamaya devam eden) ABD'dir. Düne ait bu kayıtlar ve günün gelişmeleri, ABD'ye elini uzatmanın kolunu, kolunu uzatmanın kafasını kaptırdığının açık kanıtlarıdır.

Emperyalistlerin ayakları altına serilen bizim emeğimiz ve kanımızdır

Amerikancı Türk devletinin tutumu ise daha ibretliktir. Onun için "kaptırmak" söz konusu bile değildir. Çünkü iktidar erkini nöbetleşe kullanan bir hainler güruhu eliyle, ülkenin tüm değerleri

emperyalist efendilere adeta altın tepside sunulmaktadır. Bu aşağılık uşak takımı için "kaptırmak" deyimi, olsa olsa "gönül kaptırmak" için kullanılabilir. Amerikancılığın bu düzeyini tanımlayabilmekte ancak bu yolla mümkün olacaktır.

Emperyalizme elini kaptıranın kolunu kurtaramaması, kuşkusuz, sadece kaptıranı bağlayan bir haldir. Aslında kaptırma deyiminin de anlamını bozan bir "kurtarmak istememe" halinin tezahürüdür. Yanlılıkla, farkına varmadan kaptırmış değiller ki kurtarma niyet ve davranışı gösterebilirler. Onlar, bilerek ve isteyerek, uşaklık görevleri gereği satıyor ülkelerini. Zaten, çoğunun gönlündeki (hatta kimliğindeki) anavatani Amerika olduğuna göre, ülkelerini satıyor tabiri bile doğru düşmüyor. Sattıkları bizim ülkemiz, işçilerin emekçilerin Türkiyesi. Kurdun kanlı dişlerine uzattıkları bizim kolumuzdur. Bugüne denk düşecek tabirle, altın tepside sunmak istedikleri çocuklarımızın başıdır...

İhaneti durdurmak işçi sınıfı ve emekçilerin görevidir

Hal böyle olunca, kurtulmak ve kurtarmak istek ve davranışını göstermesi gereken de bizler olmalıyız. Bu bilince ulaşmadığımız, bu isteği duymadığımız ve bu davranışını göstermediğimiz taktirde, çok kısa zamanda kendimizi kendi felaketimizi seyrederek bulacağımız açıktır.

İşbirlikçi hükümet sadece asker göndermeye formül aramakla uğraşmıyor. Emperyalistlere pazarlamaya çalıştığı sadece çocuklarımızın kanı değil, hepimizin aşırı ekmeği, alınteri-göznuru, biriktirilmiş değerleri-kazanılmış haklarıdır. Sabık hükümetin İMF direktifiyle zorlandığı "15 günde 15 yasa" çıkarma görevi, işbaşındaki hükümet tarafından "3 günde 13 yasa" şekline dönüştürülmüş; kaşla göz arasında hak gaspları, yeni vergiler, yasaklar meclisten geçirilmiştir.

Çıkarılan bu yasalar, alınan bu önlemler, bizleri açlık ve sefaletten çocuklarımızın tabutlarını karşılayamayacak hale getirmek içindir. Ekonomik tedbirlerle sefaletimizi artırmak, yasaklarla elimizi kolumuzu bağlamak, bizleri uyusuk, etkisiz ve çaresiz köleler haline getirmek istiyorlar. Böylece ihanetlerinin yanlarına kalacağını, hesap soracak bir kimse bulunmayacağını umuyorlar.

Emperyalizme ve uşaklarına, işçi sınıfını ezmelerinin, sömürmelerinin mümkün olduğunu, ama asla köleleştiremeyeceklerini göstermenin zamanıdır. İşe, çocuklarımızı Amerikan jandarması yapmalarına izin vermeyeceğimizi göstererek başlayabiliriz. Bu mücadeleye gençliğin dünden hazır olduğu açıktır. Anti-emperyalist duygu ve düşüncelerin geniş emekçi yığınları içinde de yankı bulduğu bilindiğine göre, işçi sınıfının başını çekeceği emperyalist savaş karşıtı bir mücadelenin, emperyalist haydutlar ve işbirlikçileri üzerinde ağır bir basınca dönüşecek bir güce ulaşması fazla zaman almayacaktır.

Bu saldırı ve ihaneti engellemenin başka bir yolu ve imkanı da bulunmamaktadır.

İşbirlikçi uşaklar efendileri ile birlikte emperyalist işgale jandarmalık yapmanın yollarını arıyor...

Sermaye devleti suç ortaklığına hazırlanıyor!

Çuval krizinin ardından ABD gezisine çıkan Dışişleri Bakanı Abdullah Gül, Washington'daki efendilerine yaranmak için tüm yeteneklerini kullandı. Her ne kadar "gururu" incinen Ankara'daki uşaklar olsa da, zedelenen ilişkileri düzeltme kaygısı yine işbirlikçi sermaye devletine düşmüştür. Kural tanımaz tavır ve açıklamaları ile sık sık boy gösteren generaller de, çuval meselesini kısa kesmişler, ilişkileri rayına oturtmak için Gül tarafından yapılan girişimleri desteklemişlerdir.

Efendileri nezdinde değer yitiren uşaklar iade-i itibar için çırpınıyorlar

Hatırlanacağı üzere savaş tezkeresinin meclisten geçirilememesinden dolayı ABD-Türkiye arasında sorunlar yaşanmıştı. Aslında sorun, Bush ve savaş çetesindeki küstahların Ankara'daki işbirlikçilerini defalarca aşağılamalarından, ABD'nin emirlerini pazarlık konusu yapıp hemen yerine getiremedikleri için pişmanlık bildirmelerini dayatmalarından kaynaklandı. 50 yıldır Amerikan emperyalizminin sadık uşağı "unvanını" kimseye kaptırmayan işbirlikçilerin bu sadakati hiçe sayılmış, kadir bilmez Amerikalılar beklenene üzere yine tam bir uşak muamelesini onlara reva görmüşlerdir.

Aslında Ankara'daki askeri, siyasi, bürokratik birimlerin tümü Türk ordusunun Kore'de olduğu gibi, ABD-İngiliz ordularıyla emperyalist yıkım ve yağma savaşına fiilen katılmasını istiyorlardı. Ancak kitlelerdeki savaş karşıtı tepkilerin de etkisiyle bu isteklerini yerine getiremediler. Pentagon'un "oğlanlar"ı generallerin, tezkereyi kamuoyu önünde cepheden savunmak noktasında geç davrandıkları, bu tutumun savaş kundakçılarında büyük bir hayal kırıklığı yarattığı Washington kaynaklı açıklamalarda sık sık vurgulandı.

İşte Gül, tezkerenin ardından çuval meselesiyle iyice gerilen Türk-Amerikan ilişkilerini düzeltmek amacıyla Washington'a koştu. Bu gezide ne kadar sadık bir uşak olduklarını kanıtlamak, kendisine küsen efendinin gönlünü almak için hiçbir fedakarlıktan kaçınmayacaklarını ispatlamak için "takdire şayan" bir çaba gösterdi. Bu çaba başarıya ulaşmış olmalı ki, gezi dönüşü şu açıklama yapıldı. "Gül'ün gezisi, tezkere'den kaynaklı ABD-Türkiye ilişkilerinde yaşanan sorunların aşılmasına gösterge oldu. Gezi ile var olan sıkıntılar aşıldı".

Emperyalist işgale fiili destek, katliamlara suç ortaklığı...

İşgalci ordular Irak halkının direnişi karşısında moral çöküntü yaşar, her gün kayıp verirken, sermaye iktidarının temsilcileri bu bataklığa saplanmak konusunda çırpınıp duruyorlar. Emperyalist yağma savaşında yer alma konusunda hemfikir olan devletin tüm birimleri, uygun bir kılıf arayışındalar. İkinci bir tezkere krizi ihtimalini sifıra düşürmek için özel bir çaba harcıyorlar. Başta Genelkurmay olmak üzere hükümet, bürokratlar, köşk bu konuyu inceliyorlar. Kimi BM, kimi NATO kararı olsun diyor. Washington'da efendilerinin huzuruna çıkan Gül ile heyeti ise, savaş çetesinin bile aklına gelmeyen çözüm önerileri gündeme getirdi.

Gül'ün önerisine göre Irak'ta oluşturulan "Geçici Konsey" yönetiminin "İstikrar Gücü" için Türk

askerini bizzat davet etmesi yeterli olacaktır. Kukla işlevi bile göremeyen, Irak halkı nezdinde zerre kadar itibarı olmayan, dahası alacağı herhangi bir kararın onayı doğrudan Amerikalı generallere ait olan bu Geçici Konsey'in daveti güya asker göndermek için geçerli bir neden olacak. Böylesine gülünç bir formülün ABD'liler tarafından büyük ilgi gördüğü, böyle bir davetin çok yararlı olacağı, hatta Hindistan için de aynı formülün uygun düşebileceği savaş kundakçıları tarafından dile getirilmiş.

ABD dönüşü basına açıklamalarda bulunan Dışişleri Bakanı Gül'ün ifadelerinden, aslında Irak'a asker gönderme konusunda devlet erkanının alınmış kararları olduğunu anlıyoruz. Bu arada bir Amerikan gazetesi de, Wolfowitz'in destek konusunda aylar önce Türk ordusundan gerekli garantileri almış olduğunu yazdı. "Türkiye'nin Irak'a yönelik olarak sunduğu öneriler paketine, ABD'li yetkililerden olumlu yanıtlar alındığı" söyleyen Gül, "Türkiye'nin Irak'ın yeniden yapılandırılmasında aktif rol üstleneceğini" açıkladı. "Türkiye'nin Irak'la yakından ilgilenmesi gereklidir... Irak yeniden şekilleniyor, Türkiye buna uzak kalmaz... Türkiye orayı iyi bilen bir ülke, politik olarak da orada ne olacağını söylemelidir" vb. ifadeler kullanan Gül, egemenler cephesinde işgalci emperyalist güçlere destek verme noktasında bir netlik olduğunu gösteriyor. Zaten resmi açıklamalarda da, "devletin asker göndermek konusunda birlik ve koordinasyon içinde hareket etmeye çalıştığı" dile getiriliyor.

Kamuoyunu rahatlatmaya çalışan Gül, "tezkere çıkmadığı zaman orada savaş vardı. Savaş gidiyorduk. Şu anda savaş yok. Riskli bölge var" diyor. Tabii savaş olmadığı halde bölgenin neden riskli olduğunu açıklamıyor. Çünkü bunun bir yalan olduğu bizzat ABD'li generallerin açıklamalarıyla ortaya çıkıyor. Evet, Bush 1 Mayıs'ta zafer ilan etmişti ama, Irak'ta yayılan bir gerilla savaşı olduğunu ABD'li üst düzey subaylar da artık itiraf ediyorlar. Başbakan, Genelkurmay Başkanı ve Genelkurmay Lojistik Plan Daire Başkanı "sürpriz" bir zirve yapıyor, ABD'nin Irak'a yönelik asker talebiyle ilgili TSK'nin bazı acil ihtiyaçlarıyla organizasyon projeleri tartışılıyor. Yani emperyalist kirli savaşa fiili katılım için artık hazırlık yapılıyor, dolayısıyla kamuoyuna yansıyan açıklamalar da bu çerçeveye uygun oluyor.

Kirli savaş hizmeti karşılığında Türk şirketlere Irak'ta ihaleler verilecek!

Gül'ün gezisini değerlendiren Amerikan gazetesi *Washington Times*, "Abdullah Gül'ün ABD gezisinde

akıllıca davranarak Amerikan yönetimine şartlar koşmadığını" yazdı. Tezkere karşılığında Bush'la "at pazarlığı" yapan işbirlikçiler, bu defa daha dikkatli davranmışlar. Zira hem son aylarda efendilerinden boylarının ölçüsünü almış olmanın deneyimine sahipler, hem de uşaklıklarını ispatlama kaygısı taşıyorlar. Öyle kendini ağırdan satma dönemi geride kalmış bulunuyor.

Yine de sıkışan haydut takımının böylesine önemli bir hizmeti karşılıksız bırakması beklenemez. Ancak oyunun kuralını belirleyen efendiler olduğu için öyle "kıran kırana" bir pazarlık olmadı. Diğer bir ifadeyle uşaklar verilene şükretmek zorunda kaldılar. Gül'ün açıklamalarından öğrendiğimize göre elektrik, su, bazı inşaat işlerinde Türk şirketlerine pay verilmesi ile ekonomik konularda işbirliği taleplerine savaş kundakçıları tarafından olumlu yanıt verilmiş. Asker talep edilen ülkelerin sembolik sayılarla bu talebi geçiştirdiği koşullarda -hiçbir ülke bataklığa ABD ile girmeye hevesli görünmüyor-Türk sermaye devletinin bataklığa balıklama dalış yapmak için sergilediği tutumun Bush'la savaş çetesi tarafından ödüllendirilmesini çok görmemek gerek.

İşbirlikçi Türk burjuvazisi ve onun adına ülkeyi yönetenler ekonomik-siyasi çıkarları uğruna Irak halkının katledilmesine destek veriyorlar. Amerikan uşaklığında başı çekenlerden biri olan Abdullah Gül'ün ifadesiyle, "ABD'nin çok nazik biçimde, emrivaki yapılmadan dile getirdiği asker talebine" olumlu yanıt verilerek doğrudan suç ortaklığına hazırlanıyorlar.

Irak halkını katleden emperyalistlere, onların suç ortaklığına soyunan yerli işbirlikçilere karşı kararlı bir mücadele yükseltmek, Irak halkıyla enternasyonal dayanışma içinde olmak işçi sınıfının, emekçilerin, gençliğin ve tüm anti-emperyalist güçlerin vazgeçilmez görevidir.

AB uyum yasalarının gerçek yaşamda geçerliliği yok!..**Baskı, işkence ve infazlar sürüyor!**

AB'ye uyum yasaları çıkarılırsa, temel insan hak ve özgürlüklerine dönük saldırılar yoğunluğundan zerrece bir şey kaybetmiyor. Polis ve jandarma başta olmak üzere devletin kolluk güçleri tarafından gerçekleştirilen sokak ortasında infazlar, tecavüz, işkence vb. uygulamalar devam ediyor. Ağırıklı olarak Kürdistan'da yaşanan hak ihlalleri, Türkiye'nin neredeyse tüm bölgelerine yayılmış durumda. Bu denli yaygın ve sürekli biçimde yapılıyor olması hak ve özgürlüklere yönelik saldırıların bir devlet politikası olarak sistematik biçimde yürütüldüğünü kanıtıyor.

İHD'nin Haziran ayı insan hakları ihlalleri raporu bu gerçeği özlü biçimde ortaya koymaktadır. Rapora göre Haziran ayında sadece devlet güçlerince ve sadece İstanbul'da gerçekleştirilen hak ihlalleri tablosu şöyledir:

Gözaltılar	
Gözaltına alınan kadın	232
Gözaltına alınan erkek	162
Gözaltına alınan çocuk	19
Toplam	413 kişi
Cezaevleri	
Cezaevinde yaşamını yitirenler	3
Çıkan olaylarda yaralananlar	1
Derneğimize başvuruda bulunanlar	21
İşkence, Kötü Muamele ve Şiddet	
Derneğimize başvuruda bulunanlar	5
İşkence gören kadın	30
İşkence gören erkek	22
İşkence gören çocuk	3
İşkenceye maruz kaldığını basın aracılığıyla açıklayanlar	7
Yaşama Hakkı	
Polisin açtığı ateş sonucu yaşamını yitirenler	1
Polisin açtığı ateş sonucu yaralananlar	1
Faili meçhul saldırılarda yaşamını yitirenler	5
İş kazası sonucu yaşamını yitirenler	1
Saldırıya uğradıkları için derneğimize başvuruda bulunanlar	1

Bu rakamların sadece İstanbul'la sınırlı olduğunu yeniden belirtelim. Kürdistan'da bu rakamlar bir kaç misli artmaktadır. Ayrıca kirli savaş yöntemlerine dayalı uygulamalar hızından hiçbir şey yitirmeden devam etmektedir. Geçtiğimiz günlerde basına yansıyan sadece birkaçı olayı vermekle, bu tablonun boyutlarını ve rakamların içerdiği vahşiliği gözler önüne serelim.

Amerikan usulü işkence!

Ardahan'ın Göle ilçesinde oturan Mehmet Yeşil adlı kişi nüfus cüzdanını almak için gittiği Çayırbaşı Jandarma Karakolu'nda devlete küfrettiği gerekçesiyle başına çarşaf geçirildikten sonra işkenceye maruz kaldı. Mehmet Yeşil uğradığı bu işkenceden dolayı 5 günlük işgöremez raporu aldı.

Bu olay Irak'ta ABD askerlerince başlarına çuval geçirilen kirli savaş "uzmanları"nın gerçek vasıflarına da ayna tutuyor. ABD askerlerince kendilerine uygulanan muameleyi yıllardır bölge halkına uygulayan bu işkenceci-katliamcı unsurların vasıfları da aynıdır. CIA yetiştirmesi bu kirli savaş görevlileri

ABD'li şeflerinden geri kalmıyorlar.

İstanbul'un göbeğinde güpegündüz infaz!

AB'ye uyum çerçevesinde yapılan düzenlemelerle polisin arama ve yakalama uygulamalarına bazı sınırlamalar getirildiği söyleniyordu. Oysa İstanbul'da geçtiğimiz günlerde yaşanan bir olay vesilesiyle de görüldüğü üzere, polis bırakılmı arama yapmak için hakim kararı beklemeyi İstanbul'un göbeğinde insanları güpegündüz infaz ediyor.

24 yaşındaki İbrahim Demirci, evine çok yakın bir noktada "dur" ihtarına uymadığı gerekçesiyle polis tarafından kafasından vurularak öldürüldü. Yapılan tıbbi incelemeler Demirci'nin yakalandıktan sonra başına silah dayanarak öldürüldüğünü gösteriyor.

Çocuklara jandarma dayağı!

Devlet teröründen her zaman olduğu gibi çocuklar da nasibini almaya devam ediyor. Urfa'nın Bozova ilçesine bağlı Küpeli köyünde jandarmanın köylülere yaptığı işkence süreklileşti. Daha önce köylülerin cezaevine girmesine sebebiyet veren jandarmanın şimdi ise köydeki çocukları dövdüğü köylülerce duyuruldu. Köylülerin anlatımına göre 10 Temmuz sabahı köyü basan jandarmalar, köydeki 14 ve 18 yaşındaki 10 erkek çocuğunu köyün okulunda topladı, çocuklara köylülerin kullandığı silahların yerini soran jandarmalar yanıt alamayınca yanlarında buldukları sopalarla saldırdı. Ölesiye dayak atılan çocuklar daha sonra serbest bırakıldı.

Çocuklara yönelik şiddet sadece dışarıda değil cezaevlerinde de sürüyor. Son olarak Aydın E Tipi Cezaevi'nde 15 aydır tutuklu bulunan 15 yaşındaki A.D. işkence sonucu felç edildi.

Zihinsel engelliler dahi hedef!

Polis ve jandarma terörü çocuklarla da sınırlı değil. Zihinsel engelli insanlar dahi devletin kolluk güçlerinin kurşunlarına hedef. Mardin'in Derik ilçesinde oturan zihinsel ve konuşma özürlü Kazım Özgen, İlçe Jandarma Komutanlığı'na 30 metre mesafede "dur" ihtarına uymadığı gerekçesiyle askerler tarafından silahla vurularak öldürüldü. Özgen'i teşhis eden Dağpınar Mahallesi Muhtarı Erdal Özgen, şunları anlattı:

"Kazım'ın kimliğini teşhis için beni çağırdılar. Olay yerine gittiğimde Kazım Özgen'in elleri kafasına kenetlenmiş bir şekilde olduğunu gördüm. Dizlerinin üzerine çökmüş bir vaziyeteydi. Nöbetçi kulubesinden yaklaşık 30 metre uzaklıkta olduğunu ve sırtının nöbetçi kulübesine dönük olduğunu gördüm. Özgen'in alnından giren kurşun kafasının arka kısmını tamamen parçalamıştı".

Hak ve özgürlükler için devrimci mücadeleden başka yol yok!

Örnekleri çoğaltmak mümkün. İşkence, infazlar, kayıplar, yasaklar vb. ülkenin her yanında, yaş, cinsiyet, bölge ayrımı yapmaksızın tüm emekçi halk üzerinde uygulanıyor. AB'ye uyum yasaları adı altında koparılan fırtına bir aldatmacadan öteye geçmiyor. Halkın kanyla karılan bu düzen kan ve işkence üzerinde yaşamını sürdürmeye devam ediyor. Bu haliyle de mevcut tabloyu değiştirecek en küçük bir demokratik hak ve özgürlük adımının dahi emperyalistlerden ve sermaye iktidarından beklenemeyeceğini, ancak ve ancak emekçi halkın devrimci mücadelesiyle olanaklı olabileceğini bir kez daha gösteriyor.

Terör devletin tahkimatı "ince" yöntemlerle sürüyor...**İstanbul Emniyeti gözünü retinalarımıza dikti**

29 Temmuz tarihli *Star* gazetesinde İstanbul Emniyet Müdürlüğü'nün bir kampanyası haber yapılmıştı. Kampanyanın startına Celalettin Cerrah da katılmış. O kadar insancıl bir kampanya ki sormayın gitsin. Emniyet Müdürlüğü bütün İstanbul'da özel bir hastane ile anlaşılıp ücretsiz göz taraması yaptırıyor. Başlangıç olarak da Gazi Mahallesi'nde bir liseyi seçmişler. Amaçları halkla polis arasındaki ilişkileri geliştirmekmiş! Yalanımızı sevsinler...

Şu bildiğimiz işkenceciler mi, halk sağlığına önem veriyorlar? Onların tek amacı sermaye devletine bekçilik yapmaktır. İlişkilerinin iyi olmasını istedikleri tek kesim, karşısında kuyruk salladıkları burjuvazidir. Bu sınıfın çıkarlarını korumak pahasına, insanlığın her türlü değerini bir çırpıda feda ederler. Hakkını arayan herkes polisin copundan, askısından, elektriginden nasibini fazlasıyla alır. Her sokak eylemi çeviklerin terörüne maruz kalır. Bir yerde işçiler, emekçiler, gençler bir hak arama eylemi yaptığında, meşru bir tepki ortaya koyduğunda sermayenin azgın bekçi köpeklerinin vahşetiyle karşılaşılır.

Şimdi siz mi bu halkı düşünüyorsunuz? Göz taramasıymış! Şuna açık açık retina kaydı alıyoruz desenize. Yoksa MERNİS, tamamlanmış olmaz. Yoksa çok güçlü bir arşiv programı olan Promiste boşluklar kalır.

Başlangıç için seçilen yere ve kesime bakar mısınız! Gazi Mahallesi ve her an polis terörüne maruz kalan Gazi gençliği... Gazi'yi seçiyorlar, zira Gazi gibi mahallelerin gençliği devlet için "potansiyel terörist"tir. Daha hiçbir şey yapmadan fişlenmelerini, hem de en sağlam biçimde, yani son teknikle retinaları üzerinden fişlenmelerini nasıl da sağlık taraması diye yutturmaya çalışıyorlar!

"Demokratikleşmeler" in son sürat gittiği, faşist baskı ve terörün cirit attığı bir dönemde bu tür arşivlemeleri "sağlık taraması, halka hizmet" diye ancak sizi tanımayanlara yutturabilirsiniz. Promis'i, hani 5-6 yıl önce ABD Kongresi'nde Türkiye'ye verilip verilmemesi birkaç kez gündeme alınıp tartışılan güçlü fişleme programını, unutturabilir misiniz? MERNİS projesi, kendi başına bir fişleme projesi değil mi?

Ya da mesela 10 milyar üzerindeki para işlemlerinin bankalar aracılığıyla yaptırılması yasaının çıkarılmasını, gerçekten kayıt dışı ekonomiyi kayıt altına almak diye yutturabilir misiniz? Milyar dolarların hortumlandığı, aklandığı bir ülkede, bu kadarı sadece işçi ve emekçileri doğdukları andan itibaren izleme, yaşamlarını arşivleme işine yarar. Ki sonra olur da bir gün kişi hak aramaya kalkar, dolayısıyla "suçlu" durumuna düşerse, dönüp arşivden nerede ne yemiş, ne içmiş, kimlerle ilişkisi olmuş, hangi kitapları okumuş, hangi marketlerden alışveriş yapmış, nerelerde gezmiş –tek bir numarayla hepsi tespit edilebilir.

ABD emperyalizminin ateşle dansa durduğu bir dönemde bu dansa şevkle katılan bir uşak devletin faşist uygulamalara ağırlık vermesi, kendini tahkim etmesi hiç şaşırtıcı değil. Nihayetinde o şimdiden kendi sonunu görüyor ve bunu geciktirmek istiyor. İşçi ve emekçilere, genç kuşaklara da daha uyanık olmak, bu tür uygulamalara karşı tepki göstermek, sermaye iktidarını küle çevirecek ateşi körüklemek düşüyor.

TAYAD'ın "Tecride hayır!" eylemi...

"F tipi cezaevlerinin kaldırılması ve tecrit uygulamasına son verilmesi" isteği ile topladıkları 100 bini aşkın imzayı Meclis'e ulaştırmak için Türkiye'nin çeşitli illerinden yola çıkan TAYAD'lı aileler, 28 Temmuz'da ulaştıkları Ankara girişindeki turnikelerde polis tarafından durdurularak, otobüslerle ve polis eşliğinde TAYAD binasının bulunduğu Toros Sokak'a getirildiler. Aileler, "Çözün... Tecridi kaldırın" pankartı ve sloganlarla Abdi İpekçi Parkı'na yürüdüler.

Yoğun güvenlik önlemleri altında ve üstleri aranarak parka alınan tutsak yakınları, yaptıkları basın açıklamasından sonra, 100 bin imzayı meclise götürmek istedi. Ancak polisin yine engel çıkarması üzerine imzalar bir grup temsilci tarafından Meclis'e iletilebildi. Yaklaşık 10 klasörden oluşan dilekçeleri teslim eden 20 kişilik TAYAD heyeti Abdi İpekçi

Parkı'na döndü. Buradan açıklama yapmak üzere Yüksel Caddesi'ne yürümek isteyen ailelerin etrafı panzer ve robokoplarla sarılarak, yürümeleri yine engellendi. Bekleyişini sürdüren kitle, "Sonuna, sonsuza, sonuncumuza kadar direneceğiz!", "Yaşasın ölüm orucu direnişimiz!", "Anaların öfkesi katilleri boğacak!" sloganlarını yükseltti. Bunun üzerine 25 kişilik bir grubun basın açıklaması yapmak üzere Yüksel Caddesi'ne gitmesine izin verildi.

Eylem için İzmir'den yola çıkan TAYAD'lılar ise Afyon'da faşist bir gürhunun saldırısına uğradılar. Burada bir açıklama yapan tutsak yakınları, jandarma ve polis tarafından provoke edilen saldırganların 29 kişiyi yaraladığını, otobüs şoförününse bıçakla yaralandığını duyurdular. Saldırıdan Afyon Valisi ve kolluk güçlerinin birinci dereceden sorumlu olduğunu belirttiler.

'96 şehitleri Ali Ayata'nın mezarı başında anıldı...**"ÖÖ şehitleri ölümsüzdür!"**

Faşist sermaye devleti devrimci tutsaklara boyun eğdirme üzerinden belirledi hep zindan politikalarını. Bu politikaları sistemli bir baskı ve katliamlarla hayata geçirmeye çalışsa da, devrimci iradeye çarparak tuzla buz edildi her seferinde.

Faşist rejim her fırsatta yeni saldırılarla çıktı tutsakların karşısına. Bu kez 14 Temmuz genelgesi ile gündemleştirdi saldırı. Tarih '96 Mayısını gösterdiğinde, devrimci tutsaklar bir kez daha "hücrelere girmeyeceğiz" diyerek açlığa yattılar bedenlerini. 12 yiğit devrimcinin ölümsüzleşmesiyle püskürtüldü katil devletin saldırısı.

Ali Ayata 12 kızıl karanfilden birisiydi. 27 Temmuz 2003 günü TUYAB'lı aileler büyük zindan

direnişini anmak için toplandılar Sarıgazi Mezarlığı'ndaki Ali Ayata'nın mezarı başına.

Anma tüm devrim şehitleri için saygı duruşu ile başladı, basın açıklamasının okunması ile devam etti. "Devrim şehitleri ölümsüzdür!", "Yaşasın SAG ve ÖÖ direnişimiz!", "ÖÖ şehitleri ölümsüzdür!", "ÖÖ şehitleri onurumuzdur!", "Bedel ödedik, bedel ödeceğiz!", "Katil devlet hesap verecek!", "Yaşasın devrimci dayanışma!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "Anaların öfkesi katilleri boğacak!" sloganları sık sık atıldı. "96 SAG ve ÖÖ şehitleri ölümsüzdür!" yazılı bir pankart açıldı. Marşlar ve şiirler okunarak anma bitirildi.

SY Kızıl Bayrak/İstanbul

Özelleştirilmesi planlanan KİT'ler en kârlı ve verimli sanayi kuruluşları...

Açığa çıkan yalanlar!

Başından itibaren özelleştirme saldırısına bir yalan kampanyası eşlik ediyor. Sermaye sözcüleri özelleştirme uygulamalarını haklı göstermek için yıllardan beridir aynı yalanlara sarılıyorlar.

Onlara göre, devlet sadece düzeni sağlamalıdır. Hiçbir ekonomik faaliyet içerisine girmemeli, sanayi ve ticaret işlerine bulaşmamalı, fabrika sahibi olmamalıdır. Çünkü devletin sahip olduğu fabrikaları piyasa kurallarına göre işletmesi mümkün değildir. KİT'lere bağlı fabrikalar verimli bir şekilde çalıştırılmadığı için sürekli zarar etmektedir. Bu fabrikaları verimli ve kârlı işletmeler haline getirmenin yolu onları özel sektöre devretmekten, yani özelleştirmekten geçmektedir. Özelleştirmeyle ilgili her tartışmada sermaye temsilcileri papağan gibi bu lafları tekrarlıyorlar.

Oysa bugüne kadar yaşanan özelleştirmelerin gösterdikleri bir yana, sermayenin kendi adamlarına yaptırdığı araştırma ve incelemeler bile KİT'lerin verimliliği ve kârlılığı üzerinden söylenenlerin birer uydurmadan ibaret olduğunu ortaya sermektedir. Bunun son örneği, geçtiğimiz günlerde açıklanan "Türkiye'nin en büyük 500 sanayi kuruluşu" araştırmasının sonuçlarıdır.

Bu araştırmanın yayınlanan sonuçlarını 2002 yılında elde ettikleri kârın büyüklüğüne göre sıraladığımızda görüyoruz ki, en baştan 4 firma tam da sermayenin verimsiz olduğu gerekçesiyle özelleştirilmesini istediği KİT'lerdir. TPAO, Elektrik Üretim AŞ, Türkiye Şeker Fabrikaları ve TEKEL Türkiye'nin en kârlı kuruluşlar olarak belirlenmiştir. 5. sırada bir özel sektör kuruluşu Arçelik yer almakta, onu gene birer KİT olan işletmeler takip etmektedir. Buna göre kârlılıkta 6. sırada TÜPRAŞ, 7. sırada iki yıl önce özelleştirilen Petrol Ofisi, 8. sırada Eti Bor AŞ yer almaktadır. Kısaca söylenecek olursa, KİT'ler kârlılıkta özel sektör firmalarını bir kez daha geride bırakmışlardır. "KİT'ler zarar ediyor" propagandası bir kez daha çökmüş, söylenenlerin ne kadar dayanaktan yoksun olduğu en açık şekilde görülmüştür.

Bazı KİT'ler neden zarar ediyor?

Bazı KİT'lerin kârlılıkta özel sektörü geride bırakmış olmaları hiçbir kamu kuruluşunun zarar etmediği anlamına gelmiyor şüphesiz. Elbette bugün KİTlerden bazıları zarar etmektedir. Yukarıdaki rakamlar bize hiçbir KİT'in zarar etmediğini değil ama KİT'lere bağlı işletmelerin de pekala zarar etmeden üstelik yüksek kârlarla çalışabildiğini kanıtlamaktadır. Öyleyse rakamların da gösterdiği gibi zarar eden KİT'lerde sorun, bu kuruluşların kamu mülkiyetinde olması değildir. KİT'ler bilinçli bir şekilde zarar ettirilmektedir.

Çünkü sermaye özel sektörün pazar payını çoğaltmak için bazı KİT'lerin tasfiyesini istemektedir. Sözelimi Sümer Holding'e bağlı kumaş, ayakkabı vb. üreten fabrikalar bu sınıfa girmektedir. Bu fabrikalar birçok sermaye grubunun yatırım yaptığı sektörlerde üretim yapmakta, dolayısıyla sermayenin pazarı bütünüyle denetleme imkanlarını azaltmaktadır. O nedenle de sermaye bunları ortadan kaldırmak, yok etmek istemektedir. Fabrikaların sipariş almasını engellemek, teknolojik yenilemeye dönük yatırımları durdurmak, rekabet gücünü köreltmek, yasa ve genelgelerle kurumları ağır yükler altına sokmak en yaygın kullanılan tasfiyeye hazırlık yöntemleridir.

Daha sonra sıra bu kurumların arsa ve binaların haraç-meizat satılmasına, işçilerin sokağa atılarak kapıya kilit vurulmasına gelmektedir. Sermayenin "bakın işte zarar ediyor" dediği KİT'ler daha çok bunlardır. Ki uygulanan sistemli politikalar sonucu bu işletmelerin zarar etmemesi mümkün değildir.

Sermaye için semirtilen kurbanlık KİT'ler

Bir de sermaye tarafından "yağlı kemik" olarak görülen KİT'ler vardır. 500 büyük sanayi kuruluşu sıralamasında başa güreşenler daha çok bunlardır. Sermaye, her biri kendi alanlarında birer tekil durumunda olan ve devasa büyüklükte tesislerde, hayli büyük kapasiteler üzerinden üretim yapan bu KİT'leri tasfiye etmeyi değil ama kendi mülkiyetine geçirmeyi hedeflemektedir. Bugün adları özelleştirme saldırısıyla birlikte anılan TÜPRAŞ, PETKİM, TEKEL, Şeker Fabrikaları, TELEKOM gibi işletmeler sermayenin iştahını kabartmaktadır.

Bu türden KİT'lere dönük uygulanan politikalar, tasfiyesi istenen KİT'lere uygulanan politikalarla taban tabana zıtlıklar taşımaktadır. Bunlar, özelleştirilmeden önce üretim teknolojileri yenilenmekte, üretim ve idari yapıları piyasada rekabet edebilecek ve sahibine azami kâr sağlayabilecek şekilde yeniden düzenlenmektedir. Bu yapılarırken işletmeler esnek üretimin gereklerine göre

planlanmakta; fazla görülen işçiler kapı dışarı edilmekte, işyerindeki sendikal örgütlülük türlü yollarla tasfiye edilmekte ya da zayıflatılmaktadır.

Burada amaç bütün ön hazırlık masraflarını devletin, dolayısıyla vergi ödeyen işçi ve emekçilerin sırtına yıkmak, altın yumurtlayan tavuğu en sorunsuz ve en masrafsız bir biçimde satın alacak sermaye grubunun hizmetine sunmaktır.

Sermayenin tek derdi:

Herşey daha fazla yağma ve sömürü için!

Gerek yayınlanan araştırmanın sonuçları, gerekse yakın zaman önce gerçekleştirilen özelleştirmelerin sonuçları tek bir gerçeği işaret ediyor; sermaye kendi çıkarları için her yolu kullanıyor. Yeri geliyor, doğru düzgün çalışan KİT işletmelerini sinsi politikalarla kısıp alıp zarar etmesini, batmasını sağlıyor, sonra da leş kargası gibi üzerine atılıp yağmalıyor. Yeri geliyor, ilerde işine yarayacağını düşündüğü KİT'lerin devletin parasıyla kurbanlık koyun gibi semirtilmesini sağlıyor.

Özelleştirme saldırısının hız kazandığı şu dönemde işçi ve emekçilere düşen görev, sermayenin yalan kampanyalarına kanmamak, verimli ya da verimsiz, kârlı ya da kârsız ayrımı yapmadan tüm KİT'lerin özelleştirilmesine cepheden karşı çıkmaktır.

Yolsuzluklar ancak bu kirli sistemle birlikte yokedilebilir!

Sermaye düzeni her zaman kirlilik üretir. Bu düzende yolsuzluklar birer istisna değil, bir anlamda sistemin çimentosudur. Sistem artı-değer sömürüsüne ilaveten çeşitli vurgun ve yolsuzluklarla işler. Kapitalistin kesesine kirli bir biçimde giren para işçi ve emekçinin alınteridir.

Neredeyse her hükümet bir yolsuzluk komisyonu kurup bir önceki hükümetin kirli çamaşırlarını ortaya serer. Bunu diğer partileri yıpratmak için kullanır. 58. hükümet de böylesi bir yolsuzlukları araştırma komisyonu kurdu. Komisyonun en önemli açıklaması 23 Temmuz tarihinde yapıldı. Aralarında Bülent Ecevit, Mesut Yılmaz ve Devlet Bahçeli'nin de bulunduğu 25 eski bakan hakkında soruşturma istendi. Adeta 57. hükümetin bakanlar kurulu hakkında soruşturma isteniyordu. Soruşturmanın konuları ve ilgili bakanların birkaçı şöyle:

"Enerji politikaları ve gaz alım sözleşmeleri; Cumhuriyet Ersümer; Bankacılık sektöründe zamanında alınmayan kararlar; Hikmet Uluğbay, Recep Önal, Güneş Taner; Halkbank ve Ziraat Bankası'ndan kullanılan usulsüz krediler; Hüsamettin Özkan, Recep Önal; Özelleştirme sonrasında sözleşme koşullarının değiştirilmesi; Bülent Ecevit, Devlet Bahçeli ve pek çok bakan..., Bağ-Kur ve SSK'da MBA şirketinden danışmanlık hizmeti alınışı; Yaşar Okuyan..." Bugün sözleşme koşulları baştan sona değiştirilen Mavi Akım projesi ve Mesut Yılmaz gibi daha pek çok isim bu listede sayılabilir.

Yine aynı komisyonun bir başka raporu oldukça çarpıcı. Raporda "kredi" adı altında Emlak Bankası'ndan buharlaştırılan 1 katrilyon 279 trilyon TL açıklanıyor. Ancak firma adları gizli tutulmuş. İşçiye-emekçiye para yok diyen hükümetin parayı nerelere aktardığı, kısmen de olsa günışığına çıkıyor bu raporla.

57. hükümetin yolsuzluk listesi epeyce kabarık. Peki 58. hükümet "Ak" mı? AKP ya da AKP bileşenli bir komisyon olmadıkça, bir dahaki yolsuzluk raporunda Kemal Unakıtan'ın adının yer alacağını şimdiden söyleyebiliriz. SİT alanlarının imarı ve Unakıtan'ın kaçak SİT alanı sahibi olması bir dahaki yolsuzluk komisyonunun gündemlerinden biri olacaktır. Şimdilik sadece öne çıkan bir isim Unakıtan. Ancak pek çok yolsuzluğun yapıldığı ve yapılacağı muhakkak.

Sermaye sınıfı iktidarda oldukça bu türden yolsuzlukların sonu gelmeyecektir. Azami kâra dayalı bir sistemde kriz koşullarında burjuvazi böylesi yolsuzluklarla sömürecek. Sömürü yine artı-değer sömürüsüdür. Sermaye sınıfının tüm kazancı işçi sınıfının ürettiği artı-değerdir. Yolsuzlukla elde edilen paranın da kaynağı artı değerdir, işgücü sömürüsüdür.

Dolayısıyla, işçi ve emekçilerin yolsuzlukla mücadelesi, sömürü sistemine karşı verilen mücadelenin sadece bir parçasıdır. Hedef yalnızca bankaları hortumlayanlar değil, onlarla birlikte sermaye düzenidir.

TEKEL işçileri özelleştirme saldırısına karşı mücadele ediyor...**Ortak komite, ortak direniş şiarıyla örgütlenelim!**

AKP hükümeti TEKEL, TÜPRAŞ, PETKİM vb. işletmeleri kapsayan özelleştirme saldırısına orman arazilerinin ve tüm kamu mallarının satışını öngören düzenlemelerle devam ediyor. En son özelleştirme yasa taslağı ile vergi muafiyeti gibi birçok kolaylık getirilirken, ihaleye girecek firmaların sayısı azaltılıyor, parasal kaynak yerine "teknik yeterlilik" kavramıyla KİT'lerin yok pahasına satılmasının yolu açılıyor.

Özelleştirme saldırısının hız kazanması üzerine sendikalar, tabandan gelen basıncın da etkisiyle, bölgesel ve merkezi düzeyde mitingler düzenlediler. Petrol-İş, özelleştirme saldırısına karşı halkı ve kamuoyunu bilinçlendirme kampanyaları düzenledi, belli yerlerde standlar açarak imza topladı vb.

19 Nisan'da Aliğa'da, 3 Mayıs'ta Kırıkkale'de, 25 Mayıs'ta Bursa'da ve 7 Haziran'da Kocaeli'nde yapılan "Özelleştirme hareketini durduralım" mitinglerinin yanı sıra Türk-İş'in öncülüğünde 10 Mayıs'ta İzmir'de ve 18 Mayıs'ta Ankara'da mitingler yapıldı. İşçiler, gerek işyerlerinde gerekse de alanlarda sendika yönetimine "genel grev-genel direniş" istediklerini haykırdılar. Başta Türk-İş olmak üzere sendika bürokratları bu sese kulaklarını tıkadılar. Arkası getirilmeyen birkaç mitingle süreci geçtirdiler, işçilerin öfkelerini yatıştırmaya çalıştılar.

En son TEKEL'in özelleştirilmesi için yapılacak ihale tarihinin 26 Eylül'e ertelenmesi üzerine Tek Gıda-İş eylemlerine ara verdiğini açıkladı. Üstelik TEKEL işçileri çeşitli işletme ve işyerinden topladığı "genel grev" in hayata geçirilmesi talebini içeren 7 bin imzalı Türk-İş'e iletmesine, tek tek işletmeler düzeyinde gelişen TEKEL işçilerinin direnişlerine rağmen.

Tek Gıda-İş, işçilerin kararlılığını ve mücadele isteğini görmezden gelerek eylemlerini erteleyedursun, bağlı olduğu Türk-İş Konfederasyonu da hükümetle "özelleştirme mağdurları ne olacak?" pazarlığını yapıyordu. Özelleştirmeleri durdurma kararlılığında olan bir konfederasyon yönetiminin, "özelleştirme mağdurları" gibi bir sonucu değil dile getirmesi düşünmesi bile açık bir ihanettir. Demek ki, Türk-İş ağaları özelleştirme saldırısını seyredecekler. Birkaç şube dışta tutulursa diğer sendikaların durumu da bundan çok farklı değil. Kimisi hele bir işçiler izinden dönsün derken, kimisi de işten atılan işçiler başka kurumlara aktarılmasın, devlet memuru olsun tartışmasını yapıyor.

**Sendika yönetimleri baştan savarken
TEKEL işçileri mücadeleye devam ediyor**

Sendikalar saldırıları izlerken emperyalist tekeller boş durmadı. Geçtiğimiz haftalarda Japon, Amerikan, Güney Koreli, İngiliz sigara tekelleri Antep, Urfa ve Malatya'daki TEKEL işletmelerini "alıcı" gözüyle görmeye geldiler. İşbirlikçilerle anlaştıkları için sandılar ki ellerini kollarını sallayarak işletmeleri gezebilecekler. TEKEL işçilerinin sınıf tavrı sergileyebilecekleri, yağmacıları işletmelere sokmayacakları akıllarına gelmedi. Ancak TEKEL işçileri emperyalist tekellerin temsilcilerini işletmelerine sokmadılar.

Bu yerel ve bölgesel direnişin ilk kıvılcımını Antep TEKEL işçileri çaktı. Özelleştirmenin bir ön uygulaması olarak üretimi düşürme kararının alınması üzerine Antep TEKEL içki fabrikası işçileri işyerini terketmeme kararı aldılar. 15 Temmuz'da başladıkları direniş kazanımla sonuçlandı. Peşi sıra Urfa TEKEL işçileri 11 gün işyerini terketmeme eylemi

gerçekleştirdiler. Bu eylemlerin etkisiyle Malatya TEKEL işçileri de emperyalistleri fabrikalara sokmayarak özelleştirme saldırısına karşı sessiz kalmayacaklarının sinyalini verdiler.

Eylemlerin gösterdikleri

Tek tek işletmeler düzeyinde gerçekleşmiş olması eylemlerin önemini azaltmıyor. Eylemler ilk olarak sendika ve konfederasyon yönetimlerine duyulan tepkinin bir göstergesi sayılmalıdır. Peşi sıra tek tek yerelliklerde başlayan direniş ve tepkilerin diğer illere yansması gerçekleşmiştir. En önemlisi işyeri örgütlülüğünün önemi bir kez daha açığa çıkmıştır. İşyeri örgütlülüğü güçlü olmayan bir işletme anında tepki gösterme refleksi gösteremeyeceği gibi ortak hareket etme noktasında da eksik kalacaktır. Halihazırda işçi sınıfı cephesinden yaşanan temel eksikliklerden birisi de budur. Hem eylemlerin birbirini aşarak geliştirilmesi, hem yayılması, hem de ihanet içindeki sendika bürokratlarını harekete geçirme gücü işyerlerinden yükselecek tepkiye, kararlılığa ve mücadeleye bağlıdır.

TEKEL işçilerinin son dönemde gerçekleştirdikleri bu eylemler kısmi olarak bir takım kazanımlarla sonuçlansa da yaygınlaşmadığı, sınıfın diğer bileşenleri tarafından sahiplenilmediği, mücadelede

ortaklaşmadığı koşullarda bir ileri düzeye sıçrayamayacaktır. Bugün kararlı bir tutum sergileyen işyerleri karşısında geri adım atan sermaye iktidarı yarın eylemler yalnız bırakıldığı, yaygınlaşmadığı, kitleselleşmediği durumda saldırılarına kaldığı yerden devam edecektir.

**Talepler ortaklaştırılmalı,
direniş büyütülmelidir!**

Özelleştirme saldırısına karşı TEKEL işçilerinin sergilediği kararlı tutumun, özelleştirme kapsamındaki PETKİM, TÜPRAŞ, İGSAŞ, TELEKOM, Sümerbank ve SEKA işçileri tarafından da sahiplenilmesi gerekmektedir. Özelleştirme sonrası mağdur olacak kesim sadece söz konusu işletmelerde çalışan işçilerle sınırlı değildir. Hizmet ve üretimden yararlanan ve mücadeleye çekilmesi gereken geniş bir emekçi halk kesimi de söz konusudur. Yanı sıra sermaye iktidarının köleleştirme, örgütsüzleştirme, işten atma saldırılarıyla karşı karşıya kalan sınıfın diğer bileşenleri ile de talepler ortaklaştırılmalıdır.

İhale tarihi 26 Eylül'e ertelendi diye yan gelip yatmaktan, hükümetle işten atılanlar için pazarlık yapmaktan başka bir iş yapmayan sendika bürokratlarına karşı verilebilecek en iyi yanıt, işyerlerindeki işçi ve emekçilerin "ortak komite, ortak direniş" şiarıyla biraraya gelmesidir. Sendika ağalarının yeni bir ihanetine daha izin vermemek, mücadelenin önünde oluşturduğu barikati parçalamak için bu hain çeteden bağımsız örgütlenmeler oluşturmak, işyeri işyeri direnişini örgütlemek gerekmektedir.

Ortak bir eylem planı çerçevesinde birleşik mücadelenin yükseltilmemesi için ortada sendika ağalarının kurduğu barikat dışında bir engel yoktur. Bu barikat tek tek işyerlerinde sınıf bilinçli işçilerin ortak platformlarda biraraya gelmesiyle aşılabilecek bir sorundur. Hem deneyimlerin hem de mücadelenin ortaklaştırılması için TEKEL işçilerinin yaktığı ateş sahiplenilmeli ve büyütülmelidir. Bu hem TEKEL işçilerinin hem de tüm işçi sınıfı ve emekçilerin taleplerini ve mücadelesini ortaklaştırması, direnişini büyütmesiyle olanaklıdır.

Gebze Çayırova'da kurulu Makina Takım'da üretim durdu!

25 Temmuz günü DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş Sendikası Gebze Şubesi'nin örgütlü bulunduğu Makina Takım AŞ'de, 180'i sendikalı olmak üzere toplam 230 işçi ve memur süresiz olarak ücretsiz izine çıkartıldı.

Makina Takım işvereni işçileri süresiz olarak ücretsiz izine çıkarmasını; üretimde kullanılan hammaddenin yurtdışından getirilememesine, ekonomik sebeplere ve işlerin durgunluğuna bağladı. Sendika yetkilileri; süresiz izin öncesi fabrika yönetiminin işyeri temsilcilerine uygulamanın kısmi yapılmasını önerdiği, fabrikadaki işlerin görülmesi için bir grup işçinin çalışmaya devam etmesinin istendiği, bu teklifin esnek çalışmaya gireceği ve birliğin bozulacağı gerekçesiyle temsilciler tarafından reddedildiğini, buna kızan işverenin işyeri baştemsilcisini uyduruk bir gerekçeyle işten attığını ve diğer işçilerin de süresiz olarak ücretsiz izine çıkarılacağı duyurusunu işyerine astığını

açıkladılar.

28 Temmuz günü fabrikaya giden işçiler ve sendika yetkilileri; ücretli izin talep ettiklerini, işverenin talepleri reddetmesinin ardından üretimi durdurularak eyleme geçtiklerini, bunun üzerine Makina Takım patronunun baştemsilcinin işine son vererek fabrikada "işgalci" olduğu gerekçesiyle Gebze İlçe Emniyeti'ne şikayette bulunduğunu ve güvenlik güçlerini fabrikaya soktuğunu, böylece direnişteki işçilere gözdağı vermek istediklerini belirttiler.

Polisçe gözaltına alınan işyeri baştemsilcisi karakolda ifadesi alındıktan sonra bırakıldı ve fabrikaya tekrar döndü. İşçiler 25 Temmuz gününden bu yana üretimi durdurarak eylemlerine devam ediyorlar. Sendika yetkilileri, 31 Temmuz günü genel merkez olarak işverenle bir görüşme yapacaklarını ve üyelerinin haklarını sonuna kadar savunacaklarını açıkladılar.

SY Kızıl Bayrak/Gebze

Grevdeki Polkimya işçilerine dayanışma ziyareti

İzmir'e 45 km uzaklıktaki fabrikaya bir saatte varıyoruz. Gaziemir'i geçtikten sonra yol boyunca küçük ve orta ölçekli fabrika ve işletmeleri görüyoruz. Bu durum Torbalı'ya kadar devam ediyor. Ege Küçük ve Orta Sanayi Sitesini geçtikten sonra Polkimya fabrikası, ardından Atatürk Sanayi Sitesi var. Çoğu fabrikada, özellikle küçük ölçekli işyerlerinde esnek çalışma, ücretsiz izin çok önceden uygulanıyor.

24 Temmuz günü grevdeki Polkimya işçileriyle dayanışmak için ziyaret ediyoruz. Fabrika Torbalı yolundaki Yazıbaşı Beldesi'nde. Grev gözcüsü 3 işçi ile selamlaşıyor.

Grev pankartlarının asıldığı yerin hemen yanında (fabrika girişi) patron tarafından asılan "Bu işyerinde lokavt var" pankartını görüyoruz. Bu pankart bize sınıfın bundan sonra ne gibi saldırılarla karşılaşacağını ipuçlarını veriyor.

Grevin henüz 6. günü... İzmir'in 38 derece sıcaklığına karşın üç işçi de inançlı ve kararlı gözüküyor. Kısa bir tanışmadan sonra işçiler "bu işi biz kazanacağız, geri adım atmayacağız" diyorlar. Koyu bir sohbet başlıyor...

Polkimya işçileriyle konuştuk...

"Emek dostlarımızı yanımızda görmek istiyoruz!"

- Ne zamandan beri Polkimya'da çalışıyorsunuz?

1. işçi: 15 yıldır.

2. işçi: 4 yıldır.

3. işçi: 11 yıldır.

- Fabrikada ne üretiliyor?

1. işçi: İş makinalarına motor kaputu üretiliyor. İskoçya, Avusturya ve Almanya'ya.

- Ne kadar üretim yapıyor?

2. işçi: Haftada 6-7 TIR dolusu nakliyat yapıyor.

- Yeni iş yasası işyerinde uygulanıyor mu? Çalışanlar bu yasaya karşı ne düşünüyor?

1. işçi: Bu yasa tam anlamıyla kölelik yasası. Daha önceki sözleşmemiz ne ise o uygulansın. Bu yasa koşullarında çalışmak istemiyoruz.

2. işçi: Geleceğimizi karartan bir yasa. Belirli bir saati yok. "Esnek çalışma" uygulanırsa burada kimse kalmaz. Zaten yaptığımız iş kimyasal (polyester ve boya) olması dolayısıyla ağır. 20 yıl çalışan bir insanın ömrü 10 yıla iner.

3. işçi: Ben de arkadaşlarımla görüşlerime katılıyorum. Sabahtan akşama kadar boya bölümünde çalışıyorum. Hafta sonu tatilimi eşimle, çocuklarımla geçirmek en doğal hakkım.

- Grev nöbetini nasıl yapıyorsunuz?

2. işçi: Sabah 9:00'dan akşam 21:00'e, akşam 21:00'den sabah 9:00'a kadar.

- Fabrikada kaç işçi çalışıyor?

1. işçi: 130 işçi çalışıyor. 120'si sendikali.

- Fabrikanın yanına yapılan inşaat hakkında bilgi verebilir misiniz?

1. işçi: İdare binası yapılmakta. Maliyeti 500 milyarı aşiyor. Patron bizim sırtımızdan kazandığı paralarla yaptırıyor bunu.

- İş koşullarından bahsedebilir misiniz?

1. işçi: 8 saatlik işgünü ve hafta sonu (cumartesi, pazar) tatili var. Zorunlu mesai yok. Kimyaya dayalı üretim yaptığımız için fırın sıcaklığı 80 dereceye kadar çıkıyor. İçerde 35-40 derece sıcaklıkta çalışıyoruz. Havalandırma yok. Fakat idare binasında klimalar çalışıyor. Yeni yapılan idare binasına da havalandırma boruları döşenmiş vaziyette.

- Patronun lokavt kararını işçiler nasıl karşıladı?

1. ve 2. işçi: Sabah işe geldiğimizde "lokavt var!" pankartını gördük. Kapının önüne jandarmayı diktiler. Bekçi sayısını 2'den 4'e çıkardılar. Bunu da patronun fabrikayı yakarız, makinaları kırarız korkusu ile yaptığını biliyoruz. Daha iki hafta önce tarlada kuru otlar yanarak fabrikaya yaklaştığında hepimiz seferber olduk yangını söndürmek için. Patrona sormak gerek, iş sağlığı için ne yapıyor? Havalandırması olmayan işyerinde bizleri ne kadar düşünüyor? Fakat idare binasına her türlü imkan sağlanıyor.

- Son olarak söyleyeceğiniz bir şey var mı?

2. işçi: Beklenen gün gelecekse çekilen çile kutsaldır.

Hepsi: İşçilerin birliği sermayeyi yenecek! Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!

Son olarak emek dostlarımızı yanımızda görmek istiyoruz.

SY Kızıl Bayrak/İzmir

Colins patronu işçilerle alay ediyor...

Kazanmanın yolu örgütlenmekten geçiyor!

Patronlar bu yıl Temmuz zamlarını mümkün olduğunca düşük tutmak için çaba gösteriyorlar. Kimisi hiç zam yapmazken kimileri de yüzde 5-10 gibi işçinin ücret kayıplarını hiçbir şekilde karşılamayan gülünç rakamlar açıklıyorlar.

Esenyurt'taki fabrikalarında kot ve penye üreten Colins'te Temmuz zamlarıyla ilgili bekleyiş, ücret artış miktarının belli olmasıyla birlikte yerini gerginliğe bırakmış durumda.

İdare fabrikanın kot bölümünde çalışan işçilere Temmuz maaşlarını yüzde 10 zamlı alacaklarını açıkladı. İşçiler yüzde 20 civarında artış bekliyorlardı. Dolayısıyla patronun açıkladığı rakamı kabul etmediler. Bu bölümde 31 Temmuz gün sabah iki saat süreyle iş durduruldu. İşçiler öğleden sonra gelen müdürlere yüzde 20 ücret artışı istediklerini, eğer talepleri yerine getirilmezse toplu çıkış vereceklerini bildirdiler. İşçiler 31 Temmuz akşamı itibarıyla taleplerine henüz bir yanıt alabilmiş değillerdi.

Fabrikanın penye bölümünde çalışan işçilerde de zamların açıklanmamasından dolayı büyük bir hoşnutsuzluk var. İşveren, zam oranlarını öğrenmek isteyen işçilere, zam oranlarının henüz belirlenmediğini, konuyla ilgili açıklamanın 1 Ağustos günü yapılacağını söyledi. 30 Temmuz günü işçiler zamlar açıklanmadığı takdirde o akşam fazla mesaiye kalmayacaklarını söylediler. Fazla mesai kağıtları işçiler

arasında bütün gün dolaştırıldı, fakat kimse imza atmadı. Bu durum müdürlerin devreye girip işçileri tek tek imza atmaya zorlamasına kadar sürdü. Bu noktada kırılma yaşandı ve işçilerin çoğu kağıtlara imza attı.

Colins işçisi sendikal örgütlenmeye sahip değil. Saldırılarına karşı ortak tepki verme refleksi de şimdilik zayıf. Öyle ki bir bölümde yaşanan gelişmelerden diğer bir bölümün haberi dahi olmayabiliyor. Fabrikada toplam 2 bin civarında işçinin çalışıyor olması ve iki ayrı binada üretim yapılması birlikte davranmayı güçleştiriyor. Bir başka açıdan bakıldığında ise fabrikada 2 bin kişinin çalışması işçiler açısından önemli bir avantaj. Bir işyeri örgütlülüğü yaratılabildiği koşullarda 2 bin kişinin bir anda eyleme geçmesi muazzam bir güç.

Temmuz zamları konusunda patronun mu yoksa işçilerin mi dediği olacak, henüz belli değil. Colins işçisi gücünü birleştirmeyi ve örgütlü hareket etmeyi başarırsa işverene diz çöktürebilir. En büyük görev Colins'te çalışan öncü, bilinçli işçilere düşüyor. Eğer onlar üzerine düşen sorumlulukların hakkını verebilirlerse Colins işçisi patronun saldırısına güçlü bir eylemle yanıt verebilir. Ve daha önemlisi, işçilerin duyarlılıklarının arttığı bu hareketli dönem işyeri örgütlenmesinin yaratılıp güçlendirilmesi için önemli bir imkana dönüştürülebilir.

SY Kızıl Bayrak/Esenyurt

İşimize, ekmeğimize hep birlikte sahip çıkalım!

Direnelim ve kazanalım!

Colins işçisi arkadaş!

Colins patronu nihayet baklayı ağzından çıkardı. Günlerdir merakla beklediğimiz 6. ay zamlarının ne olacağı yavaş yavaş ortaya çıkmaya başladı. İdare, kot bölümündeki arkadaşlarımıza maaşlarına yüzde 10 zam yapılacağını açıkladı. 1 Ağustos günü yani bugün de penye bölümünde zamlarla ilgili açıklama yapılacağı söyleniyor. Çok büyük bir ihtimalle patron penye bölümündeki işçilere yüzde 10'u bile çok görecektir.

(...)

Arkadaşlar!

Patron bizimle alay ediyor, dalga geçiyor! Örgütsüz olduğumuz için her söylediğine boyun eğeceğimizi sanıyor. Ama umduğu gibi olmadı. Kot bölümündeki arkadaşlarımız patronun yüzde 10 zam açıklamasına eylemle yanıt verdiler. Açıklamanın yapıldığı Çarşamba günü üretimi 2 saat durdurdular ve ücretlere en az yüzde 20 zam yapılması talep ettiler. Talepleri kabul edilmediği halde toplu çıkış vereceklerini bildirdiler.

(...)

Kardeşler!

Yine de her şey bitmiş sayılmaz. Son sözümüzü henüz söylemedik. Eğer birbirimize güvenir ve örgütlü davranırsak çok şeyi başarabiliriz. Üzerimizden oynanan oyunları bozabilir

çok şeyi değiştirebiliriz.

Gelin bu sefer daha önce olduğu gibi elimiz kolumuz bağlı beklemeyelim. Kot bölümündeki arkadaşlarımızın açtığı yoldan yürüyalım, komik ücret artışına eylemle yanıt verelim. Patronun açıklayacağı zam oranını kabul etmeyelim. Ne kadar zam isteyeceğimizi belirleyelim ve bunu patrona iletmesi için iki-üç arkadaşımızı temsilci olarak görevlendirelim. Hepimiz adına onlar konuşsunlar, bizim adıma pazarlık yapsınlar.

Bugünden tezi yok fabrikadaki bütün bölümlerle haberleşelim. Serviste, çay paydosunda, yemekte diğer bölümlerden arkadaşlarımızla konuşalım. Bütün Colins işçilerinin tek yumruk tek yürek olup harekete geçmesi için çaba gösterelim. Her bantta, her bölümde komiteler kuralım, eyleme hazırlanalım. Patron istediğimiz ücreti vermediğinde ise kararlı davranalım, üretimden gelen gücümüzü kullanmaktan bir an bile çekinmeyelim. İş yavaşlatalım, ya da tümüyle durduralım. Taleplerimiz kabul edilinceye kadar da çalışmayalım!

Örgütlü işçiler yenilmezler!

Sefalet, sefalet ücretlerine hayır!

İnsanca yaşamaya yeterli ücret!

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu'ndan Colins işçileri

Deprem öldürmez, devlet öldürür...

Depremden korunmanın yolu kapitalizm felaketinden kurtulmaktır!

A. Aydın

Düşük şiddetli fakat aralıksız yaşanan sarsıntılar, uzmanların uyarılarıyla beklenen İstanbul depremini bir kez daha gündeme taşıdı. Irak'a asker gönderme gibi daha somut ve yakın tehlikeler yüzünden hızla unutulmakla birlikte, söz konusu uyarılarda uzmanlar İstanbul depreminin Irak'tan daha küçük bir felaket olmayacağını çoktan söylemiş bulunuyorlar. Konuya yaklaşımı nedeniyle bu felaketin tek sorumlusu artık sermaye devleti olacaktır.

Önceki deprem yıkımlarının tek sorumlusu da yine devlet değil miydi?..

Kuşkusuz öyleydi. Ancak bu gerçekliğin halk kitleleri tarafından da algılanabilmesi '99 depremleri sırasında ve sonrasındaki gelişmeler sayesinde gerçekleşti. Yıkım sırasında yardım eli uzatmaması üzerine tüm tepkiler devlete çevrilmişken, hemen sonrasında yaşanan gelişmeler, adeta bu konudaki suçlara projektör tutmuş oldu. Kızılay'da malzeme yoktu, olanlar ya çürük ya da bozuktu. Üstelik bölgeye gönderilenler de görevliler eliyle yağmalanıyordu. En büyük yıkımların yaşandığı yapılar ya devlet ihaleleriyle ya da devlette arkası olan bir müteahhit firma eliyle yapılmıştı. İlk tepkiler nedeniyle adı afişe edilen ve "katil müteahhit" lakabı iliştilen kişi ve firmalar hiç zaman geçirilmeden affedilmiş, bu yetmediği gibi bazılarını "kalıcı konut" inşaatları ihale edilmişti, vb...

Tüm bu yaşananların biriktirdiği bilince, uzmanların İstanbul depremi için açık uyarılarına ve bu uyarılara rağmen süregiden vurdumduymazlığa, deprem yardım ve vergi gelirlerinin depremedeler dışında her yere harcanması, '99 depremlerinde yaşadığı fırtınaya rağmen Kızılay'ın aynı yolsuzluk çarkını korumadaki ısrarı vb. eklendiğinde, İstanbul'da beklenen deprem felaketi için devletten başka sorumlu aramaya gerek kalmamaktadır.

İstanbul'u depreme hazırlama adı altında sürdürülen çalışmaların görüntüyü kurtarmaya yönelik olduğuda ortaya çıktı. Harcanan milyarlar var, ancak ortada somut tek bir gelişme yok. Gözle görülür tek malzeme olan konteynerlerin de (içinde ihtiyacı karşılayacak malzeme bulunmadığı, bulunduğu kadarının da boşaltıldığı, kaldı ki, dolu dahi olsa ortada anahtar bulunmadığından kullanılamaz durumda olduğu haberlerinden sonra) görsel malzemenin öte bir anlam taşımadığı anlaşıldı. Deprem tatbikatları ve bunun için oluşturulan sözde sivil savunma ekipleri ise bir tiyatro oyunu derecesinde bile ciddiyet taşıyor. Özellikle devlet dairelerinde ve okullarda genelgeler gereği bir takım ekipler kurulsun da bu kağıt üzerinde bir ekip olmanın ötesine geçemiyor. Çoğunlukla idare odalarında yazılan listelerden, o listeye dahil kimi personelin haberi dahi olmayabiliyor.

Devlet böyle deprem rantı yerken; beklenen İstanbul felaketini mümkün mertebe küçültme önerileri sunan da az değil. Örneğin, olguyla bağlantılı çeşitli mühendislik dallarının örgütlü olduğu odalar,

yıllardır nelerin yapılması-nelerin yapılmaması gerektiği üzerine dil döküyorlar. Önerileri doğrultusunda görev yapmaya hazır olduklarını da ilan ediyorlar. Ancak bugüne dek devletten bu önerilerin duyulduğuna dair herhangi bir işaret alınabilmiş değil. Son olarak, 4 üniversitenin ortak projesi olarak yürütülen bir çalışma sonucunda İstanbul Deprem Master Planı hazırlanmış bulunuyor. İstanbul Teknik, Yıldız Teknik, Boğaziçi ve ODTÜ'nün hazırladığı bu planda, İstanbul'un coğrafik, topografik, jeolojik, jeoteknik, sismolojik, sosyoekonomik ve nüfus yapısı; yapıların durumu ve depreme karşı nasıl güçlendirileceği, malzeme standardı, maliyet analizleri; bu çalışmaları üstlenecek kurum ve kuruluşların yetki ve sorumlulukları vb. konularda öneriler yer alıyor.

İlgili bilim kurumları ve çalışanları, adı üzerine, yapılması gerekenleri tespit ederek önerilerde bulunuyorlar. Öneri devlete gidiyor ve orada takılıp kalıyor. Bu kez bir plan da çıkaracak kapsamda, üstelik 4 büyük üniversitenin imzası bulunan bir çalışma ile karşı karşıyayız. Ancak, bugüne kadar hiçbir şey yapılmamış olmasının nedeni üniversitelerden bir çalışma planı gelmemesi olmadığına göre, plan çıkarılmış olması da artık bir şeyler yapılacağına garantisini vermiyor. Bu sömürü devletinin tüm tarihi ve uygulamaları, bu planın da sümenaltı edilerek yaklaşan felaketin rant hesaplarının öne çıkarılacağını gösteriyor.

Zemin etüdü ve deprem müdürü Mahmut Baş'a göre, "10 yılda 10 milyar dolarla İstanbul'u 7'den büyük depreme hazır hale getirmek" mümkünmüş. Bir habere göre ise, yürürlüğe girdiği '99 tarihinden bugüne sadece deprem vergilerinden toplanan miktar yaklaşık 5 milyar dolar. Deprem günlerinde bunun çok üstünde miktarların da yardım olarak aktığı biliniyor. Aynı haberde bölgeye yapılan harcamanın 2 milyar dolar civarında kaldığı bilgisi de yer alıyor. Bütün bunların anlamı ise, bırakın deprem yaralarının

sarılması adına konan vergilerin, gelen yardımların bile büyük çoğunlukla çalındığıdır. Zaten vergi gelirlerinin devletin farklı ihtiyaçları için harcandığını gizlemeye bile ihtiyaç duymamaktadırlar. Sonuç olarak, niyet gerçekten beklenen felaketi küçültmek olsa, sadece bu adla toplanan paralarla bile büyük işler ortaya çıkarmak mümkün. Kaldı ki; beklenen kendi yıkımı, ölümü, ve felaketi olduğuna göre, en küçük bir ciddiyet farketse, ezici çoğunluğu işçi ve emekçi olan İstanbul halkı çalışmalara can-ı gönülden destek olacak, maddi-manevi katkılarını esirgemeyecektir. Ancak devletten sadece beklenen felakete karşı lakaytlık, yaşanan felaketlerde mezar soyuculuk gördüğü için hiçbir beklenti içine girmemekte; kendi bireysel gücüyle de hiçbir şey yapılamayacağı düşüncesiyle kendi

felaketine adeta seyirci kalmaktadır.

Genel çerçevede ve uzun vadede, kapitalizmin yol açtığı tüm felaketler gibi deprem felaketini önlemenin de tek yolunun, bu yıkım ve yağma düzenine son vermek olduğu açıktır. İşçi-emekçi iktidarının, Japonya dahil kimi kapitalist sistemlerde bile çözümlenmiş olan deprem gibi bir sorunu felaket olmaktan çıkarmakta hiç zorlanmayacağı açıktır. Bu geleceğe güvenmek ve hazırlanmak gerekiyor. Ancak bununla birlikte bugünün güvensizlik ortamında yaşanacak bir deprem için farklı hazırlıklara ihtiyaç olduğu da bir gerçektir.

İşçi ve emekçi yığınların, kiracı olarak kullandığı ya da kendine ait gecekondular tarzındaki konutlarını yapı olarak depreme hazırlama imkanından yoksun olduğu açıktır. Bu durumda sınıf ve kitleler için deprem hazırlığı, bina tahkimi gibi bireysel hazırlıktan ziyade toplumsal hazırlık olarak düşünülmeli ve planlanmalıdır. Çünkü depremler, zaten beklenen ölümler-yaralanmalar ötesinde organ mafyası, yardımların yağmalanması, hırsızlık, mezar soyuculuk vb. ile maddi yıkımdan daha ağır hasarlara yol açan sosyal bir yıkıma dönüşmektedir. '99 depremlerinde bölge halkı bu tür ek yıkımlar karşısında el yordamıyla korunmaya çalışmışsa da, yardım için gelmeyen devlet kuvvetlerinin bölgeye yığılması ve müdahaleleriyle örgütsüzleştirilmiş, bu korunmadan da yoksun bırakılmıştı. Sonraki tüm depremlerdeki tutumu, devletin '99 depremlerinden kendi payına gereken dersleri çıkardığını gösterdi. Bu, "zamanında müdahale ve yardım" dersi değildi elbette. Tam tersine, yardımsız kalan felaketzedelerin isyanını "zamanında ve yerinde müdahale" ile bastırma dersiydi.

Şimdi İstanbul'un işçi ve emekçileri, hem '99 depremleri ve hem de devletin kendisi için çıkardığı bu derslerin ışığında kendi ihtiyaç ve görevlerini belirlemek, hazırlıklarını bir an önce tamamlamak zorundadır.

Toplu görüşme değil toplu sözleşme!..

Grev hakkı için grev!

Kamu emekçileri “memur” kimliğini atıp emekçi kimliğini kazandıktan sonra başta grevli-TİS’li sendika hakkı talebiyle ve fiili-meşru eylemlerle sendikalarını kurdular. KESK yönetimi izlediği uzlaşmacı mücadele çizgisi ile 4688 sayılı yasakçı yasaya zemin hazırladı.

KESK yönetiminin tabanın tepkisiyle karşılaştığı her durumda, umutlarının “kırıldığı” her dönemde kullandığı “yasaya rağmen” ifadesinin ne anlama geldiğini pratik sürecin son bir yıllık tablosu göstermektedir. Kamu emekçilerinin son bir yılda uğradığı ekonomik, sosyal, demokratik hak kayıplarına rağmen KESK yönetiminin izlediği mücadele yöntemi değişmemiştir.

KESK yönetiminin 2002 TİG değerlendirmesi

KESK yönetiminin ‘02 yılı toplu görüşme (TİG) değerlendirmesi “yasaya rağmen” ile “yasa aslında bir kazanımdır” çelişmesini ortaya seren ifadelerle dolu. Elbette bu KESK yönetiminin “deneyimsizliği”nden kaynaklanmıyor. Taslak henüz yasalaşmadan KESK yönetimi tarafından “kabul” görmesinden, kapıldıkları boş hayallerden kaynaklanıyor. Uzlaşmacı yönetim, güç olmak için sahte bir yasaya değil de emekçilerin öz gücüne yaslanmış olsaydı bugün yaşananlar çok farklı olurdu.

2002 TİG değerlendirmesinde, “yetkiyi” alan KESK olmasına rağmen üye bildirimlerinde sendikaların ifadesi dikkate alındığı ve Çalışma Bakanlığı’nın verileri de sağlıklı olduğu için mahkemeye başvurulduğu belirtiliyor. Sonrasında ise KESK’in görüşme sürecine katılması şu şekilde gerekçelendiriliyor: “Toplu görüşmelere katılacak sendika ve konfederasyonlar, yasada da açık biçimde ifade edildiği gibi, mahkeme sonuçlanınca kesinleşecekti. Ancak, işveren, mahkeme sonuçlanmadan toplu görüşme sürecini başlattı. Çalışma Bakanlığı’nın sağlıklı verileri esas alınarak Yüksek İdari Kurul toplandı. KESK’in ve üye sendikalarının bugüne kadar sürdürdüğü mücadele çizgisi ve meşruluğuyla, çalışanlar gözünde zaten ‘yetkili’ olduğu gerçeğinden hareketle, görüşmelere katılmamanın kamu emekçileri açısından olumsuz noktalarını da görerek toplantılara katılma kararı alındı.”

Çalışanların gözünde zaten “yetkili” bir KESK gerçeği varken hükümetle görüşmelerde taraf olamama kaygısıyla, hiçbir anlam ifade etmeyen ve yaptırımı olmayan bir görüşme sürecinde KESK yönetimi böylesi bir olanağı kaçırmak istemiyor. Peki kaçırılan ne? İki milyon kamu emekçisinin sınıfsal çıkarları mı? Yoksa KESK yönetiminin dar grup çıkarları mı?

Görüşme sonrası ortada kazanım olarak sunulan, hükümetin öngördüğü 75 milyon ücret artışına “kararlılıkla” karşı çıkılması ve en sonu 100 milyona imza atılması gerçeği var. Böylece 2 milyon kamu emekçisinin çıkarı 25 milyon gibi komik bir rakama indirgenmiş oluyor.

Bu komediyi bir “kazanım” olarak pazarlamak büyük bir maharet gerektirdiği için değerlendirmede bir dolu laf kalabalığına başvuruluyor. Savunulacak bir tarafı olmayan yasanın ne denli kısıtlayıcı ve baskıcı maddelerle dolu olduğundan dem vuruluyor: “Kamu emekçilerinin haklı ve meşru taleplerinin toplu

görüşme sürecinin her kademesinde benzer uygulamalarla karşılaşması, yasanın yaptırım gücünün olmayışı ve son sözü bakanlar kuruluna vermesinden kaynaklanmaktadır. Ancak KESK’in toplu görüşme sürecinde bu yasanın sınırlarını zorlayan mücadelecilik çizgisi hükümeti zora sokmuştur ve hükümeti kamu emekçilerinin taleplerini kısmen de olsa karşılamaya ve kendilerine IMF tarafından çizilen sınırlar çerçevesinde ama bu sınırları geçmeden olanaklarını zorlamaya itti.”

“Konfederasyonumuzun kararlı tutumu ve eylemlerinin de etkisiyle hükümet, iyileştirme zamlarına yönelik 75 milyon TL olan iyileştirme önerisini 100 milyona çıkarmak zorunda kaldı.”

Daha sonra değerlendirmede yer alan ifadeler ise hayli ilginç: “Toplu görüşmelerde mali haklar dışındaki diğer konuların -işveren heyetinin yetkisi olmadığından hareketle- Bakanlar Kurulu’na ‘temenni’ olarak sunulması benimsendi. Dolayısıyla en az ücretler kadar önem taşıyan izinler, atamalar, yer değiştirme, meslek hastalıkları, kreş, çalışma saatleri gibi birçok konu Bakanlar Kurulu’nun dikkatine sunuldu. Oysa yasa, toplu pazarlık hakkına yer vermiş olsaydı; toplu pazarlığın ardından uzlaşılacak konularda tarafları bağlayıcı bir metin imzalanacak; ücretlerimiz ve diğer çalışma koşullarımızın belirlenmesinde son söz hakkı işverene bırakılmayacaktı.”

“Oysa yasa...” ile başlayan cümle ibret-i alemlik. Yasa mecliste görüşülürken altı boş eylem kararları alan, kitleleri alanlara “çağırıp-gönderme” taktiği ile yoran, yıldırın aynı yönetim değil miydi? Bu sözler devletten, sermayeden, AB’den kısaca kendi öz gücü dışındaki güçlerden hak dilenen bir anlayışın beklentisini dile getiriyor. “Hak verilmez alınır” şiarını temel mücadele yöntemi olarak benimsediğini iddia eden bir yönetimin “oysa yasa... olsaydı” diye hayıflanması ihanetine bir işaret olabilir ancak.

Değerlendirmede görüşme süreci üzerine kaleme alınan şu ifadeler can alıcı noktalardan birini

oluşturuyor: “Teknik hazırlıkların tamamlanmasından sonra 26.08.2002 tarihinde yapılan 2. toplantıda da işveren tarafı mali haklara ilişkin hazırlıksız geldi. Bu hükümetin toplu görüşmeye yüklediği anlamı gösteriyordu. Bu süreci sadece bir görüşmeden ibaret olarak gördükleri açıktı.” KESK yönetiminin yaşadığı hayal kırıklığı bu satırlarda kendini tümüyle dışa vuruyor. Devlet, sahte yasayı çıkarmak için reformist yönetimin ağzına bir parmak bal çalmış, “artık sizi muhatap kabul edeceğiz, sizinle görüşeceğiz” demişti. Havuç-sopa taktiğini kullanan devlet, kamu emekçilerini alanlarda devlet terörüyle ezmeye çalışırken reformist yönetime karşı ise “sahte yasa”yı kullandı. Devlet terörüyle yüzyüze kalan kamu emekçileri militanlaşırken, uzlaşmacı yönetim sahte yasanın gereklerini yerine getirmek için tümüyle hizaya girdi. Elbette bu tek başına devletin becerisinden kaynaklanmıyor. Bunun arkasında KESK yönetiminin uzlaşmacı tutumu, hak ve özgürlükler mücadelesini yükseltmek yerine ücret sendikacılığını benimsemesi yatıyor. Zaten yasa hükümetle “görüşme yetkisi”nden öte bir anlam taşıymıyordu. Yasanın doğal bir sonucu olarak hükümetin “görüşme”yi “görüşme”den ibaret olarak görmesinde ne şaşılacak ne de hayıflanacak yeni bir durum yok.

Metinde “Toplu görüşmeleri nasıl değerlendiriyoruz” başlığı altında ifade edilenler ise sahte yasanın KESK yönetimi tarafından hala kabul gördüğünü, “yasaya rağmen” şeklinde kullanılan ifadelerin göz boyamadan başka bir anlam ifade etmediğini gösteriyor: “KESK ve üye sendikaların yıllardır sürdürdüğü sendikal hak ve özgürlükler mücadelesinin sonucunda, siyasi iktidar kamu emekçilerinin ‘sendikalaşma’ hakkını kabul etmek zorunda kaldı.”

Değerlendirme bildik ama somutlanmayan ifadelerle devam ediyor: “İşverenin, önümüzdeki dönemde KESK ve üye sendikalarımıza rağmen tek yanlı karar alması ya da taleplerimize kulak tkamasının engellenmesi, izleyeceğimiz mücadele

hattıyla ve örgütlü gücümüzün büyümesiyle doğrudan ilintilidir. Konfederasyonumuzun toplu görüşmeleri fiilen toplu sözleşmeye çevirme perspektifi de bunu gerektiriyor.”

Toplu görüşmenin fiilen nasıl toplu sözleşmeye çevrileceği yeterince açıktır. Sendikaları “dernekleştiren” yasa eğer fiilen boşa düşürülmek isteniyorsa, fiili grev ve direnişlerle kamu emekçilerinin ekonomik, sosyal ve demokratik hakları kazanılınca kadar mücadeleye devam edilerek. Tabii ki bunun için devrimci bir mücadele programı oluşturulmalı ve buna uygun bir pratik sergilenmeli. İşyerleri “yetki yarışı” kaygısıyla üye yapmak için değil grev ve direnişleri örgütlemek için gidilen alanlar olarak görülmeli.

“Mücadelelerle dolu bir yıl...”

TİG değerlendirmesinden sonra KESK yönetiminin toplu görüşmeleri fiilen toplu sözleşmeye çevirmek için nasıl bir mücadele yöntemi izlediğine bakmak gerekiyor. KESK’in Sesî gazetesinin 56. sayısında “2002 yılı Mücadelelerle dolu bir yıl...” başlıklı bir yazı yayımlandı. Yazıda 11 Ocak’tan 30 Aralık’a geçen sürenin dökümü yapılmış. Sayfalar süren metin kamu emekçilerinin mücadelesini değil Sami Evren ve KESK yönetiminin nasıl bir mücadele yöntemi izlediğini anlatıyor. Birkaç basın açıklaması dışta tutulursa tüm metin TBMM Başkanı’na verilen imza metinlerinden, S. Evren’in Cumhurbaşkanı ve dönemin başbakanı Ecevit ile yaptığı görüşmelerden, yine S. Evren’in uluslararası ve ulusal düzeyde katıldığı toplantı ve etkinliklerin dökümünden, kokart takma eylemlerinden, hükümet yetkilileri ile yapılan görüşmelerden ve onlara gönderilen faks metinleri ve mektuplardan vb. oluşuyor. 1 Mayıs, 8 Mart gibi tarihsel anlamı ve önemi olan eylemlerde ise yine S. Evren’in ne yaptığını öğreniyoruz: “1 MAYIS: Konfederasyonumuz Emek Platformu bileşenlerine birlikte 1 Mayıs etkinlikleri düzenledi. Genel Başkanımız, İstanbul’da yapılan 1 Mayıs mitinginde bir konuşma yaptı.”

KESK yönetimi ve Genel Başkanı’nın günlük ve rutin işleri konfederasyon ve kamu emekçilerinin mücadele yılı olarak sunulmuş.

BASK’ın yaptığı bir araştırmada, kamu emekçilerinin maaşının 40 yılda temel gıda maddeleri karşısında ortalama %47 oranında reel kayba uğradığı belirtiliyor. Bu sadece ekonomik hak kayıplarının bir yönü. Sürgünler, soruşturmalar, iş güvencesine yönelik saldırılar, özelleştirmeler vb. düşünüldüğünde kamu emekçilerinin yaşadığı hak kayıpları, yüzyüze kaldığı saldırılar her geçen gün artıyor.

Yine aynı yönetimin 30 Haziran ‘02 tarihli Danışma Kurulu toplantısında yaptığı tespitler var: “Kamunun yeniden yapılandırılması operasyonunda çalışma koşullarında köklü değişikliklerin gündeme getirildiğinin altını çizen atölye sunuşlarında, esnek çalışma biçimleri; taşeronlaştırma, norm kadro vb. uygulamalar, performans dayalı çalışma biçimi, toplam kalite yönetimi, re’sen emeklilik, iş güvencesinin ortadan kaldırılması, bölge müdürlüklerinin kapatılması gibi bir dizi alanda yapılan saldırılar vurgulandı.”

Sermaye hükümetinin işçi ve emekçiler için saldırı niteliği taşıyan bir programı ve takvimi bulunuyor. Üstelik bu saldırılar devletin devamlılığı ilkesine dayanıyor. İMF’ye verilen

sözler başa gelen her düzen partisinin programında yer alıyor. Kamunun tasfiyesi ve yeniden yapılandırılmasını öngören düzenlemeler mevcut hükümetin de parti programında bulunuyordu. Tıpkı kendinden önceki hükümetlerin programında yer aldığı gibi. Meclis yıl sonuna kadar yasalaşması için bir dizi saldırı yasaasının çalışmalarına hız vermiş durumda. Düzen cephesi bunu saklamadığı gibi emek cephesi de durumun farkında.

Emek cephesinin bir bileşeni olan KESK yönetimi süreci göğüsleyecek ne yapıyor? ‘03 yılını bir önceki yıldan ayıran bir hazırlık süreci henüz görünmüyor. KESK yönetimi, kamu emekçilerine “oldu bitti” mantığıyla dayatılan 47 milyonluk ücret artışına itiraz etmek için, “2003 yılı Bütçe Yasası’na aykırı hareket ettiği” gerekçesiyle AKP hükümetine dava açmakla uğraşiyor. Kısaca yine baştan savmacı bir tutumla işyerlerinden kopuk sözde eylemlerle süreç geçiştirilmeye çalışılıyor.

Grev hakkı için grevi örgütleyelim!

Yasa gereği 15 Ağustos’ta başlaması gereken görüşme süreci öncesinde hükümet 47 milyonluk sadakayla kamu emekçilerinin ücretine zam yapmış oldu. Geçen yıl olduğu gibi görüşme gereği dahi duymadı. Bu durum elbette geçen yıl kamu emekçileri hareketi cephesinde yaşanan durgunluk ve dibe vurmuşlukla ilgili. KESK yönetimi 15 Ağustos’ta başlayacak görüşme sürecine yine yönetim düzeyinde aldığı içi boş eylem kararlarıyla hazırlanıyor. KESK yönetimi “söke söke kazanması” gereken grev hakkını hükümetten dilenmeyi planlıyor. 23 Ağustos’ta Ankara’da miting yapacağını duyuran KESK yönetimi, alanlarda açmayı planladığı “grev” çadıyla “yasayla sınırlı” bir eylem takvimine hazırlanıyor. Kamu alanına dönük ciddi saldırı planları varken KESK yönetiminin mücadele yöntemi olarak kullanacağı “grev” hakkını hükümetten talep etmesi reformist-uzlaşmacı politikaların iflasına yeni bir gösterge sayılmalıdır.

Yukarıdaki tablo KESK yönetiminin “yasaya rağmen” iddiasının hiçbir ciddiyet ve gerçeklik taşımadığını özetliyor. 2003 yılının bir önceki yıla benzememesi, gerçek bir mücadele yılı olması için “uzlaşmacı yönetime” rağmen öncü kamu emekçilerinin harekete geçmesi gerekiyor. Öncü kamu emekçileri uzun soluklu mücadele programı ve birbirini aşan eylem biçimleri ile süreci göğüsleyecek bir pratik çalışma sergilemek durumundalar.

İşyerindeki emekçilere, bugüne kadar yapılan yüzlerce basın açıklamasının, hükümet yetkilileriyle yapılan görüşmelerin, sayfalar dolusu faks metinlerinin hak kazandırmadığı gibi hak kayıplarına neden olduğu bıkmadan usanmadan anlatılmalıdır. Sermaye hükümetini daha da cesaretlendiren, kamu emekçilerinin sendikalara ve mücadeleye karşı duyduğu güvensizliğin nedeni olan KESK yönetiminin reformist-uzlaşmacı mücadele anlayışı mahkum edilmelidir. Uzlaşmacı anlayışa karşı geniş emekçi kitlesi sendikalara sahip çıkmaya ve mücadeleye çağrılmalı, “grev çadırı”nın alanlarda değil öncelikle işyerlerinde kurulması gerektiği çeşitli araç ve yöntemlerle anlatılmalıdır.

İşçi ve emekçi eylemlerinden...

Yeni Çeltek Kömür İşletmesi’nde grev...

Yozgat’ta bulunan Yeni Çeltek Kömür İşletmesi’nde çalışan 67 maden işçisi greve çıktı. Maden-İş Sendikası Sorgun Şube Temsilcisi; “Asgari ücretle çalışan arkadaşlarımız var. İşveren %5’lik bir artış öngördü. Bu kabul edilemez teklif karşısında yasal hakkımızı kullanıp greve gittik” açıklaması yaptı ve genel merkez düzeyinde işverenle görüşmelerin devam ettiğini belirtti.

Haber-Sen üyesi emekçiler özelleştirmeye tepki gösterdi...

Haber-Sen üyesi emekçiler 30 Temmuz günü Ankara ve Adana’da yaptıkları eylemlerle özelleştirme saldırısını protesto ettiler.

“Bazı kanunlarda ve Milli Piyango İdaresi Genel Müdürlüğü Kuruluş ve Görevleri Hakkında Kanun Hükmünde Kararnamede Değişiklik Yapılması Kanun Tasarısı’nın iptali talebiyle Kızılay Postanesi’nden milletvekillerine faks çeken emekçiler “Telekom halkındır satılamaz!”, “Bu ülke bu halk satılık değil!” sloganlarını attılar. Burada yapılan konuşmanın ardından Türk Telekom İl Müdürlüğü önünde toplanan üyeler oturma eylemi yaptılar. Eylemde sık sık, “Telekom halkındır satılamaz!”, “Zafer direnen emekçinin olacak!” sloganları atıldı. Telekom İl Müdürlüğü kapısına, “Telekomu sattırmayacağız!” yazılı afiş asıldı.

Adana Haber-Sen 2 No’lu Şube’de yapılan basın açıklamasında ise “özelleştirmelere karşı seyirci kalma” çağrısı yapıldı.

Eğitim emekçileri özelleştirme politikalarını protesto etti...

30 Temmuz günü Milli Eğitim Bakanlığı önünde toplanan Eğitim-Sen üyeleri AKP’nin özelleştirme politikalarını bakanlığın önüne siyah çelenk bırakarak protesto ettiler. Konuşma yapan Eğitim-Sen Genel Başkanı “İktidara geldiğinden bu yana eğitimi paralı hale getirmeye çalışan, eğitimin kamusal bir hak olduğunu unutturmaya çalışan AKP iktidarını ve onun Milli Eğitim Bakanı’nı protesto etmek amacıyla bu siyah çelenği bırakıyoruz” dedi.

Validebağ Öğretmenler Hastanesi çalışanlarının eylemi...

Validebağ Öğretmenler Hastanesi’nin SSK’ya devredilmesini protesto eden Eğitim-Sen 2 No’lu şubeye üye emekçiler, 29 Temmuz günü hastane bahçesinde toplanarak eylem yaptılar. Hastane çalışanlarının da katıldığı basın açıklamasında, hastanenin önce SSK’ya devredilip sonra sermayeye peşkeş çekilmek istendiği, bu kirli oyuna son vermek için mücadele edileceği vurgulandı. Eyleme 250 kişi katıldı.

Avrupa Birliği daha fazla işsizlik, yoksulluk ve sefalet

Çözüm işçi sınıfının devrimci mücadelesidir

Türkiye'nin Avrupa Birliği'ne girmesiyle ülkeye demokrasi geleceği, refah düzeyinin yükseleceği, siyasetin "şeffaf ve temiz" olacağı, bir dizi olumlu gelişmenin yaşanacağı masalı bir süredir topluma anlatılıyor. Bu tartışmalar daha çok patron, hükümet ve ordu temsilcileri arasında yürütülüyor. Yanı sıra kimi sendika, oda, dernek vb. kurum ve kuruluşlar da tartışmalarda taraf olarak bir takım açıklamalar yapıyorlar.

"AB'ye girelim" tartışmasını yürütenler aynı sınıfa mensup olduğu için AB'ye uyum çerçevesinde yapılan düzenlemelerle ilgili tartışmalar da kendi aralarındaki bir takım pürüzler üzerinden sürüyor. Ama hiç biri AB'ye girmek konusunda bir tereddüt yaşamıyor. Sermaye cephesinin AB'ye girmeyi tüm toplumun yararına gibi göstermesi ise tam bir aldatmaca. Bir sermaye partisi olarak AKP hükümeti patronların talep, emir ve çıkarları doğrultusunda yasal pürüzleri ortadan kaldıran bir kukla, ordu ise bu düzenin bekçiliğini yapan asıl koruyucu ve kollayıcı güçtür.

Sömürücü ve asalak patronlar sınıfı ile işçi ve emekçilerin ne ortak çıkarları ne de ortak bir çözümü vardır. AB'ye girişle birlikte tüm toplumun refah düzeyinin yükseleceği, işsizliğin azalacağı, çalışma yaşamının düzeleceği, ülkeye demokrasi geleceği vb. söylemler AB gibi emperyalist bir oluşumun (Ya da birliğin) emekçiler tarafından sorunsuz kabul edilmesi için yapılan ciladır. Cila kazındığında altından azgın bir sömürü aygıtı ortaya çıkmaktadır.

AB ekonomik yaptırımlara dayalı emperyalist bir oluşumdur

AB'nin amaçları temel olarak ticaret kuralları ve politikaları ile ilgilidir. AB Sözleşmesi 3. maddesine göre bunlar; gümrüklerin "yasaklanması", "ortak bir ticaret politikasının" oluşturulması, "malların, insanların, hizmetlerin ve sermayenin

serbest dolaşımı önündeki engellerin kaldırılması" ve "iç piyasada rekabetin engellenmediğinin garanti altına alınması"dır.

Örneğin AB'nin de desteklediği, hatta Türkiye'nin AB'ye aday olarak kabul edilmesinin şartı olarak gösterdiği "Doğrudan Yabancı Yatırımlar Kanunu" 5 Haziran'da yasalaştı. Yasayla yabancı sermayenin önündeki pürüzler kaldırıldı. Yasaya göre yabancı yatırımcılar yerli yatırımcılarla eşit uygulamaya tabi tutulacak. Doğrudan yabancı yatırımlar, kamu yararı gerektirmedikçe ve karşılıkları ödenmedikçe kamulaştırılmayacak. Yabancı yatırımcıların Türkiye'deki net kâr, temettü, satış, tasfiye ve tazminat bedelleri, lisans, yönetim ve benzeri anlaşmalar karşılığında ödenecek meblağlar ile dış kredi ana para ve faiz ödemeleri, banka veya özel finans kurumları aracılığıyla yurtdışına serbestçe transfer edilebilecek. Yasa yabancı personel istihdamını sağlamakta, uyuşmazlıklarda yabancı sermayeyi koruyucu hükümler getirmektedir.

İMF'yle yapılan anlaşma hükümleri arasında yer alan birçok madde AB'ye uyum çerçevesinde Türkiye'ye dayatılan maddelerle aynı niteliktedir. Kamu hizmetlerinin özelleşmesi, kamunun tasfiyesi, işçi sınıfına kölelik koşulları dayatan yeni iş yasasında yapılan değişiklikler, özelleştirme saldırısı vb. birçok yaptırım bunlara birkaç örnek. AB'ye uyum için dayatılanlarla İMF anlaşmalarının dayattığı yaptırımlar arasındaki benzerliğin bir nedeni de AB ülkelerinin İMF içindeki oy oranıyla ilgili. İMF'ye üye 184 ülke arasında AB ülkelerinin İMF'deki oy oranlarının toplamı %26.85, ABD'nin oy oranı ise %17.10. Bu da demek oluyor ki, İMF'yle yapılan anlaşmalar sadece ABD değil AB emperyalizminin de çıkarıyla örtüşmektedir.

Sermayenin serbest dolaşımı, yabancı yatırım akışının kolaylaştırılması ve teşvik edilmesi AB'ye üyeliğin yaptırımlarından sadece birisidir. Avrupa sermayesinin Türkiye'de faaliyet yürüten şirketlerinin oranı ise yapılan yasal düzenlemelerin

nedenini ortaya koymaktadır. Türkiye'de faaliyet yürüten AB ülkelerine ait şirketlerin toplam sayısı 2919'dur. Bu rakam Türkiye'deki toplam yabancı sermayeli şirketlerin yarısından fazlasının AB kökenli olduğunu göstermektedir. Türkiyedeki imalat ve hizmet sektöründeki yabancı sermayenin dörtte biri Avrupa şirketlerine aittir. AB'nin Türkiye'deki çalışma yaşamına ilişkin yapılmasını istediği bütün düzenlemeler, AB şirketlerinin Türkiye'deki faaliyetlerinden dolayı elde ettiği kârları ve kaynak transferini çoğaltmak amacı taşımaktadır. Avrupa sermayesini Türkiye'ye çeken nedenlerin başında Türkiye'nin ucuz işgücü cenneti olması gelmektedir.

AB Avrupa işçi sınıfına eşitlik, refah ve demokrasi getirmedi

Sermaye iktidarının argümanlarından biri de Türkiye'nin AB'ye girmesiyle işçilerin sağlıklı ve güvenli ortamlarda çalışacağı, yaşam standartlarının yükseleceği, Avrupa'da iş bulma imkanının artacağıdır. Türkiye işçi sınıfı, Avrupa ülkelerinde sosyal güvenlik sistemlerinin, teknolojinin, altyapı ve örgütlülük düzeyinin Türkiye'den daha iyi şartlarda olmasından dolayı bu yalana kolayca inanmaktadır. Şu bir gerçek ki, Avrupa işçi sınıfının yaşam düzeyi Türkiye'ye oranla daha iyidir. Ancak bunun altında yatan nedenlere kabaca bakıldığında, özünde sömürü ve kölelik düzeninin değişmediği görülecektir. Avrupa işçi sınıfının daha iyi şartlara kavuşmuş olması Avrupa ülkelerinde yaşanan kanlı sınıf mücadeleleri tarihinden ayrı düşünülemez. Diğer bir nedeni ise, Avrupa sermayesinin Türkiye gibi geri kalmış ülkelerin işçi sınıfı ve emekçilerini sömürmesi, sermayenin serbest dolaşımı sayesinde ağır çalışma koşullarına mahkum ettiği ucuz işgücü üzerinden kârlarını artırmasıdır. Türkiye'de bugün İMF vb. emperyalist kuruluşlarla birlikte işçi sınıfına kölelik koşullarını dayatan bütün yasaların altında AB'nin de imzası vardır.

Avrupa ülkelerinde "sosyal devlet" anlayışı Sovyetler Birliği'nin çöküşünden sonra gerilemeye başlamıştır. Kapitalizmin yaşadığı bunalım artık gelişmiş ülkelerin ekonomilerini de derinden etkilemekte, Avrupa ülkelerinde sermaye kendi işçi sınıfı ve emekçilerinin kazanmış olduğu haklara göz dikmektedir.

AB'den demokrasi geleceği ise tam bir aldatmacadır. En son Fransa ve Almanya örneğinde olduğu gibi, sosyal haklarının gaspına karşı eylem ve direnişe geçen emekçilere devlet azgınca saldırmış, günlerce çatışmalar yaşanmıştır. Tüm dünyada olduğu gibi Avrupa'da da hakkını arayanlara karşı gaz bombası, cop kullanılmış, gözaltı ve tutuklama terörü uygulanmıştır.

"İnsanın serbest dolaşımı" yalanı ise DTÖ, G-8 vb. emperyalist kuruluşların toplantıları öncesinde ayağa kalkın kitlelerin, toplantının yapılacağı ülkeye girişine yasak konması ile açığa çıkmıştır. Yine bu gösterilerde uygulanan devlet terörü ve

TABLO 1 - KISMI SÜRELİ (PART-TIME) ÇALIŞMA, İŞSİZLİK VE KADINLARIN İŞGÜCÜNE KATILIMI

	Kısmi çalışma Oran %	İşsizlik Oran %	Kadınlarda Katılım Oran %
İtalya	7.1	12.0	36.7
İspanya	8.2	16.1	33.9
Fransa	16.8	11.2	52.7
Almanya	17.5	10.5	53.6
İngiltere	24.9	6.0	63.9
Hollanda	38.0	3.2	54.9

Kaynak - The Economist, Eylül 1999
- Employment in Avrupa, 1998

TABLO 2 - AB ÜLKELERİNDE ÇALIŞMA SÜRELERİ

ÜLKE	YASAL ÇALIŞMA SÜRESİ (haftalık)
Danimarka	38 saat
Hollanda	Azami yasal çalışma süresi 45 saat olarak belirlenmiştir. Birbirini izleyen 13 haftalık sürede çalışma süresi 40 saattir.
İrlanda	Günlük çalışma süresi 9; haftalık çalışma süresi 48 saat
Belçika	40 saat
Lüksenburg	40 saat
Fransa	Mutlak sınır 48 saat
Portekiz	44 saat
Yunanistan	48 saat
Avusturya	40 saat
İspanya	40 saat
İtalya	48 saat
Almanya	48 saat
Finlandiya	40 saat
İsveç	40 saat

et demektir...

esi ve enternasyonal dayanışmasında!

katliamlar, AB'den beklenen "demokrasi"nin ne anlama geldiğini göstermektedir.

AB ülkelerinde işsizlik: Avrupa Sendikalar Konfederasyonu ile Avrupa Sendika Enstitüsü'nün Mart 2003'te yayınlanan raporu Avrupa'da çalışma yaşamının tablosunu ortaya koymaktadır.

2000-2001 yılları arasında %7.8'den %7.1'e gerileyen işsizlik oranı 2002'de artışa geçerek %7.6 olmuştur. AB'de işsizlik gençler arasında genel ortalamanın üzerindedir. 15-24 yaş arasındaki nüfusun %9.2'si işsizdir. Fransa, İspanya ve İtalya'da işsizlik oranlarının %25-30'lara varan bölümünü genç işsizler oluşturmaktadır.

AB ülkelerinde gelir dağılımı: AB ülkelerinde nüfusun en yoksul olan %20'lik kesimi toplam gelirin %8'ini, en zengin %20'lik kesimi ise %40'ını almaktadır. Nüfusun %17'si yoksulluk sınırında yaşamaktadır. 1999-2002 yılları arasında ücretler ortalama yılda 2.5 ya da 3 oranında artmıştır. Bu gerçek ücretlerde belirgin bir gerileme anlamına gelmektedir. Özellikle Euro'ya geçişten sonra fiyatlarda büyük artışlar yaşanmıştır.

Avrupa ülkelerinde farklılık göstermesine rağmen asgari ücret ortalama 1000 Euro civarındadır. 13 Avrupa ülkesinde düşük ücretle çalışanların sayısı 16.5 milyondur. AB ülkelerinde aldıkları ücret yoksulluk sınırının altında olan emekçilerin toplam çalışanlar içindeki oranı ise %8'dir.

AB ülkelerinde cinsiyet ayrımcılığı: Kadın emekçiler, erkek emekçilerin aldığı ücretin %84'ünü almaktadır. 1995-'98 yılları arasında geçici istihdamdan sonra işsiz kalma oranı kadınlar için %31, erkekler için %19'dur. (Tablo 1)

AB ülkelerinde iş kazaları: Sadece 1998 yılında 5476 iş kazası ölümle sonuçlanmıştır.

AB ülkelerinde sendikasılaştırma: 1985-1995 yılı verilerine göre Fransa'da 1985'te %12.2 olan sendikalı işçi oranı 1995'te %8.6'ya düşmüştür. Almanya'da 1985'te %40.5 olan sendikalı işçi oranı 1995'te %35'e düşmüştür. İtalya'da 1985'te %40.2 olan sendikalı işçi oranı 1995'te %30.8'e düşmüştür. İngiltere'de 1985'te %49 olan sendikalı işçi oranı 1995'te %32.1'e düşmüştür.

AB ülkelerinde esnek çalışma koşulları: Başta TİSK ve TÜSİAD olmak üzere Türkiye'deki patron örgütlerinin "AB'ye girelim" tartışmasının gerisinde AB ülkelerinin birçoğunda esnek çalışma koşullarının yasal olarak düzenlenmesi yatmaktadır. Yeni iş yasası için "AB normlarına uygun" demeleri boşuna değildir. Emek-sermaye çelişkinin söz konusu olduğu koşullarda kapitalist AB ülkeleri de azgın ve dizginsiz sömürü çarkını kendi işçi sınıfı ve emekçilerine dayatmaktadır.

AB ülkelerinde yaşanan tüm teknolojik gelişmeye rağmen işçi sınıfı ve emekçilerin çalışma süreleri, iş akitleri, haftalık tatil süresi ve çalışma saatleri vb. kuralıdır, esnektir. Kimi AB ülkelerinde farklılık göstermekle beraber haftalık çalışma saati ortalaması 40'tır. (Tablo 2)

Yanı sıra çalışanların %56.8'i gece çalışmasından farklı derece etkilenmektedir. Avrupa'da yaşayan 4 işçiden biri pazar günleri, işçilerin %47'si de cumartesi günleri mesai yapmak zorunda bırakılmaktadır. (Tablo 3-4)

İşçiyi alınıp satılan bir meta haline getiren ödünç işçi uygulaması AB ülkelerinde halihazırda yasal olarak düzenlenmiş bulunuyor. Benzer bir uygulama kölelik yasası ile Türkiye işçi sınıfına da dayatıldı. Madde, TİSK'in Nisan '03 tarihli "İş Kanunu Tasarısı ve AB uygulamaları" başlıklı raporunda şu şekilde tanımlanıyor: "Türk çalışma hayatında ödünç iş ilişkisi, 1960'lı yıllardan başlayarak, sermaye yoğunlaşmasıyla sayıları gittikçe artan şirket toplulukları ve holdinglerle çok kullanılan bir yol haline gelmiş, hatta ödünç iş ilişkisini mesleki faaliyet olarak yürütüp gelir sağlamayı amaçlayan girişimcilerin sayılarında da artış olmuştur."

Raporda AB ülkelerindeki uygulamalara dair ise şunlar söyleniyor: "Ödünç iş ilişkisi çeşitli hukuk sistemlerinde incelendiğinde, bu tür işçi istihdamının hemen her ülkede mevcut olduğu görülmektedir. Bu üçlü ilişkinin hukuki yapısında bir ülkeden diğerine az çok farklılıklar bulunmaktadır. Uygulanan tüm ülkelerde genel görüş başkasına işçi vermenin ya da diğer bir deyimle ödünç işçi istihdam edilmesinin gerek ulusal gerek uluslararası düzeyde firmaların rekabet şansını artırdığıdır." (Tablo 5).

TABLO 3- AB ÜLKELERİNDE GECE ÇALIŞMASI

ÜLKE	GECE ÇALIŞMASI
Danimarka	Yasaklayan hiçbir düzenleme yoktur.
Hollanda	Günde 8 saati geçemez. Birbirini izleyen 13 haftalık bir dönemde en fazla 25 kez yapılır. Her gece çalışmanın ardından kesintisiz 14 saatlik dinlenme öngörülmektedir.
İrlanda	Gece çalışması tüm yetişkin işçiler için mümkündür. Kadınlar konusunda tüm kısıtlamalar kaldırılmıştır.
Belçika	Genel olarak yasaklanmıştır. Ancak bazı faaliyetler için izin vardır. Çalışmaya izin verilen durumlar içinde kapsamlı bir istisnalar listesi vardır.
Lüksemburg	Gece çalışması konusunda genel bir mevzuat yoktur.
Fransa	Sanayi işletmelerinde kadınların gece çalışmasının yasak olmasının dışında bir düzenleme yoktur.
Portekiz	16 yaşından küçüklere yasaklanmıştır. 16-18 yaş grubundakilerin gece çalışmaları ise istisnai durumlarda olanaklı kılınmıştır.
Yunanistan	18 yaş altı gençler ve hamile kadınlar veya çocuk emziren anneler dışında genel olarak yasaklayıcı bir düzenleme yoktur.
Avusturya	Herhangi bir kısıtlama yoktur. Vardiya düzeninin 5 haftada bir değişmesi gerekmektedir.
İspanya	Yetişkinler için gece çalışması konusunda bir düzenleme yoktur.
İtalya	İmalat sanayi işletmelerinde kadınların gece çalışması yasaklanmıştır. Ancak bu konuda ve diğer istisnalarda TIS aracı ile yasaklar kaldırılabilir ve ya azaltılabilir.
Almanya	Günde 8 saat ile sınırlanmıştır. 4 haftalık süre içinde ortalama 8 saatin tutturulması koşuluyla bu süre 10 saate çıkabilir.
Finlandiya	Gece 11:00 ile sabah 06:00 arasındaki süre olarak belirlenmiştir.
İsveç	İşçiler gece yansı ile sabah 05:00 arasında dinlenme hakkına sahiptir.
İngiltere	Yasaklayıcı genel bir mevzuat yoktur.

TABLO 4- BAZI AB ÜLKELERİNDE HAFTALIK DİNLENME (HAFTA TATİLİ) UYGULAMALARI

ÜLKELER	UYGULAMA
Almanya	Pazar günü çalışma kabul edilme mekde birlikte, bu kuralın dışında tutulan etkinlikler de mevcuttur. Bu etkinliklerde Pazar günü çalışma 8 saattir.
Belçika	Genel olarak işçilerin Pazar günü çalışmaları yasak olmakla birlikte bu kurala bazı istisnalar getirilerek esnekleştirilmiştir.
Danimarka	Çalışma süresi esnekliğinin yasalaşmasıyla birbirini izleyen her 7 günde bir işçinin 24 saat süreli tam bir dinlenme hakkının olması gerektiği ve bu dinlenmenin mümkün olduğu durumlarda Pazar günü gerçekleştirilmesini, ancak işin niteliğine göre başka bir günde olabileceği belirtilmiştir.
Fransa	Bu konuda iki temel ilke mevcuttur. Birinci ilke, hafta tatili süresinin kesintisiz en az 24 saat olması, ikinci ilke ise hafta tatili günününün Pazar günü olmasıdır. Ancak Pazar günü hafta tatili kuralına bazı istisnalar getirilmiştir.
Hollanda	Pazar çalışması konusunda kesin bir düzenleme getirilmemiştir.
İngiltere	Spesifik bazı kategoriler konusundaki kısıtlamaların dışında, Pazar günü tatil yapılması konusunda hiçbir yasal zorunluluk bulunmamaktadır.
İrlanda	Pazar günü çalışma yasağına istisnalar getirilmiştir. İşveren, herhangi bir Pazar günü yetişkin bir erkek işçiyi 3 saati geçmeyecek bir süre için ya da toplam 3 saati geçmeyecek şekilde iki yada daha fazla süreler boyunca sanayi çalışmasında istihdam edebilir.
İsveç	Çalışma Süreleri Yasası, işçilerin 7 günlük dönem içerisinde aralıksız en az 36 saatlik izni olması gerektiğini belirtmektedir. Hafta tatili mümkün olduğu ölçüde hafta sonunda kullanılmaktadır. Toplu iş sözleşmelerinin çoğunluğu, haftalık çalışmaları Pazartesi ile Cuma günleri arasında yapılmasını ve hafta sonununun tatil olmasını öngörmektedir.
İtalya	Tüm işçilerin haftada bir gün dinlenme hakkı vardır ve bu hak genellikle Pazar günü kullanılmaktadır. 24 saatlik hafta tatili bir dizi işleme ve faaliyete için bir başka gün ile değiştirilebilir.

Görüldüğü gibi sermaye sınıfı ne iş güvenliğini, ne iş güvencesini, ne de işçi sağlığını düşünmektedir. Onların tek kaygısı patronların kârı ve işyeri güvenliğidir.

Yine aynı raporda patron örgütlerinin kıdem tazminatından duydukları rahatsızlık şu şekilde dile getirilmektedir: “*Türk iş hukuku sistemi içinde yarım yüzyıldan fazla bir süreden beri gelişen kıdem tazminatı müessesesi kökeninde kıta Avrupası iş hukuku sistemlerinden esinlendiği halde, bugünkü yapısı içinde ve hukuki nitelikleri ile, ülkemizde diğer ülkelerdeki sistemlerden farklı bir özellik kazanmıştır. Kapsamının genişliği, birden çok amaca yönelmiş olması, işgücü maliyetini önemli ölçüde etkilemesi bakımından kıdem tazminatı iş hukuku sistemimizde kendine özgü bir sistem yaratmıştır.*” Daha sonra AB ülkelerindeki bazı uygulamalar örnek gösterilmektedir (Tablo 6).

AB üyeliği daha fazla işsizlik, yoksulluk ve sefalet demektir

Tabloların da gösterdiği gibi işsiz ve yoksul olarak yaşamaya mahkum edilen yine işçi sınıfı ve emekçiler olmaktadır. Avrupa ülkelerinde de çıkarlarının uzlaşması mümkün olmayan karşıt iki sınıf vardır. Orada da hükümetler sermaye için dikensiz gül bahçesi yaratırken, işçi sınıfı ve emekçiler için daha ağır sömürü koşulları ve kölelik getirecek yasal düzenlemeler yapmaktadırlar.

AB’ye uyum adı altında yapılan yasal düzenlemeler ülkedeki zenginlikleri yabancı sermayenin talan, sömürü ve yağmasına açarken, Türkiye işçi sınıfını daha ağır koşullarda yaşamaya mahkum edecek, işsizliği ve gelir düzeyindeki eşitsizlikleri arttıracaktır.

Liberal politikalar eşliğinde eğitim, sağlık vb. kamu hizmetleri AB ülkelerinde de paralı hale getirilmekte, kamu harcamaları kısılmakta, özelleştirmeler yaşanmaktadır. Bir yandan kendi ülkelerinde bu saldırıları gerçekleştirirken diğer yandan AB’ye giriş şartları adı altında aday ülkelere yapılan dayatmalarla eğitim, sağlık, ulaşım, haberleşme vb. hizmetler “piyasa” mantığına göre yeniden şekillendirilmeye çalışılmaktadır. Türkiye’de olduğu gibi AB ülkelerinde de saldırıların yoğunluğu ve kapsamı sınıf mücadelesinin düzeyine göre artmakta ya da azalmaktadır.

AB’de sendikal hareketin durumu

Avrupa’da da işçi sınıfının mücadelesi sendika bürokratları eliyle denetim altında tutulmakta, sendikal ihanet derinleşmektedir. Sermayenin örgütsüzleştirme, yozlaştırma saldırısı AB ülkelerinde de yaşanmaktadır. Avrupa Sendikalar Konfederasyonu’nun (ETUC) sermayenin yeniden yapılanmasına uyum sağlaması, sermayenin küresel ya da bölgesel oluşumlarının gündemleri ile neredeyse aynı

gündemli toplantı ve eğitim çalışmaları düzenlemesi bu saldırıların ne ölçüde başarıya ulaştığının bir kanıtıdır.

Avrupa’daki sendikal hareket bürokratik yapılanmasından dolayı saldırılara karşı bugüne kadar ciddi bir karşı duruş sergileyemedi. Son yıllarda bazı ülkelerde sürece ilişkin karşıtlıklar oluşturma çabasında olan sendika sayısı artmasına rağmen, bu

karşıtlıklar genellikle ulusal ya da bölgesel çıkarları koruma temelinde olmaktadır. Bu nedenle sınıf mücadelesini temel alarak sürece müdahale edebilecek bir sendikal hareket henüz bulunmamaktadır.

ETUC’un Ekim ‘02’de Brüksel’de yapılan Yönetim Kurulu toplantısında alınan kararlar, sermayenin saldırılarını “uzlaşma ve diyalog” yoluyla çözüme niyetinde olduğunu göstermektedir. Alınan bazı kararlar şunlardır: “*Sosyal diyalogu güçlendirmek için, ‘daimi Avrupa sosyal diyalog yapısı’ oluşturulmalıdır; sözleşmelerdeki temel referans olan ‘serbest rekabeti barındıran açık bir piyasa ekonomisi’, ‘sosyal piyasa ekonomisi’ olarak değiştirilmelidir; AB’nin misyonlarından biri uluslararası ekonomik kurumlarda dış temsili devralmasıdır. AB’nin kendi topluluğu ile ilgili ilkelerini DTÖ, DB ve IMF gibi uluslararası finans ve ticaret kurumlarında da sürdürmesi gerekir.*”

Çözüm işçi sınıfının devrimci mücadelesi ve enternasyonal dayanışmasında!

Türkiye’deki işçi ve emekçi sendikaları çeşitli argüman ve kaygılarla AB’ye giriş sürecine olumlu bakmakta, “emeğin Avrupa’sı” masahıyla işçi sınıfı ve emekçilerin bilincini bulandırmaktadırlar. İster Avrupalı isterse Türkiyeli olsun, işçi sınıfına ihanette ortaklaşmış bu satılmış güruhu “emeğin Avrupası”nı kurmak gibi niyeti bulunmuyor. Türkiye işçi sınıfı bu hain çetenin laf belibğine kanmadan, her türden kapitalist-emperyalist kurum, kuruluş ve birliğe ve onların işbirlikçi iktidarlarına karşı mücadeleyi yükseltmek zorundadır. “Emeğin Avrupası” özlemi, sosyalist bir devrimle gerçekleşecek olan işçi-emekçi iktidarının kurulmasıyla olanaklıdır. İşçi sınıfı ve emekçilerin kendi ülkelerinde yükseltecekleri devrimci sınıf mücadelesi enternasyonal dayanışmanın da gelişmesini sağlayacaktır.

TABLO 5- ÖDÜNC İŞ İLİŞKİSİ’NİN UYGULANDIĞI ÜLKELER VE UYGULANMA ŞEKLİ

ALMANYA Alman Medeni Kanunu’nun “şüpheli halinde hizmetlere yönelik (iş ifasına yönelik) talepler devre dilemez” diyen hükümü işçi ödünç vermeye imkan veren temel bir hüküm olarak görülmüş ve halen görülmektedir. Mevsime ve işletmelerdeki konjoktüre göre değişken bir yapı izlemektedir. Yasaya uygun şekilde ödünç verilen işçilere ilgili yapılan bir araştırmada elde edilen bilgilere göre; bunların %57’si kadın olup, bunların %90’dan fazlası organizasyon ve idari hizmetlerle diğer büro işlerinde çalışmaktadır. Almanya’da inşaat sektörü hariç diğer bütün ekonomik alanlarda işçi ödünç verildiği görülmektedir ve işçilerle yapılan hizmet aktifleri genellikle çok kısa bir süreyle kapsamaktadır.

İSVİÇRE Bu ülkede ‘89’da kabul edilerek 1 Temmuz 1991’den itibaren yürürlük kazanan “İş Aracılığı ve Personel Ödünç Vermeyle İlgili Federal Kanun” ve bu kanunu uygulamaya taşıyan “İş Aracılığı ve Personel Vermeyle İlgili Tüzük” bulunmaktadır. Bu yasal düzenlemeler incelendiğinde İsviçre’de işçi ödünç vermenin üç çeşidinin bulunduğu ve bunlar arasındaki farkında hizmet aktifinin devam süresiyle işçinin kural olarak ödünç verilen yarımda istihdam edilip edilmeyeceğinde yattığı görülmektedir.

AVUSTURYA 1 Temmuz 1988’de “İşgücü Verme Yasası” çıkarılarak yürürlüğe girmiştir. Kanun koyucu burada meslek edinilmiş şekilde işçi vermeyi düzenlemiştir ki buna göre, meslek edinilmiş şekilde işçi verme “iş ifasına yönelik olarak üçüncü kişiye verilme üzere işgücü istihdamı” şeklinde tanımlanmıştır. Yine bu yasa göre, işçinin ödünç olan yarımda ki istihdamında kural olarak bir süre sınırlaması mevcut değilse de, Çalışma ve Sosyal Yönetim Bakanlığı’nun çıkaracağı düzenlemeyle ödünç alan yarımdaki istihdamı, belirli bir süreyle sınırlama imkanı vardır.

İSPANYA 10 Mart 1980 tarihli kanunla yasaklanmış olmasına rağmen uygulama görülmektedir. 150000 den fazla ödünç iş ilişkisi çerçevesinde çalışan ödünç işçi olduğu tahmin edilmektedir.

DANİMARKA Hiçbir sınırlama yoktur. 1980 yılından itibaren meslek edinilmiş şekilde ödünç işçi verme uygulanmaktadır.

LÜKSEMBURG Meslek edinilmiş türde dahil olmak üzere işçi verme serbesttir.

İRLANDA Ödünç işçi verme 1971 tarihli “İstihdam Aracılığı Kanunu”nda düzenlenmiştir. Hala amaç ve zaman sınırlaması yoktur.

İNGİLTERE Ödünç işçi verme amaç ve zaman itibarıyla bir sınırlama taşımamaktadır.

TABLO 6- AB ÜLKELERİNDE KIDEM TAZMİNATI MİKTARLARI

Ülke	Kıdem Tazminatı Miktarları
Almanya	Kıdem Tazminatı yasal olarak düzenlenmemiştir. Toplu işten çıkarmalarda “Sosyal Plan” hükümleriyle düzenlene bilmektedir.
Avusturya	0 işyerinde en az 3 yıl çalışmış olmak şartıyla kıdem tazminatına hak kazanılır.
Belçika	Toplu işten çıkarmalarda tazminat hakkı doğar. Tazminat tutarı, bir tavanla sınırlanmış net ücret ile işçinin hak edebileceği işsizlik yardımı arasındaki farkın yarısına denk olup, 4 aylık bir süre için ödenir.
Danimarka	Mavi yakalıları için kıdem tazminatına ilişkin yasal veya aktü bir hüküm bulunmamaktadır.
Finlandiya	Kıdem tazminatı yasal olarak düzenlenmemiştir.
Fransa	Aynı işverene 2 yıl süreli çalışmış olmak koşuluyla kıdem tazminatına hak kazanılır.
Hollanda	Kıdem tazminatı yasal olarak düzenlenmemiştir.
İngiltere	41 yaş üstü işçide her hizmet yılı için 1,5 haftalık ücret, 21 yaş üstü işçide her hizmet yılı için 1 haftalık ücret.
İrlanda	En az 2 yıl kesintisiz çalışmış olmak şartıyla; 16-41 yaş arası işçiler: Çalışılan her hizmet yılı için yarı hafta. 41-46 yaş arası işçiler: Her hizmet yılı için bir haftalık ücret.
İsveç	Kıdem Tazminatı yasayla düzenlenmemiştir. Toplu iş sözleşmelerine göre; yaşa ve işsiz kalan süreye göre değişen miktarlarda kıdem tazminatı ödenmektedir.
Norveç	Kıdem tazminatı yasal olarak düzenlenmemiştir.
Portekiz	Her hizmet yılı için bir ay ve asgari 3 aylık ücret tutarında kıdem tazminatı ödenir.
Yunanistan	En az 5 günlük, en fazla 105 günlük ücret tutarında kıdem tazminatı ödenir.

Birleşik Metal-İş genel kurulları ve metal işçilerinin görevleri/2

Birleşik Metal üyesi işçilerin görevleri

Buraya kadar Birleşik Metal'in son üç yılının tablosunu ortaya koyduk. Hiçbir sendika yöneticisini mızızlanmalar dışında bu tabloyu reddedemeyecektir. Ama yöneticilerimiz haklı olarak hemen bir soruyu yönelteceklerdir: "Peki bu tabloda hiç mi işçilerin payı yok?". Elbette mücadeleden yana kimi sendikacılar dışında, onlar bu soruyu günah keçisi bulmak amacıyla soracaklardır. Ama hangi amaçla sorarlarsa sorsunlar sonuna kadar haklılar! Nihayetinde onları biz seçiyoruz. Onların uzlaşmacı tutumlarına tepki vermediğimiz için rahat davranıyorlar. Sendikamıza yeterince sahip çıkmadığımız için onlar "sahip" çıkıyorlar! Biz sessiz kaldığımız için onlar "uzlaşmacılığı" sürdürüyorlar.

Tabii ki bunları onları aklamak için söylemiyoruz. Bir sendika yöneticisinin görevi işçilerin çıkarlarının pazarlığını yapmak değildir. Eğer işçiler bilinçsizse bilinçlendirmek, örgütsüzse örgütlemek ve saldırılara karşı mücadele yolunu tutmak herkesten önce onların görevidir. Ama onlar biz sessiz kaldığımız için bu görevlerini "unutmakta"dırlar. Biz bu görevlerini kendilerine hatırlatmadığımız için sordukları soruda haklılar!

Birleşik Metal yöneticileri demokratik sendika olmakla övünüyorlar. Metal işkolundaki diğer sendikalardan farklarını "demokratiklik"le açıklıyorlar. Elbette Birleşik Metal diğer iki sendikaya göre demokratiktir. Temsilciler seçimle işbaşına gelmektedir vb. Bazen de tabana sormakla övünüyorlar! Ama örneğin Isuzu'da 240 işçi işten atıldığında, hem atılan işçilere ve hem de geride kalanlara nasıl tutum alınacağı sorulmuş mudur? Hayır sorulmamıştır! Ama bazen soruyorlar da! Örneğin girdi-çıkı dayatmasıyla yüzyüze kalan bir fabrikada baştemsilci işçilere şöyle soruyor: "arkadaşlar dışarıda işsizlik var, açlık var, ne diyorsunuz"! Baştemsilci demek istiyor ki "bak direnirsek kendimizi kapıda buluruz". Sonra bu fabrikadan 9 işçi atılıyor. Şube yöneticilerinden hiç ses yok, baştemsilci ise atılacak işçi sayısı konusunda pazarlık yapıyor. Sonra atılan işçilerden birisine "senin için çok direndik" diyor. Peki MESS sözleşmeleri imzalanırken işçilere sorulmuş mudur? Kısmen evet! Peki ne olmuştur? Merkez yönetimi bildiğini okumuştur!

Birleşik Metal'de zaman zaman tabana danışılmaktadır! Ama bu, yöneticilerin bazen ağızlarına doladıkları "sınıf sendikacılığı" için yeterli midir? Her saldırıda uzlaşma yolunu seçen bir sendikal anlayış sınıf sendikacılığı olabilir mi?

Elbette bu soruları sendika yöneticilerinden yanıt almak için değil, metal işçilerinin yüzyüze oldukları görevlere ışık tutmak için soruyoruz. Bu görevleri kısa başlıklar altında ele alalım.

Uzlaşmacı sendikal anlayışa karşı sınıf sendikacılığı!

'80'li yıllardan bugüne uzlaşmacılığı ve sınıf işbirliğini esas alan bir sendikal anlayış egemen hale geldi. Bu, sendikal hareketin zayıflamasını, işçi sınıfının örgütlülüğünün dağılmasını ve geniş örgütsüz işçiler içerisinde sendikalara duyulan güvenin sifirleşmesini beraberinde getirdi. '89 bahar eylemleri

ve '90-91 metal direnişleri sınıf hareketine yeni bir ivme kazandırdı, ancak sonraki yıllarda bu uzlaşmacı-sınıf işbirlikçi çizgi sınıf hareketine büyük zararlar verdi.

Bugüne kadar Birleşik Metal'de de uzlaşmacı anlayış hakim anlayış oldu. Birleşik Metal'in son üç yılına ve öncesine damgasına vuran uzlaşmacı sendikal çizgi, metal işçilerinin örgütlülüğünün zayıflamasına, bir dizi hak kaybına yol açtı. "Ücret sendikacılığı" olarak niteleyebileceğimiz bu anlayış nedeniyle sendikalar yalnızca ücret ve mali haklarla ilgilenen örgütler durumuna geldiler. Ne var ki, sermayenin saldırıları karşısında ücretlerin iyileştirilmesi de mümkün olmadı. Bu sendikal anlayışta talepler doğrultusunda mücadele etmek değil, "müzakere" etmek vardır. Bu anlayış nedeniyledir ki, sermayenin yönelttiği saldırılar göğüslenememektedir.

Metal işçilerinin önünde uzlaşmayı değil mücadeleyi esas alan "sınıf sendikacılığı" anlayışına sahip çıkma görevi duruyor. Sınıf sendikacılığı kendisini yalnızca toplu sözleşme yapmakla sınırlamaz, işçi sınıfına yönelen her saldırıya (ideolojik, sosyal, siyasal) karşı sınıfın birleşik mücadelesini esas alır. Grevi bir yük olarak görmez, işçi sınıfının mücadele silahı olarak etkin bir biçimde kullanır. Ülkemizde işçi sınıfının hak grevi, genel grev, dayanışma grevi, siyasal greve gitmesi yasaklanmıştır; uzlaşmacı sendikal anlayış işçilerin önüne hep bu yasakları koymaktadır. Oysa sınıf sendikaları gücünü yasalardan değil işçilerin örgütlülüğünden alır ve fiili-meşru mücadeleyi her türlü yasanın üzerinde tutar. İşçilerin sendikal kararlara aktif olarak katılmasını esas alır ve bürokratik yozlaşmaya karşı mücadele eder.

Kuşkusuz bir sendikanın kendisine sınıf sendikasıyız demesi yetmez. Bunu gerçekleştirmek ancak işçilerin sendikalarına sahip çıkmalarıyla, örgütlü davranmalarıyla mümkündür. Şimdi önümüzde önemli bir fırsat olarak sendika kongreleri var; kongre kürsüleri uzlaşmacılığa karşı mücadelenin araçları olmalıdır.

Bürokratik yozlaşmaya karşı taban örgütleri

Sendikalarda yaşanan bürokratik yozlaşmanın gerisinde, sendikaların iç örgütlenmelerindeki zaaf lar önemli bir yer tutmaktadır. Bürokratik işleyiş ve

mekanizmalar sermayenin sendikalar içerisinde denetim kurabilmesini ayrıca kolaylaştırmaktadır. Öyle ki işçinin 2-3 yılda yapılan kongrelerde delege seçmek, delege olmak dışında hiçbir hakkı bulunmamaktadır. Bir sendikanın gerçek bir işçi örgütü olabilmesi ve sermayenin denetimi dışına çıkabilmesi için her şeyden önce tabanın karar mekanizmasına aktif katılımının sağlanması gerekir. Oysa ülkemizde sendikaların hemen hepsinde işçilerin karar süreçlerine katılması bir dizi bürokratik engelle sınırlanmıştır. Hatta kimi sendikalarda sendikasının kararlarına müdahale eden işçi kendisini kapı önünde bulmaktadır. Türk Metal gibi kimi sendikalarda, patron-sendikacı işbirliğiyle sendikasını sorgulayan işçiler işten atılmaktadırlar. Demek ki, bürokratik mekanizmaların varlığı sendikaları sınıf örgütleri olmaktan uzaklaştırmakta, onları sermayenin denetim araçlarına çevirmektedir.

Taban örgütleri bürokratik yozlaşmaya karşı işçi sınıfının en önemli silahıdır. Birleşik Metal'in işleyişinde işyeri komiteleri bulunmakla birlikte bu komitelerin danışma aygıtları olduğu söylenmekte, işyeri sorunları konusunda dahi karar hakkı bulunmamaktadır. Mevcut haliyle bile bu komiteler işletilmemekte, yalnızca komite üyelerinin temsilcilik panolarında isimleri bulunmaktadır. Sendikaların birer sınıf örgütü olabilmeleri için, taban örgütlerinin yaratılması ve tabanın kararlara katılması hayati bir önem taşımaktadır. Bu nedenle metal işçilerinin önünde işyeri komitelerinin örgütlenmesi ve bürokratik yozlaşmaya karşı mücadele görevi durmaktadır.

Mücadele programı temelinde ilkeli bir muhalefetin örgütlenmesi

Sendika kongreleri koltuk eksenli kavgalara ve pazarlıklara konu olmaktadır. Hatta tartışmalar çoğunlukla kişisel tartışmalara dönüşebilmektedir. Oysa kongreler sendikal mücadelenin sorunlarının tartışıldığı ve çözüm yollarının arandığı kürsüler olmalıdır. Fakat uzlaşmacı sendikal anlayış kongreleri basit bir formalite olarak görmektedir. Kongre sürecinin başladığı tarihten kongrenin yapıldığı güne kadarki süreç koltuk pazarlıkları üzerinden işlemekte ve kongre günü de aynı pazarlıklara konu olmaktadır. Oysa genel kurullar sendikaların en üst ve en yetkili organlarıdır. Bir sendikanın mücadele programı kongrelerde belirlenmeli, genel kurullar sendikaların birer sınıf örgütü olarak yeniden inşasına hizmet etmeli ve uzlaşmacı sendikal anlayışlarla sınıf sendikacılığı anlayışının karşı karşıya geldiği kürsüler olarak kullanılabilir.

Önümüzdeki kongre süreci, koltuk pazarlıklarını sınıfın çıkarlarının üzerinde tutan bürokratik-uzlaşmacı sendikal anlayışa karşı mücadelenin yükseltildiği bir süreç olarak işletilmelidir. Metal işçilerinin önünde sınıf sendikacılığı temelinde ilkeli bir muhalefetin örgütlenmesi görevi durmaktadır. Metal işçileri her türlü koltuk pazarlığının dolgusu olmaktan kaçınmalı, güncel talepleri ekseninde oluşturacakları mücadele programı temelinde bir araya gelmelidirler. Bu bakış açısıyla delegelerini

belirlemeli, delegeler kongrelerde sınıf sendikacılığı perspektifiyle hareket etmelidirler.

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP) olarak Birleşik Metal üyesi işçileri ve kongre delegelerini aşağıda genel hatları çizilen talepler ekseninde birleşmeye çağırıyoruz:

a) Sendikal bürokrasi karşısında:

- Profesyoneellik sınırlanmalı ve profesyonel sendikacıların ücretleri ortalama işçinin ücretlerini aşmamalıdır.

- Sendika kongreleri en çok iki yılda bir yapılmalıdır.

- İşyeri komiteleri karar organları olarak tanınmalı, bu komitelerin işyeri sorunlarına ilişkin aldığı kararlar şube yönetimi açısından bağlayıcı olmalıdır.

- İşyeri komitelerinin üyeleri seçimle belirlenmeli ve işçiler tarafından görevden alınabilmelidir (geri çağırma hakkı).

- İşyeri temsilcilerinin seçimsiz belirlenmesine izin verilmemeli, seçimle belirlenmeleri zorunlu olmalı ve gerektiğinde işçiler tarafından geri alınabilmelidir.

- Şube Temsilciler Kurulu tarafından alınan kararlar bağlayıcı olmalıdır.

- Genel Temsilciler Kurulu kararları sendika genel merkezi için bağlayıcı olmalıdır.

- Kongre tartışmaları işyerlerinden başlayarak yürütülmeli, tüm üyelerin tartışmalara aktif katılımı sağlanmalı ve delegeler bu tartışmalar sonrasında seçilmelidir.

b) Mücadele perspektifi:

- Her türlü uzlaşmacı anlayış mahkum edilmeli ve fiili-meşru mücadele esas alınmalıdır.

- Ücret sendikacılığı mahkum edilmeli, sermayenin ideolojik, siyasal, sosyal ve ekonomik tüm saldırılarına karşı mücadeleciler bir çizgi izlenmelidir.

- Tabanın söz ve karar hakkı esas alınmalı, sendika yönetimlerinin inisiyatifli talimatları

- İşten atmalar, ücretsiz izinler, hak gaspları karşısında mücadeleciler bir tutum alınmalı, işçilerin aleyhine olacak hiçbir uzlaşmaya imza atılmamalıdır.

c) Güncel mücadele taleplerimiz:

- **Kölelik Yasası iptal edilsin!**
- **Kıdem Tazminatı Fonu Yasa Tasarısı geri çekilsin!**

- **Herkes iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!**
- **7 saatlik iş günü, 35 saatlik çalışma haftası!**

- **Kesintisiz iki günlük hafta sonu tatili!**
- **Parça başı, akord, primli, taşeron, geçici, mevsimlik, sözleşmeli vb. çalışma biçimleri yasaklansın!**

- **Tüm çalışanlar için genel sigorta! (İşsizlik, sağlık, kaza, emeklilik, yaşlılık vb.)**

- **Sendikal ve siyasal örgütlenmenin önündeki tüm engeller kaldırılmalı!**

- **Sınırsız örgütlenme, toplanma, söz, basın, gösteri ve grev hakkı!**

- **Özelleştirmeler durdurulsun, Kamu Yönetimi Temel Kanunu Tasarısı, Yerel Yönetimler Yasa Tasarısı ve Kamu Personel Rejimi Yasa Tasarısı geri çekilsin!**

- **İMF-TÜSİAD yıkım programları iptal edilsin!**

- **Emperyalistlerle yapılan açık-gizli tüm anlaşmalar geçersiz sayılsın!**

- **Tüm dış borçlar geçersiz sayılsın!**

- **Her düzeyde parasız eğitim, herkese parasız sağlık!**

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP)

Yeni bir soygun fonu: İşsizlik sigortası

Devletin sigortalılara yönelik yeni bir soygun fonu olan işsizlik sigortası için Temmuz 2000 yılından itibaren maaşlardan kesinti yapılmaya başlandı. Fondan ancak 2 yıllık bir sürenin ardından yararlanılabiliyor. Son yıllarda atılan 3 milyon işsiz ancak 155 bin 900'üne fondan işsizlik aylığı bağlanabilmiştir. Şimdiye kadar işsizlere ödenen para 115.9 trilyondur. İşsizlik fonunda biriken para ise Mayıs ayı hesaplamalarıyla 6 katrilyon 350.9 trilyon gibi devasa miktarlara ulaşmıştır.

Geçmişte ödediğimiz ama bize bir türlü gerçek değerleri üzerinden geri ödenemeyen tasarruf fonu kesintileri sona ermiş, onun yerine işsizlik fonu kesintileri yapılmaya başlanmıştır. Tasarruf fonunda biriken katrilyonlar tutarındaki paraya devlet nasıl "resmen" el koyduysa, işsizlik fonunda birikenlerden sigortalı işsizlerin yararlanmaması için de birçok sınırlama getirilmiştir.

İMF borçlarını ödemekte gün geçtikçe daha büyük güçlük çeken sermaye devleti, ya yeni ek vergiler yürürlüğe koyuyor ya da işçinin ve emekçinin maaşlarından yeni fonlarla her ay kesinti yoluna gidiyor. Bu paraların nereye gittiğini hepimiz biliyoruz. Ya batık bankaların kurtarılması için sermayeye hibe ediliyor (bunun miktarı 50 milyar dolardır) ya da patronlara üretimi teşvik için kredi olarak dağıtıyor. Türkiye'de sınıf mücadelesinin geliştirilememiş olması, kölelik yasaları, mezarda emeklilik, dolaylı vergiler, sefalet ücretleri ya da fonlar gibi saldırılara karşı sınıflı savunmasız bırakıyor, sermaye devletinin daha da pervasız davranmasına yol açıyor.

İşçinin her ay maaşından gaspediliyor

İşsizlik sigortasına üç ayrı kesimden kesinti yapılıyor. İşçinin brüt aylığı üzerinde yapılan kesinti payı %1, işverenin payı %2, devletin payı ise %1'dir. Her ay sigortalılardan işsizlik fonuna aktarılan para 200 trilyonun üzerindedir. Nisan ayında 62 bin işsize ödenen aylık miktarı yaklaşık 12.2 trilyon, Mayıs ayında 60 bin işsize ödenen ise 10.7 trilyondur. İşsizlik giderek tırmandığından dolayı, fondan yararlanılamaması için yeni kılıflar hazırlandığı anlaşılmaktadır.

Öncelikle sigortalı çalışan işçiye bu fona kesintisiz en düşük 600 ve üzeri prim gün sayısı ödemesi koşulu getirilmiştir, bu ise en az 3 yıl demektir. Ayrıca çalışan bir işçi hizmet akdinin sona ermesinden geriye dönük olarak toplam 120 işgünü kesintisiz prim ödemek zorundadır. Ancak bu koşullar yerine getirildiğinde, işsizlik sigortasından 180 gün boyunca aylık asgari ücretin yarı tutarında ücret ödemesi yapılıyor. Prim gün sayıları artış gösterdiğinde; 900 gün prim ödeyen 240 gün, 1080 gün prim ödeyen ise 300 gün işsizlik sigortasından yararlanabiliyor

Resmi verilere göre son üç yılda 3 milyon işçi işinden atılmış durumda. Oysa işsizlik sigortasından şimdiye kadar faydalananların sayısı 155 bin 900'dür. Kalan milyonlarca işsiz önemli bir kısmı her ay işsizlik fonuna prim yatırdığı halde, devletin önüne çıkardığı engellerden dolayı işsizlik sigortasından yararlanamamıştır.

Patronları ya altı aylık dönemlerde işçi atıyor ya da bir yıllık sözleşmeye çalıştırıyor. Bundan daha az süreler de olabiliyor. Yeni kölelik yasasının uygulandığını düşündüğümüzde, işveren istediği kadar istediği sürelerle işçileri çalıştıracak ve bunu çoğu yerde sigortasız olarak gerçekleştirebilecek. Belirli veya belirsiz sürelerle çalıştırmalarda, yıllarca çalıştırılsa dahi prim gün sayısını bir araya

getirmek zor olacak. İşçinin deneme süreleri arttıkça işverenin bu süreleri sigortasız olarak gösterme keyfiyeti bulunuyor. Ya da aylarca taşeronda çalışıldığı halde işveren sigortanın lafını bile etmiyor. Böyle bir durumda işsizlik sigortasından yararlanmak tamamıyla hayaldir.

Zorunlu koşulları yerine getirmiş ve işten atılmış işçilerin yararlanabilme koşulları ise şöyle:

- Hizmet akitleri ihbar önellerine uygun olarak işveren tarafından feshedilen işçiler,

- Hizmet akitleri, sağlık sebepleri, işverenin kanunda belirtilen ahlak ve iyi niyet kurallarına uymayan davranışları ve işyerinde bir haftadan fazla süre ile işin durmasını gerektirecek zorlayıcı sebepler nedeniyle işveren tarafından feshedilen sigortalı işçiler,

- Sağlık sebepleri veya işyerinde işçiyi bir haftadan fazla süre ile çalıştırmaktan alıkoyan zorlayıcı bir sebebin ortaya çıkması halinde işveren tarafından hizmet akdi feshedilen sigortalı işçiler,

- Belirli süreli hizmet akdi ile çalışmakta olup sürenin bitiminde işsiz kalanlar,

- İşyerinin el değiştirmesi veya başkasına geçmesi, kapanması veya kapatılması, işin veya işyerinin niteliğinin değişmesi nedeniyle işten çıkarılmış olanlar,

- Özelleştirme nedeniyle hizmet akdi sona eren işçiler.

Şimdiye kadar işten atılan milyonlarca işsiz ancak % 5'i işsizlik sigortasından yararlanabiliyorsa, yukarıda belirtilen hükümlerden nasıl faydalanıldığını anlayabiliriz.

Sınırlı olan hakka bile göz dikiliyor

Fon tartışmaları ilk çıktığı dönemlerde, işçilerin kafalarını bulandırmak için, birileri çalışıp fona para yatırırken birileri de yan gelip yatarak paraları yiyecek denilmişti. Ama bugün yaşananlara baktığımızda, katrilyonları kimin gaspettiği apaçık ortada. Devlet katrilyonlarca biriken ana paradan (6 katrilyon 350.9 trilyon) ve faizinden (3.5 katrilyon) kendisi yararlanmak istiyor. Nasıl mı? Tabii ki bu fondan yararlanmak isteyen işçinin karşısına bin bir zorluk çıkartarak.

İş akdi sona erdirilen işçi 15 gün içinde işveren tarafından verilen belgeyle İŞKUR'a gider. Eğer koşullar uygunsa, işsiz, ilk aydan başlayarak asgari ücretin yarısı kadar maaş almaya başlar. Bu süreçte İŞKUR iş bulmuş ise kişiye bildirilir. Eğer işsiz İŞKUR'un bulduğu işi kabul etmiyorsa, işsizlik parası ödeneği hakkını kaybeder. Ya da işsizlik ödeneği aldığı süre içinde gelir getirici herhangi bir sigortasız işte çalışıyorsa veya herhangi bir sosyal güvenlik kurumundan aylık aylığı alıyorsa, işsizlik parasından yararlanma hakkını yine kaybeder. Açlık sınırının 400 milyon, yoksulluk sınırının 1 milyarın üzerine çıktığı koşullarda asgari ücretin yarısı bir maaş bağlanıyor. Devlet, bu para ile geçinmek zorundasın, eğer bir işte çalışırsan verdiğim bu paradan seni yoksun bırakırım diyor.

İŞKUR'un meslek geliştirme ve meslek edindirme çağrılarına cevap vermemiş ya da geç vermişseniz, bu durum da işsizlik parasını ya yarım ya da hiç alamama nedenidir.

Bu sınırlamalar yeni yasal düzenlemelerle artacaktır. Önemli olan işçilerin bu durum karşısında nasıl tavır geliştireceğidir. Bugün işçilerin birlik, dayanışma ve örgütlenmeye her zamankinden daha çok ihtiyacı vardır. Örgütlü bir güç olarak hareket ettiğimizde hiçbir güç bizi yenemeyecektir.

A. Engin

Irak direniş emperyalist işgalcileri cephe gerisinde zorluyor

C. Kaynak

Saddam Hüseyin'in oğullarının öldürülmesi ile birlikte Irak'ta rahat bir nefes alma olanağı elde etmiş olduğunu sanan ABD emperyalizmi, birkaç gün aradan sonra bunun boş bir yanılsama, bir saman alevi olduğunu gördü ve kendisini aynı noktada buldu.

Bush ve Blair yönetimlerinin kıvrınmaları sürüyor

Bush yönetimi ve Tony Blair hükümetinin Irak sorununu gündemden düşürme veya en azından yükünü hafifletme çabaları sonuçsuz kalmaya devam etmektedirler. Dolayısıyla, basın konuyu haftalardır mekanik bir tekrarı andıran aynı yöntemle işlemeyi sürdürmekte. Irak'ta öldürülen Amerikan askerlerinin sayıları; Bush ve Blair'in kendi ülkelerinin kamuoyları önünde karşılaştıkları -ölçeği ve sayıları her gün kaban- sıkıntılarının envanteri; işgal güçlerinin Irak'ta mevcut duruma bir alternatif bulmakta yaşadıkları çaresizlik, yapılan tüm değerlendirmelerin değişmez bel kemiğini teşkil etmektedir.

Bu tekrar, arasıra 'Irak'ta cehennemde yaşadıklarımı', 'hiyerarşileri tarafından kurbanlık koyun olarak orada terk edildiklerini' bağıra bağıra anlatan Amerikan askerleri ile yapılan röportajlarla takviye edilerek, Irak'a özgürlük taşımayı vaad etmiş ABD emperyalizminin kendisini içinde bulduğu iç karartıcı manzaranın tasvirini tamamlamaktadır.

İngiltere kamuoyunda David Kelly'nin intihar etmesinden sonra yeni bir boyut kazanan Irak sorunu artık yeni kavramlarla tartışılmaya başlandı. Basın toplantılarında Tony Blair "Eliniz kana bulaştı mı bulaşmadı mı?" veya "Ne zaman istifa etmeyi düşünüyorsunuz?" türünden sorularla karşılaşmaktadır. İstifa talepleri sadece soru olarak başbakana sorulmamakta, İşçi Partisi sorumluları ve hükümetten istifa etmiş eski bakanlar bunu talep de etmektedirler. Basın Irak'ta ölen İngiliz askerlerinin ailelerinin başbakana hitaben yazdığı "Sayın Tony Blair'i birey olarak oğlumun ölümünden sorumlu tutuyorum!" başlığını taşıyan mektuplar yayınlamakta.

ABD Kongresi'nin Dışişleri Komisyonu, 29 Temmuz günü, Irak konusunda Bush idaresinin teorisyeni ve Pentagon'un iki numarası Paul Wolfowitz ile Hazine Müsteşarı Joshua Bolten'i dinledi. Senatörlerin sorularına cevap vermekte güçlük çeken ve basına sızan bilgilere göre zor anlar yaşayan iki sorumlu, ne işgalin mali yükü ve ne de süresi konusunda kendilerini ne söyleyeceklerini bilemez konumda buldular. Delaware demokrat senatörü Joseph Biden bağırarak zorunda kaldı: "Burada, bu masa etrafında bulunanlardan kim yıl sonuna kadar Irak'taki gücümüzü 100 bin askerinin altına düşürecekimizi düşünüyor? Siz ne zaman bizimle samimi olmaya başlayacaksınız?"

Rahatsızlık ve endişe sadece muhalefet tarafından dile getirilmemekte. Kongre'nin Dışişleri Komisyonu Başkanı ve Indiana cumhuriyetçi senatörü Lugar da, "Savaş öncesi döneme kadar dayanan bürokratik duyarsızlık, politik ihtiyatlılık ve gerçekçi olmayan beklentilerin çakışması sonucu Irak'ta hangi yöne doğru ilerlediğimizi pek bilmeyen bir konumda olduğumuz intibasını veriyoruz" diyerek aynı kanıtı paylaşmaktadır. Bush yönetiminin bu sıkıntılarını *New York Times*'in "Irak'ta bize yardımcı olmaları için müttefiklerimize yalvaralım!" çağrısını içeren

makaleler eklendiğinde, ABD emperyalizminin Irak'ta paçasının iyice tutuşmaya başladığı görülüyor.

Irak'ın işgalinin ilk aylarının yaşandığı ve direniş hareketinin başlangıç evresinde olduğu bir dönemde, ABD emperyalizmi ve onun koltuk değneği İngiltere'nin ne kadar rahatsız oldukları birçok alanda görülmektedir. Asker kaybetmeye tahammül etmiyorlar, işgalin mali yükünü fazla kaldıramayacaklarını söylüyorlar, petrolü ihraç etmekte karşılaşılan güçlüklerle ve yaşanan gecikmeye, biraz gizlice de olsa, aynı şekilde sitem ediyorlar. Oysa, her geçen gün acil çözüm gerektiren sorunlar ağırlaşmakta, direniş eylemleri sistematikleşmektedir. Bunun yanı sıra, Bush idaresi ve Tony Blair hükümetinin umut bağladıkları, medet umdukları gelişmeler bir türlü yaşanmamakta.

BM ve NATO'yu kullanma çabaları sonuçsuz

ABD emperyalizmi çıkmaza çare bulmak için yoğun bir faaliyet içindedir. Konuya ilişkin inisiyatifleri bir çok cepheden geliştirmeye çalışmaktadır: Birleşmiş Milletler Örgütü'ne sığınma, NATO'yu devreye sokma, müttefiklerinin gönüllü katkılarını çağrıda bulunma vs. Haftalardır bu alanda yapılan gizli veya açık temaslar en ufak bir sonuç vermediler.

İşgal güçlerine Irak'ı yönetmekte tam yetki tanıyan 1483 sayılı kararın özüne sadık kalınarak sorunun BM'ye devredilmesi imkansız gibi görünüyor. 1483 sayılı karar çerçevesinde sorunun BM'ye havale edilmesi özetle şu anlama gelmektedir: Irak'ın petrolünü işletme, satma ve gelirini kullanma yetkisi ABD ve İngiltere'ye bırakılacak, sorunun geriye kalan tüm kapsamı da işgal güçlerinin sorumluluğundan çıkartılarak BM'nin başına bir bela olarak terkedilecektir. Kimse karşılığı olmayan böyle bir riski göze alamaz, hele de bu riskin ne olduğunun iyi bilindiği ve görüldüğü bir durumda.

Bu yönde yapılan nabız yoklamaları olumsuz sonuç verdikleri için, Washington konuyu resmen Güvenlik Konseyine getirmeyi ve gündeme koymayı dahi göze alamamakta, sözlü tekrardan ileri gidememektedir. ABD'ye söz veren Hindistan ve Pakistan bile verdikleri sözden geri dönmek zorunda kaldılar. BM'nin açık ve net bir kararı olmadan Irak'a asker göndermeyeceklerini açıkladılar.

NATO'ya yüklenmek istenen misyon da yaklaşık benzer sorunlarla yüzyüzedir. Irak'a saldırı gerçekleşmeden önce ABD'nin dayatmaları NATO'yu tarihinin en ciddi krizi ile yüzyüze bırakmış ve bir oturumda üç veto oyu kullanılmasına yol açmıştı. Kaldı ki NATO'nun en güçlü üyelerinden ikisi Almanya ile Fransa Irak konusunda iddia sahibi bir politika izlemeye çalışıyorlar. Birkaç ay önce ABD ile ilişkilerinin gerginleşmesini göze alan birçok NATO üyesi ülke, bugün çok daha elverişsiz koşullarda Washington'un taleplerine olumlu cevap vermekten yana değiller.

Onun için, ABD'nin NATO üzerinde yapmaya başladığı hesaplar da resmen onun gündemine konmuş ve tartışmaya açılmış değil. İlk NATO'nun Irak'ta görev üstlenen Polonya'ya yardımcı olması gerekir dendi, ardından ABD sorumluları konuyu biraz daha açık bir biçimde dile getirdiler ve şimdi de NATO Genel Sekreteri bu görevi devralmış bulunuyor. Bu dolaylı çağrılara, artan ısrarlara rağmen Nato'nun diğer üyeleri talebe sarılarak konuyu örgütün gündemine

almaya yanaşmamaktadırlar.

"Gönüllü müttefikler" bile ayak sürüyor

ABD emperyalizminin umut bağladığı diğer olasılık, müttefiklerin gönüllü katkılarının gelince, o da fos çıkmaya başlamışa benziyor. İspanya, İtalya, Polonya ve benzeri devletler Irak'a az sayıda da olsa asker sevk edeceklerine, istikrarın sağlanmasında işgal güçlerine yardımcı olmaya çalışacaklarına dair söz vermişlerdi. Onlar verdikleri sözden vazgeçmiş değiller. Fakat, genelde katkılarının sembolik bir düzeyi aşmasına yanaşmamaktadırlar. Üstelik o kadar yavaş davranıyor, ortamı inceleyecek öncü bir ekip gönderme, malzeme taşıma, iklimle alışma türünden prosedüre başvuruyorlar ki, sanki verdikleri sözden pişman olmuş bir halleri var. Her halükarda, gönüllü müttefiklerden ABD'nin yarısında merhem olacak, onun acısını dindirecek bir destek olmayacaktır.

Irak direnişinin potansiyel gücü işgalcileri ürkütüyor

Bu durumda iddialarından feragat etmek için henüz erken olan ABD emperyalizmi açısından Irak sendromunun ilk acılarını sineye çekmekten başka bir seçenek kalmıyor. Fakat bunun faturasının ağırlaşmaktan başka bir perspektifi yoktur. Muhtemelen ABD Kongresi'ni en çok rahatsız eden ve Bush'un bakanlarını azarlamaya kadar götüren geleceğin korkusudur. Çünkü, henüz hakkında ciddi bir değerlendirme yapmak için yeterli bilginin olmadığı direniş hareketi giderek güçlenmek ve yayılmak durumundadır. Bugüne kadar tanık olunan ve düzenli bir seyir kazanmış durumdaki eylemler genellikle belli kentlerde ve Bağdat çevresinde görülmektedirler.

Fakat ülkenin güneyinde, Şiiler'in nüfusun çoğunluğunu temsil ettikleri bölgelerde, İngilizler'in Basra'da verdikleri kayıplar hariç, benzer eylemlere rastlanmamaktadır. Bu demektir ki Şiiler henüz işgal güçlerine karşı aktif bir direniş başlatmış değiller. Elbette, bu tavır işgale seyirci kalma olarak tanımlanamaz. Şii sorumlular camilerde ve mitinglerdeki konuşmalarında işgali sert bir dille kınamakta, derhal son bulmasını talep etmektedirler. İşgal güçleri bugüne kadar kendileri ile aktif işbirliği yapan bir Şii sorumlu ortaya çıkaramadı, bayraklaştıramadılar. İran üzerinde yoğunlaştırılan baskılar ve estirilen terör, Paul Bremer'in atadığı geçici Konsey'de Şiiler'in temsil oranı Irak Şiileri'nin ABD güçlerine karşı biraz daha ihtiyatlı davranmalarının kısmi bir açıklaması olabilir. Fakat bu geçici bir durumdur. Emperyalist işgal Irak halkını işbirliği ile direniş arasında seçenek yapmaya zorluyor. Saddam diktatörlüğüne karşı fırsat buldukça direnen, ağır bedeller ödeyen Şiiler Washington'un uşaklığına soyunmayacaklarını saldırının başladığı andan itibaren gösterdiler.

Bu demektir ki Irak halkının önünde çok daha geniş bir direniş perspektifi, bir güç rezervuarı duruyor. Oysa, iki ay içinde 50 civarında asker kaybetmekle avaz avaz bağırarak, tüm dünyaya imdat çağrılarını atan, Güney Amerika ve Afrika'nın en yoksul ülkelerini kendi barbarlığına alet etmek, kalkan olarak kullanmak için baskı yapan, rüşvet teklif eden ABD emperyalizminin önünde Irak'ta her gün derinleşen bir uçurum oluşuyor.

ABD'yi ziyaret eden Abbas Bush'tan destek yerine nasihat aldı...**“Yol haritası” aldatmacasıyla
Filistin halkı teslim alınamayacak!**

Ortadoğu barışını tesis edeceği iddia edilen “yol haritası” emperyalist odakların yanı sıra bölgedeki gerici rejimlerin de yakın ilgisine mazhar oluyor. Bu yaygın ilginin temel nedeni, Bush-Şaron tarafından hazırlanan, Abbas’la ekibi tarafından hararetle desteklenen bu plan sayesinde Filistin direnişinin tasfiye olacağı beklentisidir. Zira Filistin’in işgali üzerinden yarım yüz yılı aşkın bir süre geçmesine rağmen kırılamayan bir direnişle karşı karşıya bulunmak söz konusu gerici güçleri rahatsız ediyor.

Haydutbaşı Bush başta olmak üzere Washington’daki savaş kundakçısı ekip “yol haritası”na özel bir ilgi gösteriyor. Abbas ile Şaron yönetimlerini yakın takibe alan ekip, sürecin aksamadan devam etmesini sağlamaya çalışıyor. Kısa süre önce Ortadoğu’ya peşpeşe ziyaretler gerçekleştiren Amerikan yönetimi, önce Mahmut Abbas’ı, ardından Ariel Şaron’u Washington’a çağırdı. Ortadoğu barışının ülkeleri yıkan, halkları katleden politikaları temel alan bir savaş çetesinden beklenmesi, bu beklenti taşıyanlar açısından tam bir trajedidir. Bağımsız Filistin devleti gibi vaatlerde bulunan Abbas kabinesi Filistin halkını da aynı trajik beklenti içine çekmeye çalışıyor. Siyonistleri akıl almaz vahşi katliamlarından, ABD emperyalizmini de bu katliamcı yönetime tam destek verip finanse etmesinden tanyan Filistin halkı, harcanan çabalara rağmen henüz böyle bir beklenti içine girmiş değil.

**Abbas’ın umudu ABD’nin
İsrail’e baskı yapması**

Washington ziyareti sırasında Bush’la görüşen Abbas, ABD yönetiminden neler beklediğini sıraladı. “Yol haritası”nın tam olarak uygulanmasını Bush yönetimine bağlayan Abbas, Filistinli mahkumların serbest bırakılması için Bush’un İsrail’e baskı yapmasını, yeni yerleşim yerleriyle bölgeler arasındaki duvar inşaatlarını durdurması için İsrail yönetimini ikna etmesini istedi. “Yol haritası”nı tam uygulama konusunda İsrail’in baştan beri isteksiz davrandığını, bu sürecin bir sonuca varabilmesi için İsrail’in cesur adımlar atmasına ihtiyaç olduğunu dile getiren Abbas, bu adımların ancak ABD’nin baskısı ile atılabileceğini savundu. Amerikan yönetiminin beklenen desteği vermemesi durumunda sürecin zora gireceği konusunda Bush’u uyarayan Abbas, aksi halde, “Filistin’in tamamına öfke hakim olur. Ben ve hükümetim çok zor durumda kalırız” diyerek taşıdığı kaygıları dile getirdi. Buna rağmen ABD’nin barışın sağlanması için olağanüstü bir çaba gösterdiğini iddia eden Abbas, hem bu çabalardan dolayı, hem de ABD’nin Filistin yönetimine yaptığı 20 milyon dolarlık yardım için Bush’a teşekkür etti. Ortadoğu halklarının katili, bölgenin yağmacısı Amerikan emperyalizmi, Abbas’ın sözleriyle “barışın sağlanması için yoğun çaba harcayan ülke” mertebesine yükseltildi.

**Abbas’a nasihat: “Sen önce Filistin
terörünün kökünü kazı”**

ABD emperyalizmine dizdiği methiyelere, İsrail’in inkası için Bush’tan dilendiklerine karşılık Abbas’a ne

verildi? Öncelikle Filistin hükümetini övgü dolu sözlerle pohpohlayan Bush’un, Abbas’a dönük şu sözleri bu konuda yeteri kadar fikir veriyor. “Size açıkça söylüyorum, Filistin’deki terörün kökünü kazımasanız daha önemli konulara geçemeyiz!” Ancak Bush’un küstahlığı bununla da sınırlı değil. Filistinli mahkumların salıverilmesi talebine ilişkin Bush, “İsrail’den teröristlerin salıverilmesini isteyemem” diye karşılık vererek, Filistin halkının direnişine duyduğu kını kusmuş, direnişin ezilmesi görevini bizzat Mahmut Abbas’a biçmiştir.

ABD Dışişleri Bakanı Colin Powell’in açıklaması ise, “yol haritası”yla ilgili beklentilerin boşluğunu teyit eder cinsten. “Yol haritası”nda 2005 yılında bağımsız Filistin devletinin kurulması öngörülüyor. İşte Powell bu öngörünün gerçekleşmeyeceğini itiraf ediyor. Powell, “Filistin Devleti’nin 2005’e kadar kurulması hedefinin gerçekleştirilmesinin hala mümkün ama güç” olduğunu söyledi. Bu durumda Filistin devletinin kurulması vaadi belirsizleşiyor ki, Filistin halkına çözüm diye sunulan “yol haritası”nın temel iddiası Filistin devletinin kurulacağıdır. Elbette emperyalist haydutların el attığı sorunların çözülmek bir yana tam bir kangrene dönüştüğü, onmilyonlarca insanın bu kanlı “çözümlere” kurban gittiği 20. yüzyıl boyunca yaşanan deneyimlerden bilinmektedir. Şimdi ise, Filistin halkına “vadedilen” devletin kuruluşu bile belirsiz bir tarihe atılarak, daha işin başında sahtekarlık itiraf ediliyor.

**Siyonistlerden göstermelik
adımlar**

Abbas’ın ardından Washington’a giden Şaron’un ABD ziyareti öncesinde İsrail hükümeti tarafından “cesur” adımlar atılacağına dair açıklamalar yapıldı. Atılacağı iddia edilen adımlar; 540 Filistinli mahkumun serbest bırakılması, Batı Şeria’daki üç askeri barikatın kaldırılması, iki kentin denetiminin Filistinliler’e verilmesi. Bu konudaki ayrıntılar İsrail Savunma Bakanı Şaul Mofaz ile Filistin Güvenlik şefi Muhammed Dahlan arasında yapılacak görüşme sonrasında açıklanacakmış. Bu arada serbest bırakılacak mahkumları belirleyen İsrail İç Güvenlik Servisi Şin Bet, örgüt üyelerinde, İsrail’de ölümü ya da yaralanmasına sebebiyet veren bir eyleme katılmış olmama şartı arıyor. Filistin yönetiminin talebi ise, binlerce mahkumun herhangi bir koşul öne sürülmeden salıverilmesi.

Atılacağı iddia edilen söz konusu adımların ne kadar cesur olduğu bir yana, bu adımlar atılsa bile, İsrail’in Filistin halkı üzerinde estirdiği terörün bir nebze hafifletilmesinden öte bir anlam taşımıyor. Filistin halkının temel sorunları bir yana, siyonistler

yeni Yahudi yerleşimleri kuruyor, Filistin’i açık hapishaneye çeviren “güvenlik çiti” diye adlandırılan duvarı örmeye devam ediyor. Örneğine rastlanmayan bu vahşi uygulamadan vazgeçmeye niyetli olmadığını her fırsatta gösteren İsrail yönetimi, duvarın örülmesini protesto edenlere kurşun sıkarak bilinen tutumunu sürdürüyor. Aralarında 30 İsraili ile Uluslararası Dayanışma Hareketi’nden (ISM) 50 yabancıların bulunduğu 300 gösterici duvar inşaatının devam ettiği Batı Şeria’nın Anin köyü yakınlarında çitin iki tarafında toplandı. Köylülerin topraklarına gidebilmeleri için yapılan, ancak sürekli kapalı tutulan kapıyı sökmeye çalışan eylemcilere göz yaşartıcı bomba atan İsrail askerleri, ardından ateş açarak 5 yabancı eylemciyi yaraladı. İsrail devletinin gerçek yüzünü gösteren bu ve benzer saldırıların, “cesur” adımların atılacağına dair açıklamaların yapıldığı günlere denk düşmesi siyonistlerin gerçek niyetlerini bir kez daha gözler önüne serdi.

Filistin halkının en azılı düşmanları Bush-Şaron katillerinin destek verdiği bir plandan barış çıkmayacağı aşık. Filistin halkı şimdilik süreci izliyor. İşgale karşı direnen örgütler de ateşkes ilan ederek benzer bir tutum içine girdiler. Ancak bu izleme sürecinin ne kadar süreceği belli değil. “Yol haritası”nın da bir aldatmacadan başka bir şey ifade etmediği tüm çıplaklığı ile ortaya çıkınca, direnişin yeniden yükselmesini hiçbir güç engelleyemeyecektir. Bu direniş, tutarlı bir anti-siyonist, anti-emperyalist önderliği bağrından çıkardığında, Filistin halkı gerçek özgürlüğe her zamankinden daha yakın olacaktır.

Almanya'nın Kongo çıkartması...**Emperyalist rekabette yeni adımlar**

Irak savaşı 2. Dünya Savaşı'ndan bu yana emperyalist güçler arasındaki ilişkilerde geline yeni noktayı ilk kez olarak açık bir şekilde gözönüne serdi. ABD'nin saldırgan politikasına onay vermeyen Schröder hükümeti, izlediği stratejiyle, artık dünyanın tek söz sahibinin ABD olmadığını ortaya koymaya çalışıyor.

Irak savaşı üzerinden iki ay geçmeden Alman emperyalizminin yayılmacı karakterini dışa vuran iki önemli karar alındı. Birincisi, "vatan savunması" ilkesi yeniden formüle edilerek yeni askeri konsept açıklandı. İkincisi ve daha da önemlisi, Almanya'nın inisiyatifi ve Fransa'nın desteğiyle, Kongo'ya AB askeri "yardım" gönderilmesi -BM bayrağı altında!- kararlaştırıldı. 2. Dünya Savaşı sonrasında NATO'nun askeri altyapısından bağımsız ilk operasyonda bu ve ABD'ye karşı Irak savaşı sonrasında "dış gösterme"nin bir ilk fırsatı oldu.

Kongo'da "istikrarı sağlamak" için askeri güç gönderme kararı, soğuk savaş sonrasında Alman emperyalizminin başını çektiği AB'nin dünya düzeyinde bağımsız bir askeri güç olarak sahneye çıkmasının ilk işaretlerinden biri. Almanya başta olmak üzere bazı Avrupalı emperyalistler, ABD'nin

G. Schröder

Irak konusunda takındığı tutumu içlerine sindiremediler. Daha sonra BM Irak politikası onaylansa da, bu güçler arasındaki rekabet derinleşti. ABD emperyalizmi dünya ölçüsünde

hegemonyasını pekiştirme politikasını diğer rakip güçlerin ses çıkarmaması sayesinde hayata geçirebildi. Fakat bu durumun uzun sürmeyeceği açıktı, nitekim öyle oldu.

Alman tekeli burjuvazisi kadar son on yılda dünya ölçüsünde hegemonyal etkinliğini artıran başka bir emperyalist güç yoktur. Doğu Bloku'nun çözüldüğünü kendi etki alanlarını genişletme olanağına çevirdi. Dünyada artan "kaos bölgeleri" onun yayılmacı emellerine uygun bir ortam hazırladı. Balkanlar gibi bölgelerdeki istikrarsızlık, Almanya'nın güç kazanmasına hız kazandı. Dış görünüşü ile sınırsız tek dünya hegemonyal gücü olarak algılanan ABD gerçekte stratejik bir gerileme içinde iken, Almanya ve AB şemsiyesi altındaki emperyalist tekeller ise yükseliş dönemini yaşıyor.

Zira emperyalist yayılmacılık ve hegemonya ekonomik üretkenlik, ekonomik temeli belli oranda istikrar, gelişme arzettiği oranda uzun sürede mümkündür. Yeni yapılan açıklamalara göre ABD'nin 2003 yılı bütçe açığı 450 milyar dolardır. Afganistan ve Irak işgallerinin ABD bütçesine aylık maliyeti 4.8 milyar dolardır. 2. Dünya Savaşı sonrası dünya ekonomisi içinde Gayri Safi Milli Gelirin %45'i elinde tutan ABD, bugün geline yerde AB ile aynı orana yani %32 düzeyine inmiştir. Buna İngiltere dahil değildir.

Bu gerçeğin bilincinde olarak ABD'ye karşı tutumunu belirleyen Almanya, "süper güç"ün yıpranmasını açıktan istemesine, Dışişleri Bakanı Fischer'in ağzından "NATO'nun isteği de olsa Irak'a barış için asker göndermeyeceğiz" demiş; açıkça "belayı aldınız, şimdi sonuçlarına katlanın" demeye getirmiştir.

Bu gelişmeler öncesinde Pentagon 1992 stratejik konseptinde Almanya'yı açıktan "yeni global düşman" olarak değerlendirmekten kaçınmıyordu. Almanya ve ABD arasında yaşanan tartışmaların gerisinde, bu güçler arasında dünyadaki egemenlik ve nüfus alanlarının yeniden biçimlenmesi üzerine adı açıkça konmayan emperyalist rekabet ve çekişme yatmaktadır.

11 Eylül saldırısını kendi konumunu dünya düzleminde daha da güçlendirmenin bir fırsatı gören Almanya, ABD'nin istemi olmadan, sınırsız dayanışma söylemiyle hemen askeri yardıma katkı yapmak istediğini duyurmuştu. Birleşik Almanya artık büyük oynamalı, dünya gücü olduğunu kabullenmeli söylemleri, bütün burjuva partilerinin programlarında açıktan yer almaya başladı.

Afganistan'ın yeniden yapılanmasında ev sahipliği yapmanın yanında, DaimlerBenz gibi Alman tekeli grupları ekonominin inşasında önemli sorumluluklar üstlendiler. Bilindiği gibi İSAF işgal güçleri büyük oranda Almanya'nın yönetiminde bulunmaktadır.

Eski Yugoslavya'nın bütün bölgelerinde binlerce askeri personeliyle Almanya, bugün Balkanlar'da en önemli emperyalist güç durumunda. Bu gelişmelere paralel olarak, parlamento bütçe komisyonu, 21 Mayıs'ta aldığı bir kararla, 8.3 milyar Euro'ya 60 savaş uçağı -ki bunlar askeri açıdan en üstün silah olarak görülmekte ve ABD askeri gücü karşısında önemli bir denge sağlamakta- satın alınmasını onayladı. 21 Haziran'da Selanik'te yapılan AB zirvesinde ele alınıp onaylanan AB anayasası taslağının en önemli maddeleri, askeri güç ve dış politika üzerinedir. Savaş tekellerinin artan etkinliği artık kamuoyuna doğrudan yansımaktadır.

Bu gelişmelere uygun olarak Almanya, "yeni

Almanya'da ilaç tekellerinin siyaset üzerindeki gücü

Ekonomik kriz nedeniyle Alman burjuvazisi tüm diğer kapitalist ülkelerin burjuvazileri gibi krizin faturasını işçi ve emekçilere çıkarmak için bir dizi saldırı paketini gündeme getirdi. Bu saldırılar yakından incelendiğinde sistemin çarkının kapitalistlerin çıkarına işlediği gün gibi ortaya çıkıyor. Bir yandan yatırımlara teşvik adı altında kapitalistlere tanınan imtiyazlar, diğer taraftan global rekabet koşulları gerekçe gösterilerek işçilere ve emekçilere yönelik saldırılar bu sistemin temel işleyişinin bir sonucudur.

Alman sağlık sigortası sisteminde yapılan "reform" sonucu hastalar artık doktor ziyaretlerinde 15 Euro'luk bir ücret ödemek zorundalar. Yapılan "reform" göre artık dış protezleri sigortalar tarafından karşılanmayacak, hastalar bu temel ihtiyaçlarını kendileri karşılamak zorunda kalacaklar.

Bunlar bu saldırının bir ayağı iken, diğer ayağı daha da ilginç. Kapitalistler kendi kârlarını baltalayacak her girişimi başarıyla geriye püskürtüyorlar.

Bu girişimlerden biri, birçok çevre tarafından yıllardır talep edilen, "pozitif liste" adıyla anılan ilaç listesidir. Bu düşünceyi savunanlara göre, Alman piyasasında sayısı 40 bini bulan ilaç çeşidinden dolayı ilaç tercihinin zor olduğu, doktorların bu kadar ilaç hakkında bilgi sahibi olamayabilecekleridir. Öneriye göre piyasadaki bu ilaçlar arasında en etkili olanların listesi çıkarılacak ve bunların ücretleri sağlık sigortaları tarafından karşılanacak. Bu düşünceyi savunanlar İskandinav ülkeleri ve Büyük Britanya piyasalarında yalnız birkaç bin ilaç çeşidinin bulunduğunu, bunun da bu ülkelerin ihtiyaçlarını karşılamaya yettiğini ileri sürüyor. Doktorlar ilaç çeşitlerinin çokluğundan dolayı tanınmış tekellerin bilinen ilaçlarını yazıyorlar. "BAYER Tehlikelerine Karşı

Koordinasyon" adlı oluşumdan Jan Pehrke bunu şöyle eleştiriyor: "Gelecekte de en faydalı ilaç değil, en fazla reklamı yapılan ilaç yazılacaktır. BAYER'in faydasız diyabet ilacı Glucobay gibi ilaçlar sigortalara yıllık yüz milyonlarca Euro'luk yük olmaya devam edecekler." Jan Pehrke'nin ifadesine göre, ilaç tekelleri pazarlama için araştırmanın iki katı para harcıyorlar.

'90'lı yılların başında eski sağlık bakanı CDU'lu Horst Seehofer bir pozitif ilaç listesi çıkarma teşebbüsünde bulunmuş, fakat sonra listesini parçalanmış halde ilaç sanayi başkanı Hans Rüdiger Vogel'e doğum günü hediyesi olarak sunmuştu. Pozitif ilaç listesi düşüncesine karşı çıkarların başında "Araştırmacı İlaç Üreticileri Birliği" bulunuyor. Bu birliğin kurucuları BAYER, Hoechst ve BASF gibi tanınmış tekeller. Kurumun yöneticisi BAYER tekelinin eski hukukçusu Cornelia Yzer. Birlik bundan önceki pozitif ilaç listesi girişimlerini serbest rekabeti engellediği gerekçesiyle milyonluk davalar açarak engellemeyi başardı. Cornelia Yzer ilk pozitif ilaç listesi girişiminin engellenmesinden sonra sağlık bakanlığında görev aldı ve bugüne kadarki girişimleri engelleyebildi.

BAYER tekelinin diğer bir dostu da şimdiki süper bakan; eski Kuzey Ren Vestfalya Eyaleti Başkanı SPD'li Wolfgang Clement eyalet başkanlığı döneminde pozitif ilaç listesini federal konseyde engellemiştir. SPD-Yeşiller koalisyon ortaklığı maddelerinden biri olan pozitif ilaç listesi böylelikle en azından koalisyonun SPD kanadı için gündemden çıkmıştı.

Geçmişte pozitif ilaç listesi için mücadele eden Berlin Hekimler Odası Başkanı Ellin Huber çabısından vazgeçişini gerekçelendirirken, "İlaç tekellerinin ekonomik gücü karşısında pes ediyorum" diyor.

M. Coşkun

askeri konsept"ini parlamentoya sunarak onaylattı. Bu konsept, son on yılın bütün hükümetleri tarafından yapılan hazırlıklar ve çalışmalar sonucunda ortaya konmuştur. Tekellerin egemenliği ve yayılmacı karakteri, zorunlu olarak, dış politika ve askeri stratejinin yeniden yapılanmasını gerektirmektedir.

Peki bu yeni askeri konsept neyi içeriyor? Alınan ilk kararda ordunun modernleştirilmesi çerçevesinde şimdiye kadar anavatan savunmasını temel alan yapılanmanın (bazı askeri kompleksler) tasfiye edilerek yerine, Bush yönetimine benzer bir biçimde, "caydırıcı savaş konsepti"ne uygun bir sistemin oluşturulması öngörülmekte.

Caydırıcı savaş konsepti esasta, "devlet organizasyonu dışı politik aktörlere ve teröristlere karşı istikrarı korumak için uygulanan militer önlemleri" içermekte. Almanya'nın birleşmesinden sonra gündeme gelen yeni askeri konsept, ilk kez 1992 yılında CDU'lu savunma bakanı tarafından formüle edildi. Buna göre, "Almanya'nın güvenlik çıkarları, serbest dünya ticaretinin korunması, dünya pazarına ve hammaddelere yönelik sınırsız hak"ta ifadesini bulmaktaydı.

Bugünkü hükümetin konseptinde ise bu şöyle ifade ediliyor. "Alman ekonomisi: Dış ticaret boyutu ve buna dayanan dışa bağımlılık, özellikle ulaşım yollarının hassasiyetini ortaya koymaktadır." Yani şimdiye kadar anayasanın 87. maddesi gereğince sadece "savunma amaçlı" kullanılması öngörülen Alman ordusu, bundan böyle, Almanya'nın "güvenlik" ve diğer çıkarlarının gerektirdiği her yerde aktif görev yapabilecek. Örneğin bugün Afganistan, Bosna ve Kongo'da olduğu gibi. Savunma Bakanı Struck bu konuda şöyle diyor: "Bugün dünyada artık ulusal barış adaları yoktur. Savunma artık coğrafik olarak sınırlandırılmaz."

Alman Barış Kurumu'nun sözcüsü Jürgen Grässling, yeni kitabında bu yeni konsepti, "2. Dünya Savaşı'ndan sonra Almanya'nın en saldırgan askeri programı" olarak niteliyor. Alman ekonomisindeki olumsuz gelişmeler bir yana, Alman tekelci grupları dünya basınında palazlanan en saldırgan kesimi oluşturmaktadır. 11 Eylül sonrasında ve son olarak Irak savaşı arifesinde, emekçilere yönelik yeni kapsamlı ve yoğun saldırılar yürürlüğe konuldu.

Alman emperyalizminin, yeniden sahneye çıktığı ve güç dengelerini zorladığı bir dönemde, emperyalistler arası artan savaş tehlikesine dikkat çekmek ve emekçi sınıfları bu bilinçle eğitmek bugün daha da önemlidir.

R. Genç

Latin Amerika: Amerikan emperyalizmi için büyüyen sorunlar

ABD Irak'a karşı savaş hazırlıklarını sürdürürken, arka bahçesi olarak gördüğü Latin Amerika ülkelerinde "huzursuzluk" yaşanmaması için "teröre karşı mücadele" adı altında ortak bir cephe oluşturmaya çalıştı. Zira Latin Amerika, emperyalist egemenlik için hayati öneme sahip bir bölge.

Uzun yıllardan beridir neo-liberal ekonomi politikalarının uygulanması sonucu, gelinen yerde bütün kıta bir iflasla yüzyüze gelmiş, toplumsal eşitsizlikler uç noktaya varmıştır. 2001 yılı verilerine göre Latin Amerika'da 214 milyon kişi yoksulluk sınırının altında yaşamaktadır. Bu, Latin Amerika nüfusunun %43'ü demektir. Yaygınlaşan sosyal çatışmalar, "uyuşturucuya ve teröre karşı mücadele" adı altında bastırılmaya çalışılmaktadır.

Neo-liberal politikaların iflası ve bölgede ABD aleyhine yaşanan gelişmeler üzerine, ABD, '70'li yıllarda desteklediği askeri faşist rejimler yerine sivil yönetimleri iş başına getirme yolunu izlemişti. Fakat ABD'nin bu manevrası umduğu gibi sonuçlanmadı.

Teslim alınmayan Küba ve Venezuela'da yaşanan hezimet

Doğu Bloku'nun çöküşüyle varlığının son bulacağı umulan Küba, büyük bir inatla ayakta kalmayı başarabildi. Fidel Kastro ve Küba Komünist Partisi, "çıkılmaz görünen" bir durumda, birçok bedeli göze alarak halkın enerjisini harekete geçirdi. ABD bölgede de Küba karşıtı bir cephe oluşturmayı başaramadı. Ambargo ve açık tehditlere rağmen birçok ülke bu kampa katılmayı reddetti. Böylece ABD'nin bu politikası da çıkmaza saplandı.

Bu gelişmeyi Venezuela olayları izledi. Petrol ve diğer doğal zenginlikleri bakımından ABD için stratejik öneme sahip bu ülke, "süper gücü" izlediği politikalarla dünya kamuoyu önünde gülünç duruma düşürdü. Pentagon Hugo Chavez'i darbeci olarak niteledi ve düşürülmesi için açık bir darbe girişimde bulundu.

Venezuela tam anlamıyla bir sistem krizi yaşıyordu. Klasik sosyal demokrat ve hristiyan partiler tam bir çöküşü yaşıyorlardı. Chavez, Simon Bolivar'ın bağımsızlık savaşından ilham alarak ülkenin bir ucundan diğer ucuna dolaştı, ulusal ve siyasal bağımsızlığın propagandasını yaptı. İlk seçimlerde oyların %65'ini topladı. Chavez, uygulamaya koyduğu ilk reform adımlarında, ABD'nin şimşeklerini üzerine çekmemek için dikkatli davranıyor ve Latin Amerika toplumunun ortak özelliklerini öne çıkarıyordu. İç gericilik, tekelci sermaye grupları ve ABD emperyalizmi, Chavez'i ortadan kaldırmada kararlı görünüyordu. Ne var ki, sermaye grupları halk nezdinde işbirlikçi bir kesim olarak tanınıyordu, toplumsal dayanakları da oldukça zayıftı.

Dışardan gelen dolarlarla bazı sendikalar fiili olarak satın alındı. Ülke medyası Chavez karşıtı en önemli silaha dönüştü ve karşı-devrimin güçlerini harekete geçirme rolünü üstlendi. Gericici blok Nisan 2002 tarihinde bir darbe yaparak Chavez'i tutukladı. Başbakanlığa Sanayi Birliği Başkanı getirildi ve parlamento feshedildi. ABD bu gelişmelerin ardından "hürriyetin yeniden inşa edildiğini" dünya kamuoyuna duyurdu.

Fakat ABD, aradan bir gün bile geçmeden en büyük fiyaskoyu yaşadı. Yoksul halk Chavez'i yeniden iktidara taşıdı. ABD, Küba'nın yanı başında en acı yenilgisini tattı. Bu durum Chavez'in politikalarını cesaretle uygulamaya sokmasını hızlandırdı. Savunma komiteleri, yerel işçi örgütlenmeleri güçlendirildi.

Gericilik bu büyük iflasın ardından üç kez daha darbe girişiminde bulundu, fakat hiçbirinde başarılı olmadı.

Diğer Latin Amerika ülkelerinde alınan yenilgiler

Brezilya seçimleri gündeme geldiği için darbeciler acele

ediyorlardı. ABD karşıtı programın seçimlerden başarıyla çıkacağı öngörülmüyordu.

ABD emperyalizminin yoğun karşı kampanyasına rağmen Lula seçimin ilk turunda oyların mutlak çoğunluğunu topladı. Milyonlarca topraksız köylü, işçi ve aydınların büyük kesimi, ABD tekellerinin baskısı altında ezilen bazı sermaye grupları ve askerler bu cephede birleştiler.

Lula ABD'nin Brezilya'yı "ilhak etme politikasına karşı tutum alacağını" açıklıyor ve ABD'nin öngördüğü "serbest ticaret anlaşması"ni, yani bütün bölgeyi kapsayan sınırsız sömürü ayrıcalıklarını reddediyordu. Lula'ya karşı utanmazca bir kampanya başlatan Pentagon gülünç bir duruma düştü. Lula'ya oy verilmemesi için aşıktan çağrılar yaptı. Ama ABD seçimde tam bir yenilgi yaşadı. Tüm tehdit ve şantajla rağmen Lula oyların %66'sını, yani 51 milyon kişinin oyunu aldı.

Bu dalga Brezilya ile sınırlı kalmadı. ABD'nin baskı ve tehditlerine rağmen Bolivya'da yapılan seçimlerde İMF diktasına aşıktan kafa tutan "sosyalist" aday olarak tanınan Eva Morales, yoksulların, Kızılderili köylülerin ve işçilerin desteğini alarak, beklenmedik bir şekilde en çok oy alan ikinci aday oldu. Burada da ABD aşıktan Morales'e oy verilmemesi çağrısında bulundu. Fakat başarılı olamadı. Bolivya emekçileri de bu emperyalist haydutların tehditlerine aldırış etmediler.

Benzer bir süreç Ekvador'da yaşandı. Bu ülkede de ABD'nin politik dayanağı olan geleneksel partiler bir dağılma süreci yaşadılar. İMF ülkenin ekonomik krizden çıkması için para birimi olarak doları devreye soktu. Ne var ki dolar ülke ekonomisini değil istikrara kavuşturmak, tam tersine iflasa sürükledi. Bunun üzerine yoksul Kızılderili köylüler başkent Kioto'ya yürüyerek yönetime fiilen el koydular.

Kısa süre sonra yapılan seçimlerde, miltimilyoner ve ABD'nin aşıktan desteklediği Artura Noboa, yoğun bir kampanyaya ve dolar hovardalığına rağmen, yoksulların aday olarak tanınan Sabay Gutierrez karşısında tam bir hezimete uğradı. Ekvador'da sermaye halen güçlü bir konumda ve yeni iktidarın hareket alanı sınırlı. ABD yeni hükümeti politikalarına boyun eğmeye zorluyor. Fakat emekçi kitleler ABD'nin varlığına tepki duyuyor ve başkaldırıyor.

Kolombiya ise iç savaşın yaşandığı bir ülke. ABD, bütün askeri, diplomatik ve paramilitarist müdahalelerine rağmen, ülkenin önemli bir bölümünü denetimi altında bulunduran FARC gerillalarının etkinliğini kıramadı.

Önümüzdeki yıl Uruguay'da yapılacak seçimlerde de büyük olasılıkla ABD karşıtı cephe, "Frente Amplis" seçimleri kazanacak.

Peru'da Fujimori yönetimi döneminde başlayan kitlesel gösteri ve direnişler devam ediyor.

Paraguay'da topraksız köylü hareketi, burjuva iktidarı tam bir çıkmaz içine itmiş durumda.

Arjantin, emperyalist politikaların her bakımdan iflas ettiği bir ülke örneği oldu. Kurulu düzenin hiçbir kurumu meşruluğunu koruyamıyor. Burada da İMF politikalarını reddeden peronist geleneğin sol kesiminin adayı ikinci turda seçimleri kazandı. Fidel Kastro bu seçim sonucunu ABD'nin bölgedeki son kalesinin düşmesi olarak niteledi.

Bu gelişmeler ABD'nin bölgedeki egemenlik gücünün sınırlarını gösteriyor. Şili dışında aşıktan dayandığı, sonsuz destek aldığı tek ülke bulunmuyor.

ABD'nin bölgedeki etkinliği bir çöküş ve çürümeyi yaşıyor. Nitekim bölgede yaşadığı başarısızlık ve gerilemeden dolayı Latin Amerika'dan sorumlu ABD dışişleri temsilcisi Otto Reich görevinden alındı.

Tüm militarist gücüne rağmen emperyalist saldırganlığın da bir sınır var. Bugün "süper gücün" saldırganlığını pervasızca ortaya koymasından, yani çürüyen ve gerileyen emperyalist bir güç olmasındandır.

R. Genç

Kastro AB emperyalizminin ikiyüzlülüğünü mahkum etti...**Küba'ya boyun eğdiremiyorlar!**

Avrupa Birliği Haziran ayı başında aldığı bir kararla Küba'ya karşı bundan böyle ekonomik ve politik yaptırımlar uygulayacağını açıkladı. Bu karara neden olarak Küba yönetiminin rejim karşıtı kişilere karşı uyguladığı baskı ve reformlara karşı katı tutum gösterildi. İnsani yardımların devamının ancak bu adımlar atıldıktan, belli ekonomik-politik koşullar yerine getirdikten sonra hayata geçirileceği duyuruldu.

AB ilk kez ABD'nin Küba politikasını onaylarcasına bu kararı aldı. Bu kararın alınmasında en önemli etkenin ABD'ye uşaklığıyla tanınan emperyalist dünyanın en aşağılık simalarından İspanya devlet başkanı Aznar ve İtalyan başbakanı Berlusconi olduğu biliniyor. Bu kararın hazırlık sürecinde Fidel Kastro AB Parlamentosu'nu birkaç kez uyarıyordu. Bu karar, ekonomik boyutundan öte, Küba'yı politik olarak köşeye sıkıştırmayı, içerdeki ajan şebekesini cesaretlendirmeyi amaçlıyor.

Bu çerçevede daha önce Küba dış temsilciliklerine karşı çeşitli provokasyon girişimlerinde bulunulmuştu. Bunun en bariz örneği Fransa'da yaşandı. Sınır Tanımayan Gazeteciler üyeleri, Küba'da yargılanın bazı rejim karşıtı "meslektaşları"nın durumuna sözde dikkat çekmek için Küba konsolosluğu önünde gösteri yaparak bir kavga çıkmasına neden oldular. Emperyalist haydutlar Doğu Bloku'nun çöküşünden sonra Küba'nın uzun süre dayanamayacağını hesaplıyor, açık müdahale gerekmesizden kendiliğinden pes edeceğini düşünüyorlardı. Ama bu özlemleri kursaklarında kaldı. Küba halkı emperyalist haydutlara inat insan iradesinin gücünü sergileyerek,

Latin Amerika kıtasında çekim merkezi olma konumunu korudu. Emperyalist sabotaja, ekonomik ve politik ablukaya rağmen, dünyada güç dengelerinin aleyhlerinde olduğu bir dönemde Fidel Kastro devrimin en önemli silahını kullandı, kitleleri harekete geçirmeyi başardı.

Fidel Kastro 26 Temmuz günü, AB'nin aldığı bu kararı, devrimin başlangıç tarihinin sayılan Monca da kışlasına saldırısının 50. yıldönümünde onbinlerin önünde yaptığı bir konuşmayla net bir dille teşhir etti.

"Avrupa Birliği politik diyalogun süreceğini iddia ediyorsa, hayal görüyordur. Bir halkın iradesi ve onuru hiçbir kimseyle tartışılmaz, özellikle de eski sömürgeci bir grupla..."

Bu sözler AB'li emperyalistlerin suratına bir şamar gibi patladı. Bu yılın Mart ayında AB Havana'da bir temsilcilik açmış ve AB'nin ekonomik gelişmeden sorumlu Danimarka komiseri Paul Nielson Küba ile ilişkilerde "yeni bir dönem" den söz etmişti. Ancak Başkan Fidel boyun eğmeyen tavırla emperyalist Avrupa'nın şimdiki "yeni dönem" politikasını boşa çıkarttı. İşçilerine müdahale olarak nitelendirdiği yaptırımları hain, aşağılık ve ben merkezilik olarak adlandırdı. Fidel Kastro devrimin kazanımlarını, sağlık, konut, eğitim alanında son 50 yıldır elde edilen başarıları saydıktan sonra, Latin Amerika ve dünyanın diğer kıtalarında vahim boyutlara ulaşan sefaletin baş sorumlusunun emperyalistler olduğunu, demokrasi havarisi kesileceklerine bu durumun sorumluluğunu üslenmeleri gerektiğini vurguladı.

Fidel Kastro, Aznar ve Berlusconi'yi faşist

ideolojinin yönlendirdiği figüranlar olarak nitelendiriyor ve Aznar tarafında hazırlanan bu yaptırımların ABD dışişlerinin imzasını taşıdığını söylüyor.

Berlusconi son altı ay içinde daha önce anlaşmaya varılan 40 milyon Euro tutarındaki ortak projeleri iptal etti. Fidel Kastro "bu ikiyüzlü, aşağılık politikalara boyun eğmiyoruz ve bundan böyle Avrupa Birliği'nin yardımlarını reddediyoruz" diyor ve sadece politik koşullara bağlı olmayan dayanışma kuruluşlarının insani yardımlarına açık olacağını belirtiyor. AB tarafından Küba'ya 15 milyon Euro insani yardım vaadedilmesine karşın rağmen, bugüne kadar sadece 400 bin Euro verildi. Küba artan politik dayatmalardan dolayı AB ile bazı ticari anlaşmaları Haziran ayının başında iptal etti.

AB Küba'ya karşı ABD'ye paralel bir stratejiyi gündeme getirmiş bulunuyor. Bu nedenle Fidel Kastro ABD'ye karşı net politikasını AB'ye karşı da açıktan ilan etti. Bu, AB'nin Küba politikasının iflası anlamına geliyor. Fidel Kastro diyalog koşullarını bundan böyle biz belirleyeceğiz diyor ve AB temsilciliklerinin ajanlarla ilişki kurmalarının kabullenilemeyeceğini belirtiyor:

"Onurunu, iradesini savunan bir halkın, devrimin ateşini taşıyan bir bilincin başını eğmek mümkün mü? Bu 'eski sömürgeci' gurup hala tarihsel bir yanlışlığın içinde. Devrimini savunmasını bilen bir halkı yenmek kolay mı? Hem de devrimin ateşinden ölmek varken!"

Küba'nın yaşaması için dayanışmayı yükseltmek görev ve sorumluluğu işçi ve emekçilerin önünde duruyor.

Direnışleri 3. ayına giren Ağartıoğlu deri işçileriyle konuştuk...**"Direne direne kazanacağız!"**

- *Direnış sürecinizi anlatır mısınız?*

1. işçi: Biz ilk defa böyle bir hak alma eyleminde bulunuyoruz. Burada arkadaşlar arasında kaynaştık. Paylaşmayı, arkadaşlığı öğrendik. İşçi sınıfının başaramayacağı bir şey olmadığını, işçiler birleşirse ancak bunun mümkün olduğunu öğrendik. Organize'de ilk defa böyle bir hak alma eylemi olduğu için biraz tecrübesiziz. Aramızda bilgili insanlar da var tabii. Ama biz o fabrikaya dönerek sendikalı olarak çalışacağımıza inanıyoruz.

2. işçi (bayan): Biz Ağartıoğlu deri işçileri, direnişteki işçiler olarak işyerinde insan muamelesi görmediğimiz, ustalarımızın küfürlerine ve hakaretlerine maruz kaldığımız için, kısaca çok baskı gördüğümüzden dolayı, bunlara dur demek için direnişe başlamamız gerekiyordu. Bundan ötürü sendikaya üye olduk. Biz 65 gündür direniyoruz ve sonuna kadar da direneceğiz. Arkadaşlarımızla birlik, mücadele ve zafer diyoruz. Sonuna kadar götüreceğiz bu işi. Bütün işçi sınıfının desteğini bekliyoruz. Ve "ot geldik saman gitmeyeceğiz" diyoruz. Deri işçisi köle değildir.

3. işçi: 65. günündeyiz direnişimizin. Sendikalı olduğumuz için patron bizi işten attı. Bizim amacımız serbest bölgeye sendikayı sokmak. Sendikacılarımız "direnış her zaman için okuldur" diyorlardı. Şu an burada bir okul havasındayız. Fabrika içinde çalışırken işçiler arasındaki

rekabetten dolayı herkes birbirine kötü gözle bakıyordu. Kimse kimseyle samimi değildi. Ama buradaki ortamda arkadaşlar birbirleriyle anlaşmayı öğrendiler. Bu çok önemli bir şey. Ufak tefek sorunlar da oluyor. Emeğini günlük olarak satıyorsun. Çalışırsan evine ekmek götürüyorsun, çalışmazsan yok.

Burada ekonomik koşullardan dolayı bazı sorunlar da oluyor. Bazı sendikalardan yardımlar geldi. Ama bu yeterli değil. İzmir genelinde 48 tane sendika şubesi var. 48 şubeden gelen yardım çok az. Sınıfın daha çok bilinçli olması için sendikaların biraz daha duyarlı olması gerekiyor. Zaten bizim başka dayanacak bir yerimiz yok. Ya sendika olacak ya da işte kamuoyu oluşturmak için basın bir görev üstlenecek. Boyalı basın gelmiyor zaten. Onlardan bir şey beklemiyoruz. Gelenler de belli kesimler. Ne zaman buraya ünlü birini getireceksin, rehin tutacaksın, ondan sonra boyalı basın gelir. Bize destek veren sendikalara, basına, siyasi partilere teşekkür ediyorum.

4. işçi: Bizim burada durmamızın nedeni belli bir kuruluşa üye olmak değil. Bizim tek amacımız sendikalı bir işte çalışmak. Yarınımızı düşünerek bu işleri yapıyoruz. Ve bizim gibi başkalarının da bu işe duyarlı olmasını istiyoruz. Biz burada duruyorsak, sesimizi duyan herkesin dikkatini çekmek istiyoruz. Sizlerin yardımıyla daha fazla durabiliriz, vereceğiniz yardıma göre kazanacağımıza eminiz.

- *Bu süreçte ne gibi baskılarla karşılaştınız?*

1. işçi: Polis baskısı var. Evlerimize kadar takip ediliyor. Amaçlarının bizleri yıldırma, bu direnişten vazgeçirmek olduğunu düşünüyoruz. Ama sonuna kadar direneceğiz, direne direne kazanacağız!

- *Sendikadan destek alıyor musunuz?*

1. işçi: Maddi-manevi her türlü yardıma hazırız demişlerdi. İlk 15-20 gün içinde birçok sendika geldi. Fakat verilen sözler tutulmadı. İlk günler geçtikten sonra unutuldu, uğramadılar yani. Tabii destek veren sendikalar da var. Deri-İş maddi-manevi destek veriyor. Burada maddi ihtiyacı çok olan birçok arkadaşımız var. Ne olursa olsun 65 gündür, iki aydır buradayız, direnişteyiz. Hiçbir destek almadan ayakta duruyorsak, bir sene daha duracağımıza inanıyorum. İşyerine sendika girecek, başka yolu yok!

- *Dayanışma etkinliğiniz hakkında bilgi verir misiniz?*

1. işçi: 20 Temmuz'da yaptığımız bir etkinlik vardı. Bu etkinlikte de halkımızın desteği, ilgisi oldukça büyük oldu. Halkımız arkamızda olduğunu müddetçe kazanacağımıza inanıyorum. Etkinliği yapma amacımız, ailelerin kaynaşması, sesimizin duyulması, kamuoyu oluşturmaktı. Bunu da yaptık, amacımıza ulaştık. Beklediğimizden daha kalabalık oldu dayanışma etkinliğimiz.

SY Kızıl Bayrak/İzmir

Sağlık-İş Genel Başkanı'nın incileri ve sendika ağalarının gerçeği

İyi de sorarlar adama, madem ki köle olmamak lazım, kölelik yasası çıkarken bir sendika başkanı olarak ne yaptınız? Hiçbir şey! En çok da sizin gibiler sayesinde köleye çevrildik.

Sendikamız Sağlık-İş Genel Başkanı Mustafa Başoğlu bir takvim yaptırmış. Hani bildiğimiz üzere "Atatürk diyor ki"ler vardır ya, başkanın yaptığı da öyle bir şey. Başlık olarak koca harflerle "Türkiye Sağlık İşçileri Sendikası" konulmuş. Altında biraz daha küçük harflerle "Genel Başkanı M. Başoğlu diyor ki" cümlesi var. Buyurun beraber bakalım ne diyor:

"TÜRK'E ve TÜRKİYE'YE

-Köle olmak değil, efendi olmak

-Baş eymek değil, dik durmak

-Geri kalmak değil, önde olmak

-Yardım almak değil, yardım etmek

-Zayıf kalmak değil, güçlü olmak

-Yalvarmak değil, gururlu olmak

-Emir almak değil, sözü geçer olmak

-Borç almak değil, borç vermek YAKIŞIR"

Kuşkusuz ki hiçbir toplum farklı söylemez ve kendini önde görür. Kendini ayrıcalıklı sayar. Türk ve Türkiye ibareleriyle ırkçı mantığını vurgulaması bir yana, burada söz konusu edilen bizim ülkemiz ve bizleriz. Yani işçi, memur, esnaf, köylü vs. Beni ilgilendiren yönü, bu lafları edenin, yerine göre "vatansever" geçinen bir sendikacı olmasıdır. Okuduğunuzda ne kahraman bir sendikacı diyesiniz geliyor, öyle değil mi? Böyle olup olmadığını anlamak

için her bir sözün pratikteki karşılığına bakmak lazım. Bakalım başkan icraattan bir haber verebilecek mi?

Köle olmak değil, efendi olmak... İyi de sorarlar adama, madem ki köle olmamak lazım, kölelik yasası çıkarken bir sendika başkanı olarak ne yaptınız? Hiçbir şey! En çok da sizin gibiler sayesinde köleye çevrildik. Efendi olmak lazım diyorsunuz ama yıllardır emperyalizmin ve yerli uşaklarının kölesi olduğumuz halde kılınızı kıpırdatmıyorsunuz.

Baş eymek değil, dik durmak... Biz işçiler olarak dik duruyoruz ama aynı şey bu lafı eden kişi için geçerli değil. Zira o efendilerinin ve dilendiği kapıların sahipleri karşısında hep başı eğik geziyor. Şimdiye kadar tanık olmadık, herhangi bir süreçten başımızın dik çıktığına. Emperyalizme göbekten bağımlı bir ülkenin başı dik olacağı da şüpheli ama konuşuyor zavallı.

Geri kalmak değil, önde olmak... Ülke olarak ekonomik, sosyal, kültürel alanlarda yıllardır gerideyiz. Ama biz işçiler en azından mücadele ediyoruz. Ya sizin gibi sendikacılar? Ağalar sadece sermayeye hizmette öndeler!

Yardım almak değil, yardım etmek... Mademki yardım almaya karşısınız, soruyoruz: İMF ve ülkemizi satarak sadaka dilenen uşaklarına karşı neden mücadele etmiyorsunuz? Oturduğunuz yerde yazmakla bu işler olmaz sayın Başoğlu. "Türk Türk", "Türkiye, Türkiye" diye diye kafa şişirip de "Türk işçisini köle, Türkiye'yi çiftlik" yapanlara gık diyemiyorsunuz. Dahası onlara kolaylık bile sağlıyorsunuz. Nerede kaldı "Türk"lük, "vatan severlik"? Sakın cüzdanimizde olmasın?

Zayıf kalmak değil, güçlü olmak... Sizde güç ne

arar? Ya da siz ancak işçilere karşı güçlüsünüz. Güçlü olmak demek, eğilip bükülerek hak dilenmek olmasa gerek. İşçileri köle yapmakta kararlı olan bir düzenin bakanına çiçekler sunmak, önünde el pençe divan durmak güçlü olmak değil zayıflıktır, zavallılıktır.

Yalvarmak değil, gururlu olmak... Şimdi buna gülelim mi, ağlayalım mı? Yıllardır yalvarmak dışında yaptığınız ne var? Şu anki TİS görüşmelerinde hükümete yalvarıyorsunuz, beni işçilere karşı mahcup etmeyin, birkaç kırıntı verin onunla idare edelim diye. Gurur diyorsunuz ama bu ülkenin ABD postalları altında çiğnenmesine sesiniz çıkmadı. Nerede kaldı Türklük gururunuz?

Emir almak değil, sözü geçer olmak... Her gün "işçileri kandırın, oyalayın, bölün, sokağa çıkmasını engelleyin" diye bilmem kaç resmi emir alan kim? Patronların ve sermaye devletinin emir kulu olduğunuzu dünya alem biliyor. Acı ama gerçek bu değil mi? Ülke düzeyinde de durum pek parlak değil. En canlı örneği Pentagon'un Irak'ı ve Ortadoğu'yu ateşe vermek için Türkiye'ye verdiği emirlerdir. Başka da lafa gerek yok. Yerli emir kullarının sözü ise kuşku yok ki bir tek size geçiyor.

Borç almak değil, borç vermek... İyi de bu ülkeyi borç batağına saplayanların başta gelen destekçileri siz değil misiniz? Borç almak bu ülkenin ne tek seçeneği, ne de kaderidir. Borç batağında yüzmenin, İMF'nin, ABD'nin kapısında dilenmenin nedeni, hizmetinde olduğunuz asalakların talan düzenidir. Bunu durdurup tersine çevirmenin biricik yolu ise sermaye düzenine, kapitalizme ve emperyalizme savaş açmaktır. Bu da sizin işinize gelmediğine göre ve hatta bu çarkın dönmelerini kolaylaştırmak için uğraştığınıza göre, boyunuzu aşan inciler dökmeyi bırakın artık.

İşçi arkadaşlar, biliyorum bu hayli eğlenceli bir durum ama onların işi bu. Bizim işimiz ise hem bu uşaklara, hem de bu kölelik düzenine karşı birleşerek mücadele etmektir. Bunu Türk'lük etiketiyle değil işçi ve üreten olma bilinciyle yapalım. İşçilerin uluslararası kardeşliğinin gereği olarak yapalım. Emegün tek birleştirici ortak değer olduğunu unutmayarak yapalım. İşçiye yakışan budur.

Sağlık-İş üyesi bir işçi

Kapitalizmde ilaç sanayii ve insan sağlığı

Emperyalist-kapitalist sistemin tüm uygulamaları insanlık dışıdır. İnsanları aç bırakır, ilaçsız bırakır, savaşlarda katleder. Bazen coplatır, bazen işkencede infaz eder, bazen de ilaç deneylerinde kobay olarak kullanır. Özellikle büyük ilaç tekelleri bunu yaparlar. Kendilerinin geliştirdiği bir mikrobu kobaya aktarır, sonra da tedavisi için gerekli olan buluşu denemeye başlarlar. Bu uygulama yasadışı yapılı, ama bilmesi gereken güçler de bilirler.

Büyük bir pazar alanı yaratmak için kitlesel hastalığa yolaçan virüsleri yayıp sonra da ilacını buluverirler! Alın size koca bir pazar. AIDS ve SARS türü hastalıklar bunun ürünüdür. Bu, kapitalizmin kâr etmek için neler yapabileceğine sadece bir örnektir.

İlaç sanayii büyük tekellerin elinde. İlaç tekelleri uluslararası anlaşmalar yoluyla konularını güçlendirmiş bulunuyorlar. Hangi ülkede olursa olsun kurulan bir ilaç fabrikası doğrudan ya da dolaylı olarak bu tekellere bağlanmadan ayakta duramıyor. Patent hakkı gibi, ilacın orijinal molekülünün sahibi olmak gibi gerekçelerle bu işi sağlama bağlıyorlar. Temel kaygı, daha fazla kâr için daha büyük pazar payı.

İlaç tekelleri dünya genelinde amansız bir rekabet içindeler. Dünya ilaç pazarının %51'i ABD şirketlerinin elinde. Bunların sayısı sadece 10. Aynı zamanda ABD'nin en büyük 500 şirketi içinde ilk 15'te yer alıyorlar. Toplam gelirleri geriye kalan 410 şirketin gelirine eşit. Bu veri bile ilacın nasıl

bir kâr alanı olduğunu gösteriyor.

Bu tekellerin çıkardığı ilacın daha iyisini yapan ve ucuza satan bir firma düşünün. Böyle olunca diğerinin pazarı daralacak. Tam bu noktada büyük ve güçlü olmanın avantajını kullanıyorlar. Bu ülkelere yönelik dayatmalar ve yalanlarla ucuz olan diğer ilacı yasaklatıyorlar. Zararlı, yan etkileri fazla vb. gerekçeleri uydurmak oldukça kolay. Birçok ilaç bu yüzden toplatılmış ya da hiçbir zaman kullanıcıya ulaşamamıştır. Oysa kan emici emperyalist-kapitalist sistem, insanın yaşama hakkının kutsallığından dem vuruyor.

İşin hangi boyutlara vardığını anlamak için birkaç gün önce gündeme gelen olaya bakmak yeterlidir. Bir ABD şirketi bir ilaç geliştiriyor. Bu ilacı ABD'de binden fazla çocuk üzerinde deniyor. Durumun ortaya çıkması üzerine yeni kobaylar aranıyor. Bunun için ülkemiz seçiliyor ve 4 ay içinde binlerce çocuk üzerinde deniyor. Kobay olan çocuklara ne olacağı meçhul. Ürünün tanıtımı reklamlarla öyle bir sunuluyor ki, insanın peynir-ekmek niyetine tüketesi geliyor.

Dikkat edilirse, devletin sağlık sektörü olan hastanelerde bu tekellerin ilaçları kullanılır. Bu tekellerin daimi bir müşterisi de devlettir. Bunlardan da anlaşılacağı gibi bu düzen, her yönüyle insan hayatıyla oynayan, hiçe sayan bir düzendir. Sağlık ve insan için yatırım yapmaz. Oysa parasız ve kaliteli sağlık hizmeti herkesin hakkıdır.

Bir sağlık çalışanı

Genç komünistlerin bölge faaliyetlerinden...**Parti bayrağı ellerimizde!..**

Bölge çalışmamız tüm hızıyla devam ediyor. Kölelik yasası ile ilgili BDSP imzalı bildirimlerden sonra kölelik yasasıyla ilgili broşürlerimizin dağıtımını bitirmek üzereyiz.

12 Eylül'den sonra işçi ve emekçilerin kazanılmış haklarına dönük en büyük saldırı olan kölelik yasası çalışmalarımızın temel gündemini oluşturuyor. Bölge çalışması dahilinde hedeflediğimiz fabrikalarda broşürün ilgiyle karşılandığını gözlemliyoruz. İşçi ve emekçiler kendileri ile ilgili bir gündem olduğu zaman okumaya uzak değiller. Bültenlerimizin ellerimizden kapışılması ve servislerde tartışılarak okunması bunun bir göstergesi. Dağıtım sırasında işçi ve emekçilerin yasa hakkında fazla bir şey bilmediklerini gözlemledik. Hafta sonu tatilinin kaldırılması, ödünç işçi uygulaması, kıdem tazminatının gaspını anlattığımızda işçiler hayretler içinde kalarak broşürlerimizi ilgiyle okumaya başladılar. Servislere dağıtım yaparken, diğer yoldaşlarımız da fabrika kapısında ajitasyonla broşür dağıtımını gerçekleştirdi. AKP hükümetine ve kölelik yasasına karşı hak ve özgürlüklerimiz için mücadelenin önemini vurguladık. Bunu sosyalizm mücadelesi ile birleştirdik.

Kuşlama ve afiş çalışması

BDSP'nin çıkartmış olduğu kuşları bölgemizde tüm fabrika önlerine, sokaklara yaygın bir şekilde yaptık. Fabrika çıkışlarında üzerinde hak gasplarına, kölelik yasasına karşı taleplerimizin yazılı olduğu kuşlarımız işçiler tarafında ilgiyle karşılandı. Mahalle gençlerinin "bizim orayı donatmışlar" sözleri yaptığımız çalışmanın etkisini anlatıyordu.

Çeşitli şiarların bulunduğu BDSP imzalı afişleri de Topkapı geçit altına, Şehitliğin tüm duvarlarına, Halıoğlu'na, GOP'a ve Alibeyköy'e yaygın bir şekilde yaptık. Elimizde çok az miktarda kalan afişlerimizi de önümüzdeki günlerde belirlediğimiz fabrika önlerine yapacağız. Afiş çalışmamızı politik-pratik faaliyetimizin önemli bir parçası olduğunu gözden kaçırmadan çalışmalarımız sürecektir.

Gazete satışları

Bulduğumuz bölgede dört işçi ve emekçi mahallesinde yaptığımız gazete satışları çalışmamızın en önemli parçasını oluşturuyor. Zira bildiri dağıtımında sadece iş çıkışında iki-üç dakika işçilerle konuşma imkanı buluyoruz. Afiş çalışmamızda ise doğal olarak işçi ve emekçilerle yüzyüze gelemiyoruz. Fakat gazete satışında işçilerle, emekçilerle ve esnafla uzun süreli sohbetler edebiliyoruz. Onlarla işyerlerindeki sorunlardan semt sorunlarına kadar birçok konuda sohbet etmek düzenin

teşhiri konusunda önemli fırsatlar veriyor.

Gazete satışları sırasında emekçilerin karşısında sınıfsal konumumuz ve devrimci kimliğimizle bulunuyoruz. İşçi ve emekçiler bizleri çay içmeye, sohbet etmeye davet ediyorlar. Tüm bölge olarak gazete satışını yaz dönemi sonunda 500 olarak hedefliyoruz. Bir sonraki sayıda gazetemiz hakkında yapacağımız röportajları yansıtmayı planlıyoruz.

Ayrıca önümüzdeki günlerde *Genç İşçi* bültenine bölgemizden destek verilmesini kararlaştırmış bulunuyoruz. Elimizdeki 100 adet *Genç İşçi* bülteni işçi yoldaşlarımız tarafından kendi fabrikalarında dağıtılmaya başlandı.

Eğitim çalışmaları

Bölgedeki genç işçi okurlarımıza ve içe dönük bir eğitim çalışmasına başlamış bulunuyoruz. Farklı ekiplerden oluşan eğitim çalışmaları, devrimci yaşamdan partimizin tanıtımına kadar birçok konuyu içeriyor. İşçi gençlerle kölelik yasası üzerine yapacağımız eğitim çalışmasında broşürlerimiz ve gazetemizde çıkan yazıları temel alacağız. Genç komünistler olarak da belirlediğimiz kitapları okumaya devam ediyoruz.

Ayrıca genç işçilerin kendi fabrikalarından getirdiği işçi ve emekçilerle iş yasası üzerine sohbetler ediyoruz.

İşçi Tiyatrosu kuruldu!

Bölgemizdeki genç işçilerin oluşturduğu İşçi Tiyatrosu da çalışmalarına başladı. Haftada iki kez toplanıp çalışma yapan İşçi Tiyatrosu ilk oyununun hazırlıklarına başladı. İşçi ve emekçileri kültürel alanda da çürütmeye çalışan kapitalist sisteme karşı alternatif kültürü üretmemizin bir ilk adımı sayılması gereken işçi tiyatrosu büyüyerek çalışmalarını sürdürecektir. İşçi Tiyatrosu'nun çalışmalarına katılan tüm genç işçileri iddialarından dolayı gazetemiz aracılığı ile bir kez daha kutluyoruz.

Çalışmalarımız sürecektir!

Çalışmalarımızı hız kesmeden sürdürecektir, yaz dönemini partimiz adına kazanıma dönüştürmek için tüm enerjimizle mücadele edeceğiz. Yaşamı köleleştirilmiş biz işçi ve emekçilerin kurtuluşu olan sosyalizm mücadelesinde partimizin yükseltilmiş olduğu bayrağımızı fabrikalarda dalgalandırmak için canla başla çalışacağız.

Onlar devrimden ve işçi sınıfından korkarak baskılarını artırdıysınlar, güçlüklerden sapasağlam çıkan partimizin ayak sesleri giderek daha güçlü bir biçimde duyulacaktır.

Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!

GOP'tan Genç Komünistler

Sefaköy İKE'de tiyatro gösterimi..**Yoz burjuva kültürüne karşı devrimci sınıf kültürü**

Sefaköy İşçi Kültür Evi'nde Tiyatro Manga'nın hazırladığı "Haziran'da Ölmek Zor!" isimli oyunun gösterimi yapıldı. Yaklaşık 80 işçi ve emekçinin katıldığı gösterimde oyun ilgiyle izlendi. Oyun Nazım Hikmet'in şiirlerinden derlenmiş, Nazım'ın yol şiirleri ile olay anlatımı şiirleri ustaca harmanlanmıştı.

Oyun içerisinde oyuncular tarafından açılan "Grev var!" pankartının yoğun bir alkışla karşılanması, izleyicilerin profili hakkında yeterince fikir veriyordu. İşçi ve emekçilerin kendilerinden yana tavır alan sanata ne kadar ihtiyaç duydukları bir kez daha görüldü.

İKE sadece sanatla sınırlı kalan kurumlar değil, sanat ve kültürü devrimci bir perspektifle yoğurup, sınıfa ulaştırmayı hedefleyen mevsizlerdir. Bu amaçla Sefaköy İKE'de Temmuz ayında, "kölelik yasası" ve "ailede kadın-erkek ilişkisi" üzerine iki ayrı seminer verildi. Tiyatro gösterimi Temmuz ayının son etkinliğiydi.

Sefaköy İşçi Kültür Evi olarak bundan sonra da çeşitli kültürel faaliyetleri işçi ve emekçilere ulaştırmak için gereken çabayı göstereceğiz. Burjuvazinin yoz kültürünün karşısına işçi sınıfının devrimci kültürü ile dikileceğiz.

İKE çalışanları/Sefaköy

Mamak İşçi Kültür Evi Gençlik Komisyonu etkinliği

Mamak İşçi Kültür Evi Gençlik Komisyonu'nun yaz çalışması çerçevesinde yoğunlaşan faaliyetleri aralıksız sürüyor. Son olarak bir haftalık yoğun çalışmamızın ardından gerçekleşen gençlik buluşmasına işçi, öğrenci ve semt gençliğinden anlamlı bir katılım oldu. Etkinliğe yaklaşık 40 genç katıldı.

Mamak İşçi Kültür Evi Tiyatro Komisyonu'nun N. Hikmet'in şiirlerini okumasıyla başlayan ve Grup Yol'un türküleriyle devam eden şenlik genel bir sohbetle sona erdi.

İlk olarak Gençlik Komisyonu çalışanlarının söz almasıyla başlayan sohbette düzenin sömürücü, katliamcı ve saldırgan tutumu örnekleriyle anlatıldı, tüm bunlara karşı gençliğin önemi vurgulandı. Buradan yola çıkarak Mamak İşçi Kültür Evi Gençlik Komisyonu'nun faaliyetleri ile ne yapmak istediği üzerine değerlendirme yapıldı. Çalışmaların sürekli ve daha verimli geçmesinin önkoşullardan biri olan geniş katılım için gençliği komisyonumuzda çalışmaya davet ettik.

İşçi arkadaşlar azgıncı sömürdüklerini, yıllardır çalışmalarına karşın ellerinde hiçbir şey olmadığını anlattılar. Geleceksizlik korkusu ifade edilirken, buna karşı umudumuz olduğu, ama ona ulaşmada eksik olduğumuz, umudu yanlış gördüğümüz anlatıldı. Düzenin bizlere umut adı altında sunduklarının aldatmacadan başka bir şey olmadığı örneklerle vurgulandı. Derinleşen sohbetimizin içeriği genel olarak geleceksizlik ve umut oldu. Bu düzende okumanın ya da bir işinin olmasının da bir anlam ifade etmediği gençler tarafından farklı şekillerde ifade edildi. Kurtuluşumuzun devrim ve sosyalizmde olduğu tekrar vurgulandı.

Mamak İşçi Kültür Evi ile yeni tanışan bir grup inşaat işçisi arkadaşımız; kuruma geldikleri için işten atılmakla tehdit edildiklerini, ama tüm bunlara karşı İşçi Kültür Evi'nin bir umut olduğunu, geleceksizliğimizi yırtıp atacak bir kurum olduğu için ne pahasına olursa olsun buraya gelmeye devam edeceklerini vurguladılar.

Çalışmalarımız güçlenerek devam ediyor. Yaz dönemini bu şekilde, rehavete yer vermeden, devrim ve sosyalizm bayrağını yükselterek geçireceğiz.

Mamak İKE Gençlik Komisyonu çalışanları

Harika azizim, harika

Bir ara Amerikan tv dizilerinden etkilenen herkesin diline yerleşmişti sözcük; olur olmaz her yerde, akla gelecek gelmeyecek her gelişmeye, “Harika” tepkisi verir olmuştuk. Şimdi o kadar kullanılmıyor, ama bazı yetkili ağızların son değerlendirmelerini dinleyip okudukça, “Maşallah” demeyi kabullenmeyen dilim “Harika” sözcüğüne sığınıyor...

Son ‘harika’ şu: “Biz Irak’a savaşa değil barışa gidiyoruz...” Ne kadar ‘harika’ bir züğürt tesellisi değil mi? Züğürt tesellisi oluşu, Irak’ta esas savaşın ‘savaş’ diye sunulan göz boyamanın bitmesinden hemen sonra başlaması gerçeği yüzünden... ‘Savaş’ düzenli güçler arasında olur; Irak’ta ülkeyi savunmakla görevli silâhlı güç, savaşmak yerine ortalıktan kaybolmayı tercih etti. En fazla korkulan ‘Cumhuriyet Muhafızları’ denilen özel yetiştirilmiş birliklerdi; onlar da –büyük ihtimalle bir pazarlık sonucu– direnmediler. ‘Savaş’ sırasında ölen az sayıda müttefik askerinin sonunu getiren ya uğradıkları bir kaza, ya da ‘dost ateşi’ oldu...

Buna karşılık, George W. Bush’un, “Savaş bitti” açıklamasını yaptığı 1 Mayıs’tan bu yana geçen üç ay içerisinde, ‘savaş’ sırasında hayatını kaybedenlerden daha fazla insan can verdi. Her iki taraftan da... Sadece son 10 gün içerisinde Iraklıların açtığı ateş sonucu ölen Amerikalı asker sayısı 16... (ABD’nin toplam insan kaybı: Saldırıya uğrayarak ölen 50, kazaya uğrayan 60). ABD Genelkurmay başkanı Gen. Richard B. Myers, önceki gün, “Irak’ın ortası savaş bölgesi” açıklamasını yaptı. Irak’taki işgal ordusu komutanı Gen. Abizaid karşılaştıkları direnişin adını doğru koydu: ‘Gerilla savaşı’...

O halde, “Biz Irak’a savaşa değil, barışa gidiyoruz” gerekçesi kâğıt üzerinde ne kadar ‘harika’ görünürse görünsün, gerçekleri asla yansıtmıyor... Türk askeri bugünkü şartlarda Irak’a gönderilirse, hiç kuşkunuz olmasın, oraya savaşmaya gitmiş olacak...

Askerin görevi savaşmaktır; ülküleri için gerekirse canını vermek üzere eğitilir asker... Ancak, ‘yalan’ gerekçeler üzerine oturan ‘âdil’ olmayan bir savaşa giden

askerin nasıl bir ruh hali içine girdiğini görmek için Irak’ta yaşananlara projektör tutmak bile yeterli. Adı ‘gerilla savaşı’ konduğu için, Amerikan askeri, herkesi ‘düşman’ görüyor ve henüz yürümeye başlamış bebeler bile kelepçe takabiliyor. Dünya basınına yeni yeni sızmaya başlayan ‘savaş manzaraları’ hiç de iç açıcı değil. Orada karşılaşacakları bizim askerlerin görev bilincini bulandıracak ve bundan ülke savunması da olumsuz biçimde etkilenecektir.

Irak’a savaşa değil barışa gidileceğinden söz edenlerin önce kendi vicdanlarına kabul ettirmeleri gereken önemli bir sorun var.

Irak’ta savaş başlamadan önce söylenenler ve yazılanlar, Washington’daki usta savaş propagandacılarının ağız ve kalemlerinden çıktığı için, bayağı etkileyiciydi. 45 dakika içerisinde nükleer başlıklı füzeleri devreye sokacak, kimyasal ve biyolojik silâhlarını komşularına yöneltmekten kaçınmayacak gözü dönmüşlükte, 11 Eylül terörünü dünyanın başına sarmış bir lideri yerinden etmek için yapılıyordu savaş... Amacı da, yıllarca diktatörlük altında ezilen Irak halkına demokrasi götürmekti...

Başta Amerikan ve İngiliz kamuoyları olmak üzere dünya bu gerekçelerle savaşa “Evet” der hale getirildi. BM’nin devreden çıkartılmasına rağmen bazı ülkeler savaşa destek verdilerse aynı propaganda yüzündendir. Ancak, o propagandaların Türkiye üzerinde fazla bir etkisi olmadığı TBMM’nin aldığı tarihî karara yansıdı. Bugün gerçekler olanca çirkinliğiyle görülebilir ve Türkiye’nin böyle bir savaşın dışında kalma kararının haklılığı ortada dururken bizim insanımızın farklı bir tavır alması nasıl beklenebilir? Şimdi söylenenlerin akla, havsahaya sığan bir tarafı var mı Allah aşkına?

Bu durumu görüp de, Amerikan tv dizilerinden öğrendiğimiz o tek sözcüğü kullanmamak mümkün mü? ‘Harika’ doğrusu, hem de ne ‘harika’!

Fehmi Kuru

(Yeni Şafak, 31 Temmuz ‘03)

Esrarengiz ortak operasyon

Bir iki gündür gazetelerde, tam ne olduğu anlaşılamayan bir haber var. Kaynağı Amerikan AP ajansı olan haberde Türk özel kuvvetleriyle Amerikan 101. Hava İndirme Tümeni’nin Irak - Türkiye sınırında PKK’ya karşı ortak tatbikat yaptığı anlatılıyor. Her iki tarafın asker ve sivil yetkilileri operasyonu ne yalanlıyor, ne doğruluyor, dolayısıyla ne de içeriği hakkında bilgi veriyor.

Yazılan sadece bu; “esrarengiz” ortak tatbikat.

Eve Dönüş Yasası çıkar çıkmaz Kuzey Irak’taki PKK’lıların silahlarını Amerikalılar’a bırakıp Türkiye’ye geçmesi ve 100 kadar yönetici PKK’lının İskandinav ülkelerine sürgüne gönderilmesi konusunda Ankara ve Washington’un anlaşığı özellikle Amerikan kaynaklarıncı dile getirilirken, pekiyi, bu ne şimdi?

Neyin tatbikatını yapıyor her iki tarafın askerleri ortaklaşa?

Kendini güvende hissettiği tek bölge Kuzey Irak iken bu bölgeyi de ister istemez istikrarsızlaştırması, kendi eliyle oluşturduğu Irak Geçici Konseyi’nde PKK’ya sempati duyduğunu saklamayan isimlerin yer almasına ses çıkarmayan ABD’nin PKK’ya karşı silah kullanmaya karar vermesi pek akla yakın değil. Dolayısıyla ortak tatbikatın silah bırakacak -bu yoldaki haberler doğrusa tabii- PKK’lıların Türkiye’ye topluca geçişini sağlamak için yapıldığını düşünmeye daha yatkın oluyor dışarıdan bakanlar. Türk hükümetinin ve askeri yetkililerin de doğabilecek tepkileri yumuşatmak için işi geçiştirdiğini varsayıyor...

Ama ya böyle değilse?

Ya, yirmi gün arayla, önce Süleymaniye’de Türk timinin başına külah geçirip sonra da o timin düşman saydığı PKK’yı silah zoruyla tasfiye etmeye karar vermişse ABD?

PKK’nın silah bırakmayacağını düşündüğü ve Irak’ın

Sünni bölgesinde verdiği kayıplardan ötürü illallah diyerek bölgeye bir an önce Türk askeri çekmek için, Kuzey Irak’ın istikrarsızlaşması pahasına Ankara’ya “Benim için Bağdat’ta ölürsen ben de seninle birlikte PKK’yı döverim” demişse?

Bu işte, katmerli kaos olur.

ABD’nin bu yola girerek Irak’ta başına alacağı yeni belayı yukarıda aktardık; ülkenin kuzeyi çok kısa sürede yangın yerine döner böyle bir durumda. Çünkü PKK, Ensar-ı İslam gibi tepelenmesine kimsenin ses çıkartmayacağı bir güç değil Kuzey Irak’ta. Tersine siyasi olarak güçlü, askeri açıdan da ötekilerin yaşlı peşmergelerinin boy ölçüşmeyeceği kadar genç ve diri. Talabani de, Barzani de, böyle bir operasyona destek vermek bir yana, tarafsız kalmaları halinde bile siyasi ömürlerinin kılalacağını herkesten iyi bilirler.

Neyse, işin o tarafı ABD’nin bileceği iş.

Ama işin bir de bu tarafı var; böyle bir ortak operasyon Ankara’nın bugüne kadar en korktuğu şeyin başına gelmesi, dört ülke Kürtleri’nin ortak Kürdistan’ına en sağlam çimentonun taşınması demek aynı zamanda.

Çünkü, PKK sadece dört bin silâhlı militandan ibaret değil. DEP, HADEP, DEHAP devlet nezdinde otomatik PKK’lı sayıldığı ve bu iki parti Güneydoğu’da her türlü baskıya rağmen oyların yüzde altmışına sahip olduğuna göre, PKK büyük ölçüde Güneydoğu, dolayısıyla ve istese de istemese de, Ankara’nın “kendi Kürt”ü.

Ve kendi Kürt’ünü Amerikan askeriyle birlikte dövmeye kalkarsa Ankara, buna ilk kendi Türk’ü isyan eder. İçine istediği kadar “birlik beraberlik” üflensin, böyle karılan çimento Sivas’ın doğusunda unufak olmaya mahkûmdur.

Böyle bir çimento, mesela PKK bile karmadı.

Alev Er

(gazetem.net, 29 Temmuz 2003)

İşbirlikçi olmak istemedim

(...) Bağdat’a, Saddam Hüseyin’in devrilmesinden birkaç hafta sonra, Mayıs’ta döndüm; 25 yıllık sürgünün ardından ülkem adına büyük umutlar besliyordum. Amerikan hükümetinden, 140 başka Iraklıyla birlikte savaş sonrası Irak’ta geçici bir hükümetin zeminini oluşturacak yeniden inşa ve bakanlıkların rehabilitasyonu faaliyetlerine katılmak üzere aldığım daveti kabul etmek, hayatımda verdiğim en zor kararlardan biriydi. (...)

Biz konsey üyeleri olarak dünyanın dört bir köşesinden gelsek de, hepimiz Iraklıydık. Yenilmiş bir ülke olduğumuz gerçeğini kabul ediyordum ve ABD ile çalışmakta bir sakınca görmüyordum. Fakat sonradan, koalisyonun, ülkenin geleceğinde Iraklı danışmanlardan yararlanmaya pek niyetli olmadığını anladım. Rolümüz çok sınırlıydı. Bizi ziyaret eden gazeteciler bile, başkanlık sarayı içine kurulan yeniden inşa konseyinin üyelerinin, e-posta mesajlarını okumak dışında hiçbir iş yapmadıklarını yazıyordu.

Bağdat’ın düştüğü ilk günlerde bir duygu patlaması yaşandı, fakat Amerikalılar saldırganca davrandı. Başta Saddam’ın gitmesinden dolayı ferahlayan ve düzeni sağlayacak yegâne gücün ABD olduğunu kabul eden birçok Iraklı, bugün Amerikan güçlerinin işgalci gibi davrandığını düşünüyor.

Wolfowitz tarafından konulan geçiş hükümeti ve demokratik seçim vizyonu, savaş sonrası Irak’ta her gün artan sorunlar karşısında ne yazık ki unutulmuş gibi görünüyor. (...)

Bugün Irak neredeyse topyekûn kargaşa içinde. Kimse ne olup bittiğini bilmiyor. İdeal bir siyasi sisteme nasıl ulaşacağımız üzerine hiç konuşmuyoruz. İnsanlar, bütün bu askeri gücü Irak’a yığabilen bir süper devletin, nasıl olup da elektriği geri getiremediğini anlamıyor. Iraklılar Saddam’ın 1991 savaşı sonrasında elektriği geri getirme kabiliyeti ile Amerika’nın bariz beceriksizliğini kıyaslıyor. Dört yanda her türden kompro teorisi konuşuluyor.

Bremer, Irak Hükümet Konseyi’ni kurmuş durumda. Irak’ın geleceğini tartışmak için masaya oturanlar 25 temsilciden ibaret ve hepsi ABD öncülüğündeki koalisyonun kendi eliyle seçtiği isimler. Konseyin bileşimi kötü değil, fakat üyelerinin pek azı ülke içinde güçlü ilişkilere sahip. Konseyin etkili olup olmaması, üyelerinin herhangi bir uzlaşmaya varıp varmayacaklarına bağlı. Birbirlerinin kuyusunu kazmalarından korkuyorum.

Başarı için, sorunlara yönelik ortak tutum almaları ve Bremer’den Washington’a gidip “Iraklıların istediği bu” demesini istemeleri gerek. En nihayetinde hükümet konseyi şunu söylemeli: “Bize tam yetki verin, biz gerek duyduğumuzda size danışacağız.”

İstifamın altında bu nedenler yatıyor. Bazıları kalıp umut etmenin en iyisi olduğunu söylese de, istifaların arkası gelebilir. Kendi payıma, ne zaman Irak halkını düşünsem (onların nasıl güçlü olduklarını, nasıl zorluklarla başa çıktıklarını), ülkem adına orta vadede yine de iyimserim.

Iraklıların, etnik çatışmalara sürüklenmeksizin, omuz omuza çalıştıklarına dair pek çok işaret var. Bu Irak’ın geleceği adına iyi bir gelişme. Ne var ki kısa vadede, Iraklıların ve Amerikalıların kanına mal olacak başka çatışmaların patlak vermesinden korkuyorum.

İsam el Hafajî (25 yıl sürgünde yaşayan Iraklı muhalif, Amsterdam Üniversitesi’nde ekonomi politik profesörü, 28 Temmuz 2003) (Radikal, 31 Temmuz ‘03)

Mücadele Postası

Bu çürümüş köhne düzeni yıkmalıyız!

Merhaba dostlar,

Burjuvazi, egemen sınıf olmanın doğası gereği, daha fazla artı değer ve rant elde etmek için ezilen sınıfa her zamankinden daha pervasızca ve vahşice saldırıyor; yıkım programlarını bir bir hayata geçiriyor. Bugün işçilerin önemli bir kısmı bir kabulleniş ve kadere boyun eğme psikolojisi içinde yaşamaktadır.

Kölelik yasası meclisten geçeli henüz 2 ay olmasına rağmen Doğu Sanayi Sitesi'nde bile uygulamaya geçilmiş durumda. Bizzat bununla karşı karşıya kalan bir genç işçi olarak çalıştığım işletme üzerinden durumu örneklendirmeye çalışacağım.

Yoğunlaşmış saldırılarla karşı karşıya olduğumuz bu dönemde çok az tepkiyle karşılaşan patronlar artık gerçek yüzlerini ortaya sermiş durumdadır. İşe ilk başladığım gün direkt olarak "karşılıklı güven" bahanesi! ile istifa dilekçemi imzalattılar. Karşıma koyulan anlaşma metninin maddeleri ise; hafta tatillerinin haftanın istenilen bir gününde verilmesi, ödünç işçi olarak başka işyerine verilme, 8 saatlik yasal iş gününün kaldırılması, ücretsiz izin, deneme süresinin 2 ay olması gibi yeni "iş yasasıyla" gelen uygulamaları içermekteydi. İstisnasız tüm maddeler işçileri düzenin çarkları arasında biraz daha ezmekte, patronlara ise daha fazla kâr elde etmenin yolunu açmaktadır. Çalıştığımız işletme çoğu işletmede yaşanan sorunları içinde barındırıyor. İşçiler gerçekten de patron tarafından sindirilmiş ve korkaklaştırılmış bir durumda. Her an her yerde gözleri patronu arıyor, işlerini kaybetme korkusuyla. Yeni işe başlayan işçilere devamlı uyarılar, işten atma tehditleri yapılıyor. Yemek sorunu, ulaşım sorunu gibi daha birçok sorun...

Bunca zorluğa iliklerine kadar hissediyor işçiler. Hepsinin yüzünde ezilmişlik çok rahat bir şekilde okunabiliyor. Genel olarak çoğunda öfke var. Bunun doğal bir sonucu olarak kısmen de olsa bir şeyler yapılması hususunda düşünceler ortaya çıkabiliyor.

Sabır taşı artık çatlıyor. İşçilerin her geçen gün biraz daha duyarlı hale geldiği, gözlerinin önündeki sis perdesinin biraz daha kalktığı açıktır. Sınıfın ve toplumun öncüleri olarak bizim görevimiz yeni yeni filizlenen kitle hareketini büyütmek, işyerlerinde bağımsız taban örgütlülüklerini oluşturmak, bu öfkeyi devrimci bir mücadeleye kanalize etmektir. Gasp edilen tüm demokratik haklarımızın mücadele edilerek alınacağını işçilere göstermeliyiz. Nihayet işçi sınıfının önderliğinde bu çürümüş, köhne düzeni tarihin kirli sayfalarına gömmeli ve onun yerine proletarya iktidarını kurmalıyız.

Marmara Sanayi Sitesi'nden genç bir işçi

Kürt sorunu ve Evrensel'in "sınırı"

Kürt ulusal hareketinin devrimci bir çizgide mücadele yürüttüğü dönemde, reformizm Kürt hareketiyle arasına belli bir mesafe koyuyordu. Bu mesafe PKK'nin çözümü tamamen düzen içi kanallarda arama yolunu tutması ile birlikte hızla kısılmaya başladı. Çeşitli ittifaklar, ulusal demokratik haklara, barış talebine tam destek, aradaki mesafeyi giderek kapattı. Hatta bu taleplere karşı özel bir hassasiyet de gelişti; anadilde eğitim, Öcalan'ın tecridi, af gibi konularda tam bir uyum ortaya çıktı.

30 Temmuz Pazar günü Evrensel'de yayınlanan Yücel Sarpdere imzalı yazı bu yönden oldukça dikkat çekici. Yazar Kürt sorununun ABD ile değil Kürtlerle çözülmesi gerektiğini savunuyor ve etnik bir takım haklar verildiği koşullarda herhangi bir sorun kalmayacağını söylüyor:

"Kürt sorunu ABD'nin değil Türkiye'nin sorunu", "Böyle yapmakla Türkiye emperyalizminin böl yönet politikalarına kendi eliyle güç vermiş olmuyor mu?", "Kaldı ki Kürt hareketine

asıl damgasını vuran şey, ayrılıkçılık değil, dil, kültürel vb. taleplerle sınırlı bir demokrasi mücadelesidir." "Türkiye, başına bir kez daha çorap örüyor. Kendi Kürt'üne güvenmiyor, kalkıp Amerika'ya güveniyor! Kendi işini kendi görmüyor, al benim taşımla kafamı yar diyor."

Bu söylenenler Türkiye burjuvazisine bir çağrıdır. Aynı zamanda ulusal soruna ne kadar sığ, çarpık ve şoven baktıklarının bir ifadesidir.

Bu söylenenler düzen cephesinden doğru olsa bile Kürt halkı açısından durum böyle midir? Böyle olmaması bir yana, bu şekilde bir benzetme yaparak yazar, Kürt halkına karşı onursal bir sorun yaratmaktadır. *"Sınırlı bir demokrasi mücadelesi"!* Korkulacak herhangi bir şey yoktur, sorun etnik taleplerden ibarettir, Misak-ı Milli sınırları tehlikeye girmiyor!

Denilmek istenen ve özellikle "sınırlı" kelimesinde saklı olan, esasta kimseye zararı dokunmayacak bir Kürt hareketidir. Bunları çözdüğünüzde "başımızı ağrıtan" bir Kürt sorunu da kalmaz denilmektedir.

D. Ali

Lise çalışmasının önemi...

Bence lise çalışması mücadelede belirleyici olmasa da önemli bir role sahiptir.

Çünkü insanlar çevreyi, doğayı, dünyayı ve hayatı bu dönemde tam olarak algılamaya başlarlar. İnsanlar bu dönemde kendilerini yönetenleri, dünyaya hükmedenleri sorgularlar. Şu an yaşadığımızdan farklı, tamamen eşit, ezen-ezilenin olmadığı bir dünyanın varolabileceğini öğrenmeye başlarlar. Bu yüzden lise çalışması mücadeleye katkı sağlayacak bir araçtır. Lise çağlarında insanların omuzlarına çok fazla yük binmediği için rahatlıkla zamanlarını kendilerini geliştirmeye ayırabilirler. Öğrendikleriyle kendilerini mücadeleye ve hayata daha sağlam hazırlayabilirler. İnsanın hayatında bundan fazla bilgiye açık olabileceği, bundan daha iyi çarpıklıkların üzerine korkusuzca gidebileceği bir çağın olmadığını düşünüyorum. Eğer biz insanlara bu en açık oldukları zamanda gidip bu düzenin bozukluklarını, bu hayatın daha güzel olabileceğini anlatmazsak başka ne zaman anlatabiliriz?

İnsanların kafasında anti-komünist düşünceler olacaktır. Bu normaldir çünkü ülkemizde on yıllardır anti-komünist propagandalar yapılmaktadır. Kafasında henüz hiçbir şey şekillenmemiş ve kendini tamamen derslere vermiş asosyal bir lise öğrencisine, öğretmeni; "çocuklar dünyada komünizm yoktur, zaten olamaz. Bunlar üçbeş kişinin hayalidir..." deyince, o insan komünizmi sorgulamaz, sadece onun kötü olduğunu sanır, çünkü ona bu öğretilmiştir. Bizim görevimiz elimizden geldiğince bu insanlara doğruları anlatmaktır. İnsanlara yaklaşımdan ve tartışmaktan korkmamalıyız. Onlara öğretilmiş dogmaları yıkmak zor olacaktır, ama haklı olmanın ve gerçekleri anlatmanın verdiği güvenle insanlara yaklaşmalıyız. İnsanlara okumaları için kitap, dergi vs. verebiliriz, ama onlara kavgamızı anlatmak için en iyi araç iletişim gücümüzdür. İnsanları etkilemenin en iyi yolu anlayabilecekleri şekilde konuşmaktır. Bu yapıldığında, bu gençler kavgamızın nedenlerini anlayacak ve yoldaşlarımız olacaklardır.

Bir liseli/İzmit

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/ANKARA Tel: 0 (312) 229 06 44

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

Ahi Evran Mahallesi Müftülük Cad.
Aydınlar Apt. No: 8/101
KIRŞEHİR Tel-Fax: 0 (386) 214 08 05

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat: 3/45 KAYSERİ Tel-fax: 0 (352) 2326671

Saadetdere Mah. Fırın Sok. No: 37/25 (Depo durağı)
Esenyurt/İSTANBUL

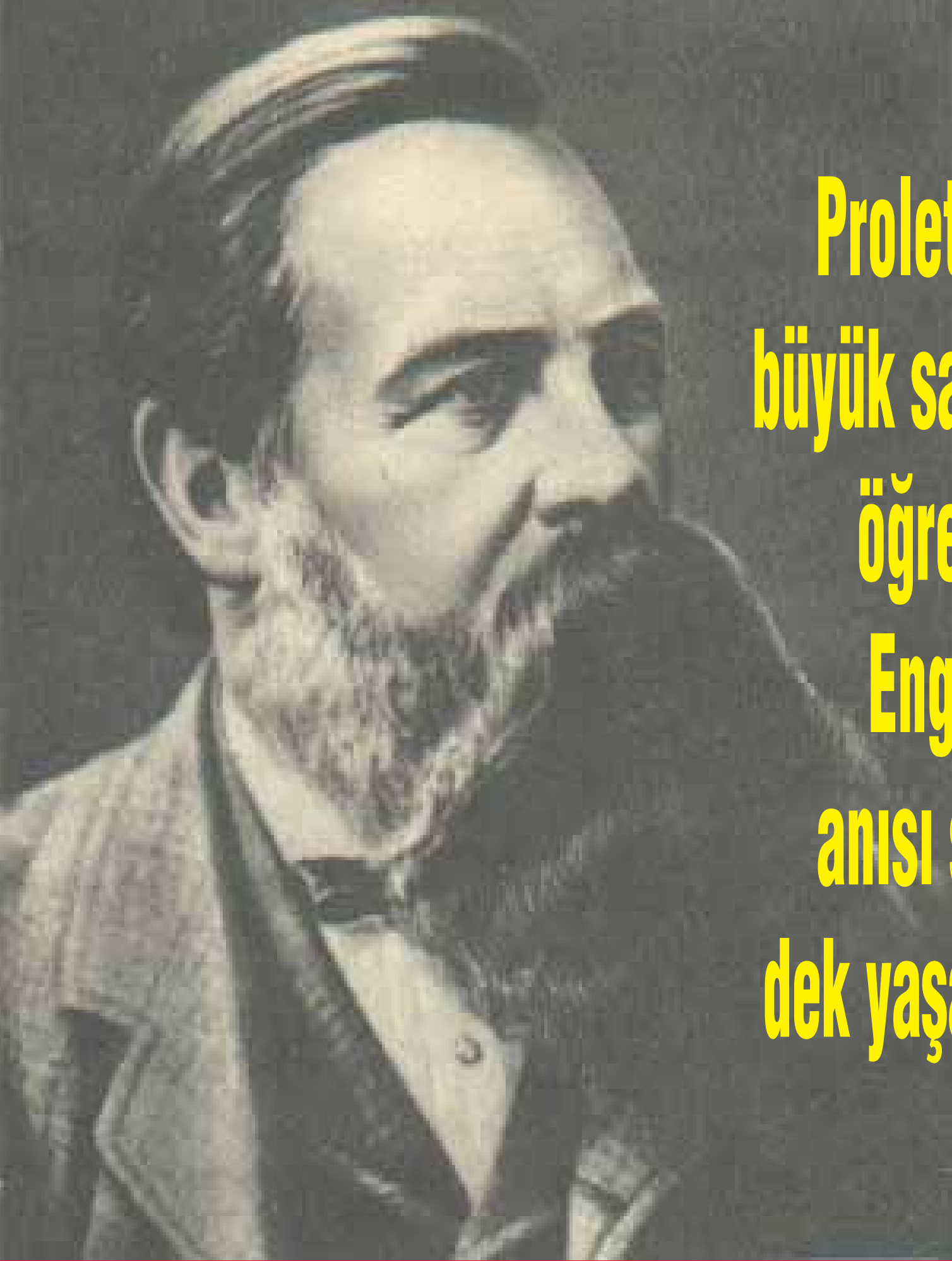
Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 30.000 000 TL Yurt dışı 100 Euro
1 Yıllık Yurt içi 60.000 000 TL Yurt dışı 200 Euro

Vural Uzal adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 93937
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 1002 30100 1051039
No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

Ölümünün 108. yıldönümünde saygıyla anıyoruz...

Proletaryanın
büyük savaşı ve
öğretmeni
Engels'in
anısı sonsuza
dek yaşayacaktır!

*"Hepimiz eylem için aynı açlığı, törelere karşı aynı direnci
içimizde hissediyoruz. Sıcak eylem karşısındaki dar kafalı korku,
sonsuz tereddüt hepimizin ruhuna aykırı; özgür dünyaya açılmak,
ihtiyatın engellerini aşmak ve yaşamın tacına, eyleme erişmek istiyoruz."*

F. Engels